PHERECYDIS FRAGMENTA

Pherecydes (of Syros),
Acusilaus

PHERECYDIS
FRAGMENTA

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLEGIT
EMENDAVIT ILLVSTRAVIT
COMMENTATIONEM
DE PHERECYDE VTROQVE
ET PHILOSOPHO ET HISTORICO
PRAEMISIT

DENIQVE
FRAGMENTA ACVSILAI ET INDICES
ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZ

EDITIO ALTERA
AVCTA ET EMENDATA.

LIPSIAE
SVMTV CNOBLOCHII
CIↃIↃCCCXXIV.

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZ.

Etiamsi per nimiam dilationem opusculi diu promissi, quanquam nulla mea culpa factam, non longe aberat, quin, quod molestissimum mihi accidisset, animus virorum quorundam egregie doctorum, de quorum amicitia mihi insigniter gratulatus eram, a me alienaretur: tamen ego tantum abest vt desperauerim de recuperando amicorum doctissimorum fauore, vt etiam confidam, eos eodem me, quo antea, esse amore amplexuros, si vel ex me cognouerint, vel ipsa libri mei lectione intellexerint, moram illam non obfuisse, sed profuisse meis conatibus. Nam intra hunc annum, et quod excurrit, ex quo dilata fuit editio, non modo in annotationibus quaedam minus recte minusue plene dicta vel emendare potui vel plenius tradere, quanquam in vtroque genere nunc quoque aliorum studiis multa relicta esse probe intelligo, sed licuit etiam, saltem obiter, conferre codicem Homeri Lipsiensem et editionem Iliados Villoisonianam, in quo vtroque libro scholia antiqua nunc emendatiora leguntur, nunc copiosiora quam in reliquis libris plerisque, multa etiam insunt, quae non habent ceteri. Sed de his qualibuscunque mei

operis augmentis malim vt viri me doctiores iudicent. Mihi iam id agendum videtur, vt, qua ratione in illuſtrandis emendandisque operis Pherecydei reliquiis verſatus ſim, paucis oſtendam.

Scilicet ſicubi lectionem corruptam aliquam detexiſſe mihi viderer, etiamſi plane perſuaſum haberem, meliora et certiora a me ſubſtitui poſſe, nolui tamen aliorum iudicium occupare atque praecipere, ſed ſeruata lectione vulgari in textis, emendationem loci propoſui tantum ea qua decet modeſtia in ſubiectis notis, ita vt cuilibet ſuo permitterem gaudere ſenſu. Deinde res ipſas a Pherecyde narratas eo modo tractaui, vt vel eas cum aliorum narrationibus compararem, vel ex aliis ſcriptoribus illuſtrarem et confirmarem, vel etiam, vbi quaedam obſcuritas ineſſet, adhibitis coniecturis, maxime ex hiſtoria vel analogia petitis, magis explanarem, monſtrans ſimul modum, quo hic vel ille mythus oriri probabiliter potuerit. Quibus in rebus, niſi omnibus, certe multis, ſi non prorſus me proſpero ſucceſſu caruiſſe iudicauerint idonei harum rerum iudices atque arbitri, magnum laboris moleſtiſſimi praemium tuliſſe mihi videbor.

Adieci etiam ACVSILAI fragmenta, ſed fere ſemper annotationibus deſtituta, idque eam ob cauſſam, quia et pauca ſunt, certe a me pauca inuenta, et pleraque vel cum Heſiodo conſentiunt, vel iam in explicandis Pherecydeis obiter tractata fuerant. Eadem illa cauſſa, quod pauca omnino nouimus de Acuſilai vita, mouit me, vt nec iis, quae de ea dici potuiſſent, repetendis tempus chartasque vellem perdere.

De Pherecyde vero, tam philoſopho quam hiſtorico, quia plura dici poterant, quam in praeſtantiſſimorum virorum ſcriptis dicta inueneram, omnia, quae quidem eo pertinere viderentur, quanta potuit maxima diligentia collegi. Quo quidem in loco multa mihi repetenda fuiſſe, quae iam alii bene docuerant, res ipſa luculenter declarat. Sed de hoc non magis verendam puto virorum doctorum reprehenſionem, quam de audaculis*) nonnullis conatibus explicandi quaedam in hiſtoria et philoſophia antiqui Pherecydis, quae incerta ſunt et obſcura. In talibus enim debet liberum omnibus eſſe iudicium. Neque ego is ſum, qui meam opinionem vi aliis obtrudere velim, aut aliter ſentientibus indigner.

Quod ad illos Pherecydis locos attinet, de quibus iam in Hellanico facta eſt mentio, vt p. 5. et 7. p. 9. p. 21. 49. 50. 69. 106. 114. 154. eorum nonnullos hic quoque repetendos eſſe putaui, nonnullos vero recte mihi videbar praetermittere poſſe. Vtriusque generis locos lector diligens comparatione inſtituta facile inueniet ipſe.

Denique conficiendi indicis moleſtias ſubterfugere nolui, certior factus ab amicis compluribus, indicis defectum in Hellanico non parum recto vſui obeſſe.

Praeter haec vix habebam, Lector Beneuole, de quibus agerem tecum, niſi forte illud, quod in praefatione ad Hellanicum iam tetigi, de afferendis et laudandis variis libris et libellis, ad argumentum aliquod ſpectantibus. Sed quum hoc in genere val-

*) Liceat enim vti hoc Gelliano vocabulo.

de dubium ſit an vnquam conſenſuri ſint viri docti, hoc ſemper ſtudui efficere, vt vtilitas aliqua naſci poſſet lectoribus omnis generis. Omnino enim hoc mihi fuit vbique conſilium, vt non ſolum tirones et minus exercitatos aliquo modo iuuarem, ſed etiam doctioribus, ſi qui lectu dignum iudicaſſent meum opuſculum, quaedam non inutilia aut iniucunda in memoriam reuocarem. Sic, vt hoc vtar, §. 3. extr. p. 10. et 11. laudaui multos, et fortaſſis plures, quam opus eſſe videri poſſet, ſcriptores de metempſychoſi Pythagorea, quanquam non proprie ad Pherecydem pertinentes †): et tamen me non id inepte putabam feciſſe. Praeterquam enim quod e ratione doctrinae Pythagoricae non temere putatur colligi poſſe, quae fuerit Pherecydeae doctrinae indoles, plerique illorum ſcriptornm reſpexerunt ſimul ad Pherecydem; id quod ipſe oſtendi ibidem exemplo *Irhouii*.

Ceterum vt a quolibet poſſit intelligi, quid a me praeſtitum ſit in hac fragmentorum collectione, quam non ignoro mutilam adhuc nec omnibus numeris abſolutam eſſe, quidue aliis praeſtandum ſuperſit, non inutile putaui breuem hic indicem ſubiicere illorum ſcriptorum, e quibus non minus ea, quae in praemiſſa commentatione diſputata ſunt, quam ipſa Pherecydis fragmenta petii.

†) Minus bene videbar omiſiſſe librum perutilem *Adami Wilh. Franzii:* Critiſche Geſchichte der Lehre von der Unſterblichkeit der Seelen, Lubecae 1747. 8. p. 296. ſqq.

INDICVLVS

SCRIPTORVM VETERVM

e quibus vel ea, quae ad vitam vtriusque Pherecydis pertinent, vel ipſius operis Pherecydei reliquiae hauſtae ſunt:

Abulpharagii hiſtoria dynaſtiarum.
Achillis Tatii introductio in Aratum.
Aeliani varia hiſtoria.
Antigonus Caryſtius.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonii Dyſcoli hiſtoria commentitia.
Apollonius Technicus de pronominibus.
Apoſtolius.
Apuleius.
Ariſtoteles.
Athenaeus.
Auguſtinus.
Bekkeri Anecdota Graeca.
Brunckii analecta veterum poetarum Graecorum.
Chronicon Paſchale.
Cicero.
Clemens Alexandrinus.
Damaſcius de principiis.
Dio Chryſoſtomus.
Diodorus Siculus in excerptis Valeſianis.
Diogenes Laertius.
Dionyſius Halicarnaſſeus.
Eratoſthenis cataſteriſmi.
Etymologicum Magnum.
Eudociae Violarium.

Eusebii praeparatio euangelica.
chronicon.
Eustathii παρεκβολαὶ ad Homerum.
Freculphi chronicon.
Galenus.
Georgii Cedreni synopsis.
Georgii Syncelli chronographia.
Helladii Chrestomathia.
Heraclides de politiis Graecorum.
Hermiae irrisio gentilium philosophorum.
Hesychius lexicographus.
Hesychius Milesius.
Hippocrates.
Hyginus.
Iamblichi vita Pythagorae.
Iohannes Lydus.
Iohannes Philoponus.
Iosephus.
Isidori origines.
Iustinus Martyr.
Lactantius.
Lucas Tudensis.
Lucianus.
Macrobius.
Marcellini vita Thucydidis.
Marcianus Capella.
Maximus Tyrius.
Moschopuli Opuscula grammatica.
Origenes.
Pausanias.
Phauorinus.

Photius.
Plato.
Plinii Hiſtoria naturalis.
Plotinus.
Plutarchus.
Pollucis onomaſticon.
Porphyrii vita Pythagorae.
de antro Nympharum.
Probus ad Virgilii eclogas.
Proclus ad Timaeum.
Q. Serenus Sammonicus.
Scholiaſtes Apollonii Rhodii.
Arati.
Ariſtophanis.
Euripidis.
Germanici Caeſaris.
Heſiodi.
Homeri.
Pindari.
Platonis.
Sophoclis.
Seruius ad Virgilium.
Sextus Empiricus.
Sorani vita Hippocratis.
Stephanus Byzantinus.
Stobaeus.
Strabo.
Suidas.
Syneſii encomium caluitiei.
Tatianus.
Tertullianus.

Themiſtius.
Theodorus Meliteniota.
Tzetzis commentar. ad Lycophronem.
Chiliades.
Exegeſis in Iliadem.

E recentioribus, qui ex profeſſo de Pherecyde eiusque vita ſcripſerunt, praeter *Fabricii* Bibliothecam Graecam, vſus ſum *Voſſii*, *Heinii*, *Salmaſii* et *Tiedemanni* libris, a me p. 2. iam laudatis, ſaepiſſime etiam contuli *Heynii* notas ad Apollodorum.

LECTORI

ITERVM SALVTEM.

Putaueram, Lector, futurum esse, vt post praefationem priori fragmentorum Pherecydis editioni praemissam, paucis quidem locis nunc mutatam atque emendatam, non mihi noua scribenda esset praefatio. Sed quum iniuria quaedam mihi sit propulsanda, iterum salutandum te appellandumque esse arbitror. Primo enim, quae verba nunc in inscriptione libri conspicis, „Editio altera,“ iam inde ab anno 1798. librum meum, qui Gerae, typis, et sumtu Rothii anno 1789. primum prodierat, dehonestarunt. Neque enim haec, quae *editionis alterius* nomen sibi sumserat atque arrogauerat, recte sic appellari vllo modo potuit. Praeter titulum enim plane nihil erat in ea muta-

tum. Atque id factum erat me nefciente, neque adeo volente aut permittente. Nam quum Hallerus, typographus et bibliopola Geranus, omnes vel plerosque, quos Rhotius fuis fumtibus typis excufos emiferat, libros coemiffet, ipfe fuo arbitratu, et omni veritate neglecta, falfum titulum libro meo praefixit, atque fic non modo mihi quodammodo iniuriam intulit, fed etiam, id quod certo fcio, viros doctos in errorem induxit, qui, nouam editionem a me ipfo curatam effe rati, ea emta fruftrati funt. Poterat ille pro Rothii nomine fuum fubftituere nomen, poterat etiam anni 1798 notam in titulo ponere, falua veritate. Debebat vero abftinere ab ea re, quae neque bibliopolae neque typographi eft, fed folius fcriptoris et editoris, cuius laudi et gloriae profecto talibus machinationibus neutiquam confulitur. Debebat ille faltem fcribere „Editio altera non mutata", quod alii in fimili caufa fecerunt et faciunt, quemadmodum ego nunc, fed conuenienter veritati, fcripfi „Editio altera aucta et emendata." Quum vero huiusmodi artificia hodie tam crebra fint, vt iis neque ipfi bibliopolae magnopere, neque omnes viri eruditi offendantur: mihi quoque, quantumuis improbanti, illud Hallerianum pro leui potius habendum et ignofcendum, quam perfequendum vindicandumque videbatur. Hanc certe editionem, quam „alteram" ipfe ego appellaui, non indignam hoc nomine effe, facile quisquis cum priore comparauerit perfpiciet, ita vt fingulos meos emendatam editionem publicandi conatus hoc loco enu-

merare nihil attineat. Illud vnum moneo, me non ſemper, vt in priore editione, in notis tantum correxiſſe manifeſta lectionis vitia, ſed ſi melior lectio ſuppeditata eſſet ab ingenio vel aliorum vel meo, aut in Codicibus MSS. inuenta, eam vitioſae, in notis tamen indicatae, ſtatim ſubſtituiſſe. Quod meum conſilium nemo erit qui improbet.

Aliquanto grauius mihi vulnus inflixit *Auguſtus Matthiae*, vir doctiſſimus ac celeberrimus, Director Gymnaſii Altenburgenſis, programmate illo „de Pherecydis fragmentis", quod primum Altenburgi a 1814. quaternis edidit, deinde etiam *Friderici Auguſti Wolfii* Analectis literariis (Tom. I. Part. II. pag. 321—331.) inſerendum curauit. In hoc enim non id ſolum egit, vt, qua ratione reliquiae librorum Pherecydis Athenienſis melius quam a me factum eſſet ordinari poſſent, oſtenderet: quod quidem non tantum non reprehendet aliquis, ſed etiam omnes laudabunt: verum indicanda quoque putauit fragmenta a me praetermiſſa, quod et ipſum, ſi per ſe ſpectetur, laudandum potius quam vituperandum cuilibet videbitur. Rurſus vero male me habet hoc, quod veritatis leges plus ſemel violauit atque transſiliit. In mea enim fragmentorum Pherecydis congerie dixit vndecim deeſſe, quum non niſi tria a me praeterita eſſe ipſe reperire, ſi diligentius circumſpexiſſet, facile potuiſſet. Quod quo melius oſtendi poſſit ac luculentius appareat, totam viri docti diſputationem huic meae praefationi inſeri neceſſe eſt. Ita enim ſingulis locis docebo, quid merito mihi crimini

ille dederit, quid fecus. Ordinem autem fragmentorum posse alium excogitari, quam qui a me et olim constitutus et nunc retentus sit, libenter et mea sponte viro erudito largior: atque hanc quoque ob causam scriptionem eius huc transtuli. Ita enim lectores vel hunc vel alium ordinem praeferre poterunt; atque ipse ordinem olim a me constitutum passim mutassem, si omnino certi quid constitui in hoc genere posset. Nunc melius putaui, eam fragmenta ordinandi rationem, qua olim vsus essem, etiam in hac altera editione sequi, quam alio ordine praelato fortassis rursus aliorum reprehensioni temere me exponere. Scimus enim, vt in plerisque, ita praecipue in talibus rebus, verissimum esse illud *Terentianum*[1]): „Quot homi„nes, tot sententiae. suus cuique mos." Scimus item, non paucos, qui ob suam doctrinam sibi placent, eo sibi doctiores videri, quo plura in aliorum operibus reprehendant, non curantes aequitatem et humanitatem, et prorsus immemores illius sententiae, quae in Apollodori Atheniensis, pictoris, operibus inscripta erat: *Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται*[2]). Iam igitur accipe, Lector, illud *Matthiae* programma, ex quo nihil omisi, nisi quae in laudem meam dixit, aut explicandi gratia addidit.

„E libro *primo* quinque fragmenta seruata

---

1) Phorm. 2, 4, 14.

2) Vid. *Plutarch.* de gloria Atheniensium c. 2. T. II. Opp. p. 346. A.

„ſunt, ap. Sturz. I. II. (p. 78. a verbis ἦσαν γὰρ „ὁ Δίκτυς — ὡς Φερεκύδης πρώτῳ) III. IV. V. „Ex his quintum de genere Miltiadis, quum a re- „liquorum argumento, quod prorſus mythologicum „eſt, plane abhorreat, ad aliud Pherecydis opus, „Archaeologiam, referendum puto. Fr. III. de „Peleo agit: itaque omnia, quae ad Pelei mythos „ſpectant, fragmenta e libro primo ſumta eſſe col- „ligo: fragm. ap. Schol. Hom. Il. π, 175. ap. „Sturz. p. 85. tum fragm. ap. Schol. Pind. Nem. „III, 58. quod in Sturzii collectione non reperi[3]). „Fabulas Pelei praecedere debuit Aeacus, hunc „pater Iuppiter, cuius mythi, niſi primo, quonam „alio in libro enarrari potuerint, haud aſſequor. „Vt Iouis ſtemma in primo libro expoſitum cre- „dam, accedit etiam hoc, quod in eo de Apolline „quoque agebatur, vt e fr. IV. apparet, quocum „cohaerent fr. ap. Schob. Eur. et Pind. p. 88. et „fr. XXXIV. p. 163. fortaſſe etiam fr. e Schol. „Apoll. p. 160. Itaque quum de Iouis filiis in „primo libro actum fuerit, ſequitur, Iouis mythos „in eodem libro pertractatos fuiſſe. Hoc modo „videmus, quomodo fr. I. de Hyſia, Arcadiae vrbe, „in primo libro locum habere potuerit, nimirum „in exponendis Iouis natalibus, quos ad Arcadiam „nonnulli referebant. Ad Iouem porro pertinet „fr. XXXVII. Vt Apollinem pater Iuppiter, ſic „Iouem Cronus praecedere debuit: ad eum perti-

3) De hoc vera dixit *Matthiae*.

„net fr. XXXIII. Ita probabile fit, etiam de Iouis „fratribus, Neptuno, ad quem pertinet fr. II. pars, „ac Plutone in hoc libro actum fuiſſe. Quo circa „libri *primi* argumentum ita conſtituo:

„Vranus et Terra: horum filius *Triptolemus* „fr. XXXVI, hinc Cyclopes (huc fortaſſe referen-„dum fr. ap. Pollucem, St. p. 82.), Centimani, „Titanes, in his Oceanus, cuius filia *Daira* fr. „LXIII. Cronus eiusque progenies, in qua *Iup-„piter* fr. I. Chiron. fr. XXXIII. Cronus a Ioue „imperio exuitur: Titanomachia, Gigantomachia, „*Typhon* fr. XXXVII. Filiorum Croni progenies „1. Neptuni; ab hoc *Nauplius* f. II. *Orion.* fr. „XXXV. 2. Plutonis: Proſerpinae raptus (potuit „hic etiam locum habere fr. XXXVI. de Tripto-„lemo). 3. Iouis: hinc a. Apollo et Diana, qui „Tityum interficiunt fr. XXXIV. Apollinis amo-„res: *Aeſculapius* ex eo et Coronide fr. IV. *Cy-„rene* fr. p. 160. *Corybantes* fr. XXXI. *Idmon* et „*Calchas* fr. XLIV. b. Aeacus: hinc *Peleus* fr. III.

„Libri etiam *ſecundi* initium in Iouis ſtirpe „enarranda verſatum videtur. Nam fr. VIII. quod „expreſſis verbis ad librum II. refertur, Theſtii, „Martis e Demonice filii, progeniem e Laophonte „exponit. Cui hoc libro memorandae triplex eſſe „potuit occaſio: aut enim Aeoli ſtirpem perſequens „ad Theſtium et Laophontem peruenit, et quidem „*vel* ita, vt Aeolum ſequeretur Calyce filia, hanc „Endymion, Aetolus, Pleuron, Agenor, Demonice, „hanc denique filius ex Marte Theſtius, *vel* ſic, „vt in Pleuronis progenie memorata Laophonte,

„huius e Theſtio prolem commemoraret. Haec „quidem ratio duplex prima ſpecie valde probabi„lis videri poteſt, quod in hoc libro mentio etiam „ſit Promethei, qui pater fuit Deucalionis, quo „natus Hellen Aeolum genuit. Sed quum, hoc „poſito, de reliquis etiam Aeolidis et primo qui„dem loco de Aeoli filiis, hoc libro actum fuiſſe „ſequatur, hoc vero factum ſit libris VI, VII, VIII, „vt infra demonſtrabitur, probabilior videtur tertia „ratio, qua Martis ſtirpem exponens Pherecydes „Theſtium eiusque e Laophonte prolem memora„uerit. In Iouis igitur liberis enumerandis hoc „libro peruenit ad *Martem*, eiusque prolem, fr. „VIII. VI. *Argum.* fr. p. 173, tum ad poenam „*Prometheo* impoſitam fr. IX. A Ioue genitus „Epaphus Libyam, haec Belum et Agenorem pe„perit. Sequebatur tum Beli ſtirps, a qua libro „demum IV. ad progeniem Agenoris transit. In „illa primus fuit *Danaus* cum filiabus fr. VII, „hinc Hypermneſtra, Abas et filii Proetus atque „Acriſius, ab Acriſio oriundus *Perſeus* fr. X. Nec „dubito, quin huc etiam pertineat fr. II, (niſi quod „verba: *ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς — Φερεκ. ἐν πρώτῳ* „e libro I. ſumta ſunt) in eoque pro *Φερεκύδης* „*ἐν δωδεκάτῳ* legendum ſit *Φερεκ. ἐν δευτέρῳ*, „*ΕΝΒ* pro *ΕΝΙΒ*, praeſertim quum duodecimus „Pherecydis liber nusquam memoretur. A Perſeo „ad filios eius progreſſus eſt, Alcaeum et Electryo„nem, inde Amphitryonem et Alcmenam, tum „Herculem: vid. fr. XI, quatuor loca fr. XII, et „fr. e Schol. Veneto p. 151. Herculis tantum

„natales et res ante ἆθλα gestas hic liber com„plexus videtur.

„Liber *tertius*, vt e fr. XIII. colligo, Hercu„lis ἆθλα reliquasque res ab eo vsque ad mortem „gestas complectebatur. Itaque etiam fr. XXX. „pro *Φερ. ἐν δεκάτῳ* legendum suspicor *Φερ. ἐν* „*τρίτῳ:* facilis enim mutatio est notarum *ΕΝΓ* et „*ΕΝΙ.* Nam quod in fr. XXX. narratur, Hercu„lem poculum aureum a Sole accepisse, idem fr. „XIV. e libro III. narrat Athenaeus. Ad fabulam „vero in eo fr. tractatam necessario pertinent quin„que loca sub fr. XXX. comprehensa. Fragmen„torum vero ad librum tertium pertinentium hunc „facio ordinem, Apollodorum sequutus: fr. ap. „Schol. Apoll. Rh. II, 1055. de Stymphalidibus, „quod in Sturzii collectione non reperio[4]): fr. „XXX. cum quinque aliis, de Hesperidum pomis „ablatis, quo pertinet etiam fr. XIV. et locus Stra„bonis III. p. 257. a Sturzio omissus[5]); tria fr. „de Antaeo p. 145. seq. fr. XXXXVI. de Iphiti „caede, adiuncto fr. ap. Schol. Soph. p. 189, fr. „ap. Schol. Ven. p. 190. de Co insula expugnata;

4) Reperire vero vir doctus poterat, si praefationem meam legisset p. III. vbi diserte dixi, me nonnullos ex iis Pherecydis locis, quorum iam in Hellanico facta esset mentio, hoc in libro praetermisisse. Consulenda igitur erant *Hellanici* fragmenta p. 114. ad fragm. LXXXVIII. Itaque culpa non est in me.

5) Hoc iterum non verum est. Nam locum *Strabonis* attuli in Commentat. de Pherecyde §. 11. not. f.

„fr. XXXXVII. de Molionidis, Cteato atque Eu-„ryto; duo fr. XXXXIX. de Amalthea; fr. XIII. „de Dryopibus; fr. L. de Alcmenae morte.

„Libro *quarto* ad Inachi ſtirpem redit Phere-„cydes, et Agenoris progeniem enumerat, vt ap-„paret e fr. XV, videturque ille liber continuiſſe „ea omnia, quae libro III. capp. 1—4. narrat „Apollodorus. Itaque ad hunc librum referenda „ſunt fr. XV; aliud ap. Schol. Apollon. Rh. II, „178. a Sturzio praetermiſſum[6]); fr. p. 112. de „Thaſo Cilicis f.; fr. LI. de Deucalione, Minois „filio.

„Libro *quinto* ad Cadmum progreditur, vt „apparet e fr. XVI. Probabile vero eſt, vt Apol-„lodorum III, 4—8, ſic Pherecydem Cadmi fabu-„lis ſubiecisse mythos Thebanos. Ita fragmento-„rum libri V. hic ordo erit: fr. XVI. de Cadmo „et Spartis; fr. ap. Schol. Eur. Phoen. 666, omiſ-„ſum a Sturzio[7]), de dracone; duo fragmenta p. „113. de Spartis; fr. p. 114. de monili, quod „Cadmus Harmoniae dedit; fr. p. 115. de Bacchi „natalibus et educatione; fr. p. 114. e Suida (cf. „Photii Lex. p. 462. v. *Ὕης*) de Semeles nomine „*Ὕη* et Hyadibus, de quibus agunt etiam ſequen-„tia fragmenta tria ap. Sturz. p. 115. ſq., fr. ap.

---

6) Neque hoc vere dixit *Matthiae*. Memoraueram locum *Schol. Apollon.* p. 120. ad fragm. XVIIII.

7) Neque hunc locum praetermiſi. Immo in Commentat. §. 11. p. 70. vt in Praefatione p. III. diſerte dixi, me eum tractaſſe ad *Hellanic.* fragm. LXXVII. p. 105. ſq

„Schol. German. v. 254. praetermissum a Sturzio[8]), „de Pleiadibus ob Bacchum educatum inter sidera „relatis; fr. LXXI. de Medusa, Polybi vxore, „quae Oedipum nutriuit; fr. LII. de Oedipodis „vxoribus ac liberis; fr. p. 201. de Polynice; fr. „p. 169. de Tydeo, Astaci cerebrum sorbente; fr. „LIII. de Teresia.

„E libro *sexto* cum nota libri exstant sex „fragmenta, quae omnia de Argonautis agunt, ita „vt appareat, Iasonis res et expeditionis Argonau„tarum aliquam partem (nam agebat de ea etiam „liber VII.) huius libri argumentum confecisse. „Iasonem praecedere debuit pater Aeson, hunc „parentes Cretheus et Tyro; Tyrus pater fuit „Salmoneus, filii Neleus et Pelias; itaque de his „etiam hoc libro actum fuisse puto. Quum vero „Argonautarum expeditio hoc libro exposita fuerit, „de Athamante etiam et Phrixo in eo relatum fuisse „necesse est. Ex his Pherecydem hoc libro Aeoli „et filiorum stemma exponere incepisse conficio, at„que in eo narrasse, quae ad Athamantem, Sal„monea, Crethea pertinent. Quocirca huc refero: „tria fragm. XXXX, quibus addendum quartum e „Schol. Germ. 223, quod omisit Sturzius[9]), de „Phrixo: fr. XVII. de Chalciope, Phrixi vxore, „quocum iungendus videtur locus Hesychii v. Ἰο„φῶσσα ap. Sturz. p. 175; fr. ap. Schol. Pind.

8) Hoc verum est.

9) Hoc itidem verum est.

„ibid. de Phrixi filiis; fr. XXVI. p. 126. de Neleo, Tyrus filio; fr. ap. Schol. Apoll. et Steph. „Byz. p. 185. de Aesonide vrbe; duo fr. XXXIII. „p. 163. de Alcimede, Iasonis matre; fr. XXXXII. „de Iasone ad Peliam pergente; fr. XXXX. p. 172. „a quonam Argo nauis nominata sit; fr. XVIII. „de Philammone Argonauta; fr. XXVI. p. 128. „Iphiclum non fuisse inter Argonautas; fr. XXXI. „p. 158. de Ida et Lynceo; fr. LXXIII. de Aethalide Argonauta; fr. XXXXIII. Herculem ad „Aphetas nauem liquisse; fr. XIX. de Phineo; fr. „XX. et XXI. de Harpyiis; fr. XXII. de tauris „igniuomis et agro Martio.

„Liber *septimus* reliquam partem expeditionis „Argonautarum atque Iasonis facta persequebatur; „quibus absolutis, ad alterum Crethei filium, Amythaonem, eoque natos Biantem et Melampodem, „processit narratio, vt e fr. XXVI. apparet. Ita „probabile etiam fit, de Pherete, tertio Crethei „filio, atque Admeto, Pheretis filio, in hoc libro „actum fuisse. Deinceps reliqui Aeolidae sequebantur, Deïon seu Deïoneus, vt apparet e fr. „XXV, Sisyphus, Perieres, Magnes. Hunc igitur „librum sequentia fragmenta efficiunt: fr. XXIII. „de dracone ab Iasone occiso; fr. XXIV. de Absyrto, cui addendum est aliud ap. Schol. Apoll. „IV, 228, non allatum a Sturzio[10]); duo fragm.

10) Hoc non vere dixisse virum doctissimum, ipse videbit, si legerit p. 122. init. Et vidit sane, vt ex eius nota ad *Schol. Eurip.* Med. 169. intellexi.

„XXXXV. de Iaſone Medeae ope repueraſcente; „fr. XXVI. de Melampode, Amythaonis filio; fr. „IV. p. 88. de Apolline apud Admetum ſeruiente, „quod fr. in Admeti fabulis locum habuiſſe, e „Pherecydis verbis ibi ſeruatis apparet; fr. XXV. „de Cephalo, Deïonei filio; fr. XXXXI. de Si„ſypho, Aeoli filio; fortaſſe etiam fr. LXXII. de „Maera, filia Proeti, Therſandro, Siſyphi filio, „nati.

„Iam ad Aeoli filias peruentum erat. Ita li„bro *octauo*, praeter alias, inprimis de Canace „eiusque progenie, Aloïdis, et de Calyce dictum „eſt. Ab huius filio Endymione oriundi erant „Pleuron, Porthaon, Oeneus. Ita patefacta via „ad fabulas Meleagri ac Tydei, tum venationem „apri Calydonii. Hanc vero hoc libro memoratam „fuiſſe apparet e fr. XXVII. Itaque ad hunc li„brum tria fragmenta refero: XXXVIII. de Endy„mione; XXXIX. de Tydeo; XXVII. (cf. p. 170.) „de Ancaeo ab apro Calydonio interfecto.

„E libro *nono* vnum tantum fragmentum ſu„pereſt XXVIII. p. 134. de Elati Icari f. proge„nie; e libro *decimo* duo (nam in fr. XXX. pro „*Φ. ἐν δεκάτῳ*, legendum eſſe *Φ. ἐν τρίτῳ* ſupra „demonſtrauimus), alterum XXIX. de Amphione „et Zetho, alterum ap. Schol. Apoll. p. 137. de „iisdem. Ex his difficile eſt, argumentum eorum „librorum recte conſtituere. Poterimus tamen, ſi „ea, quae praeter fragmenta ad ſuperiores libros „relata e Pherecyde afferuntur, ſecundum ſeriem „rerum in iis proditarum disponemus, aliquem ſal-

„tem ordinem probabiliter efficere. Videtur autem „Pherecydes ab hoc libro Pelasgi ſtirpem perſe„quutus eſſe, vt Apollod. III, 8. Itaque huc re„fero fr. LIV. de Pelasgo et filio Lycaone; fr. p. „205. de Calliſto, fr. LV. de Lycurgo Arcade. „Sequutae videntur fabulae Laconicae, fortaſſe a „Taygeta, Atlantis filia, ducta narratione. Ab „eius filio Lacedaemone deinceps orti Amyclas, „Cynortes, Perieres, Tyndareus et Icarius; huius „filia *Penelope* fr. LVI. E Tyndarei, vxore Leda „Iuppiter ſuſtulit Caſtorem et Pollucem, qui *Eu„rymantem* interfecit fr. LXIV. p. 216, tum Cly„taemneſtram et Helenam, quarum illa Aagamem„noni, haec Menelao, Pelopidis, nupſit. Hinc „fabulae de *Pelope* fr. 99; duo fr. p. 98. 99. de „*Oenomao* et *Myrtilo;* fr. p. 101. de *agno aureo.* „Ad fabulas Laconicas ſpectant etiam fr. XXVIII. „de Elato, Icari filio, Taenari patre, quod nomi„natim ad lib. IX. refertur; fr. LXXIX. de „Oetylo Spartano.

„Libro *decimo* Alcyones et Electrae, Atlantis „filiarum, progeniem illuſtraſſe videtur Pherecydes. „Ab Alcyone ortus Hyrieus; inde Nycteus; huius „filia Antiope Amphionem et Zethum peperit: „vide Apollod. III, 10, 1. Huc itaque pertinent „fr. duo XXIX. de *Amphione*, e quibus prius „eſt illud, quod Schol. Apoll. I, 735. affert, quod „in libro decimo locum habuiſſe intelligitur e Schol. „Od. λ, 263, Apoll. I, 741, fr. p. 140. de *Neïde*, „Zethi filia; aliud ib. de *Niobes liberis*. Ex iis„dem apparet, in fabulis Amphionis et Zethi nar-

„ratas eſſe res *Phlegyarum* fr. p. 135, itaque etiam „*Ixionis* fr. LXIX. Ab Electra oriundi Dardanus, „Erichthonius, Tros, Ilus, Laomedon, Priamus: „vid. Apoll. III, 12. Itaque huc pertinent: fr. „LVII. de Palladio: fr. ap. Euſtath. p. 1348, 18. „de Priami filio Dio, quod omiſit Sturz[11]). Poſt „narratum Troiae excidium Graecorum reditum, „ducum fata expoſita eſſe credibile ſit. Hic igitur „fortaſſe locum habuerunt fr. LXXIV. de Anio; „fr. LXXV. de Oreſtis nutrice, quae eum Aegi„ſtho eripuit; fr. LXXVI. de Oreſtis morte; fr. „LXXVIII. de Neoptolemi caede; fr. LXXVII. „de Theoclymeno vate, a Telemacho in Ithacam „abducto. Reſtant fabulae Atticae fr. p. 176. de „Orithyia: fr. LVIII. de Daedalo; fr. LIX. de „Theſeo; fr. LX. de raptu Amazonis; fr. LXI. „de Theſei vxoribus; quae tamen cum tribus aliis „fr. ap. Polluc. X, 29, 128. de Codri morte, fr. „ap. Clem. Alex. Strom. 17. p. 242. Sylb. de Da„rii expeditione in Scythas, quae in Sturzii colle„ctione deſidero[12]), fr. V. ad alterum Pherecydis „opus, *Ἀρχαιολογίαν Ἀττικὴν*, potius referenda „eſſe ſuſpicor.“

Haec *Matthiae*. Iam optio ſit tua, Lector.

---

11) De hoc vera retulit vir eruditiſſimus.

12) De vtroque falſa narrauit *Matthiae*. *Pollucis* enim locum tractaueram in Commentat. §. 12. et *Clementis Alexandrini* locum in eadem Comment. §. 10. vbi etiam not. e recte dixi Clementis locum eſſe lib. 5. Strom. non 17, vt vitioſe eſt in *Matthiae* ſcripto.

Vides illum non pauca protulisse satis speciosa: vix vero tibi placebunt eae disputationis eius partes, vbi hypothesi suae seruiens numerum librorum Pherecydis ab antiquis Grammaticis indicatum mutare contra omnes Codices manu scriptos ausus est. Ita enim operae suae fidem omnem ipse derogauit, et omnia fecit etiam magis, quam antea essent, incerta. Quum igitur nihil certi de fragmentorum Pherecydis ordine possit constitui, malui ordinem in priore editione adscitum etiam in hac altera seruare, quam reus agi mutationis temerariae. Miratus autem pariter ac gauisus sum, *Matthiam* non plura quam tria fragmenta addere meae collectioni potuisse, quum ipse ego, qui multos per annos non tantum de iis augendis neutiquam cogitaui, sed etiam, si qua forte inuenissem aliud agens, ea annotare neglexi, post priorem editionem inuenerim plura.

Acusilai fragmentorum ordinem non satis aptum esse, patet cuique, patet etiam mihi. Cur vero in tanta fragmentorum paucitate aliquid mutarem, nullam omnino causam vidi. Colligat quis plura Acusilai fragmenta, ac tum demum de iis melius ordinandis cogitet. Possunt enim vtique plura reperiri, scio. Equidem ea tantum dedi, quae veluti sua sponte se mihi inter legendum obtulissent, et Pherecydeis tanquam appendicem adieci. Nuper in *Museo Critico*[13]) vir doctus *I.*

---

13) Vol. I. Cantabrig. 1814. 8. p. 216—220.

K. Acusilai reliquiis colligendis operam suam dicauit, et ita quidem, vt nullam meae collectionis notitiam habuisse videatur. Is vero praeter ea, quae ego congesseram, non nisi duo reperire potuit, quorum alterum ne certum quidem omnino est, sed mera *Porsoni* coniectura exsculptum. Ego tamen, ne quid eorum, quae nuper mihi innotuissent, deesset, vtrumque meae collectioni inserui, et quidem post fragmentum XVI.

Denique, vt etiam hoc addam, vbicunque *Heynii* ad *Apollodori* Bibliothecam notas laudaui, vsus sum editione eius priore.

Scr. Grimae, mense Decembri anni 1823.

COMMENTATIO DE PHERECYDE

SYRIO ET ATHENIENSI.

§. 1.

Quod in Hellanico mihi faciendum putaueram, vt fundamenti loco ponerem, quae *Suidas* de eo breuiter collecta exhiberet, idem nunc quoque de Pherecyde placebat. *Suidas* igitur habet haec:

Φερεκύδης, Βάβιος, Σύριος. ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων ἡ Σύρα, πλησίον Δήλου. γέγονε δὲ κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην· ὡς συγχρονεῖν τοῖς ζ σοφοῖς, καὶ τετέχθαι περὶ την μέ Ὀλυμπιάδα. διδαχθῆναι δὲ ὑπ᾽ αὐτοῦ Πυθαγόραν λόγος· αὐτὸν δὲ οὐκ ἐσχηκέναι καθηγητὴν, ἀλλ᾽ ἑαυτὸν ἀσκῆσαι, κτησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. πρῶτον δὲ συγγραφὴν ἐξενεγκεῖν πεζῷ λόγῳ τινὲς ἱστοροῦσιν· ἑτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων. καὶ πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι. ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν. καὶ τελευτᾷ ὑπὸ πλήθους φθειρῶν. ἔστι δὲ ἅπαντα, ἃ συνέγραψε, ταῦτα· Ἑπτάμυχος, ἤτοι Θεοκρασία, ἢ Θεογονία. ἔστι δὲ

Θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους *).

Φερεκύδης Ἀθηναῖος, πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, ὃν λόγος τὰ Ὀρφέως συναγαγεῖν. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Πορφύριος δὲ τοῦ προτέρου οὐδένα δέχεται πρεσβύτερον, ἀλλ' ἐκεῖνον μόνον ἡγεῖται ἀρχηγὸν συγγραφῆς.

Φερεκύδης Λέριος, ἱστορικὸς, γεγονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς οέ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου. Περὶ Ἰφιγενείας. Περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν. καὶ ἄλλα **).

Horum omnium perſpicua explicatio et illuſtratio diligens, quanquam et difficilis eſt, et ab aliis iam ex parte fuit tentata, vt a *Salmaſio* [a]), *Voſſio* [b]), *Heinio* [c]),

*) *Eudocia* in Violario, quod *Villoiſonus* Anecdotorum Graecorum T. I. (Venet. 1781. 4.) primus edidit, p. 425. haec ita contraxit: *Φερεκύδης, ὁ τοῖς ἑπτὰ συγχρονίσας σοφοῖς, Σύριος καθ' ἱστορίαν λέγεται· ἔστι δὲ ἡ Σύρα νῆσος πλησίον Δήλου. γέγονε κατὰ τὸν τῶν Λυδῶν βασιλέα Ἀλυάττην, ἐδίδαξε Πυθαγόραν. αὐτὸς δὲ οὐκ ἔσχηκε καθηγητὴν, κτησάμενος τὰ τῶν Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. ἔγραψε δὲ Ἑπτάμυχον, ἤτοι Θεοκρασίαν, ἢ Θεογονίαν· ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις δέκα, ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους, καὶ ἄλλα πολλά.*

**) *Eudocia* de vtroque hoc breuiter p. 421. ſic: *Φερεκύδης, κατά τινας πρεσβύτερος τοῦ Συρίου, τοῦ Πυθαγόρου διδασκάλου, ὃς λέγεται ὅτι συνήγαγε τὰ Ὀρφέως. ἔγραψεν Αὐτόχθονας· ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα· Παραινέσεις δι' ἐπῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος, Λέριος, ἱστορικὸς, γενονὼς πρὸ ὀλίγου τῆς οέ Ὀλυμπιάδος. ἔγραψε περὶ Λέρου, περὶ Ἰφιγενείας, περὶ τῶν Διονύσου ἑορτῶν, καὶ ἄλλα.*

a) in exercitatt. Plin. ad Solinum, T. II. p. 840-47. ed. Pariſ. 1629. fol. Hic tamen maiorem etiam, quam erat, confuſionem rerum effecit.

b) de hiſtorr. Gr. 1, 1. p. 8. ſq. maxime 4, 4. p. 443-47.

c) diſſert. ſur Pherecyde, Philoſophe de Syre, in Mémoires de l' acad. royale des Sciences et belles Lettres de Berlin, 1749. 4. p. 303-40.

et *Tiedemanno*[d]), tamen mihi non praetermittenda hoc loco videbatur, vel quia neceſſario quodam vinculo cohaeret cum omnibus quae poſtea dicenda erunt, vel quia in virorum illorum doctiſſimorum de ea disputationibus quaedam animaduertiſſe me putabam, quae minus accurate vel certe minus plene dicta eſſent.

Iam ad genus primi Pherecydis quod attinet, vocatur ille a *Suida*, vt a *Strabone*[e]), filius *Βάβιος*, qui quis fuerit tantum abeſt vt conſtet, vt ne nominis quidem ſcriptura ſatis certa ſit. Nam *Alexander* Polyhiſtor[f]) eum vocaſſe legitur *Βάδυα*. Horum locorum cum loco *Euſtathii*[g]), vbi Pherecydes dicitur *ὁ Βαβυλώνιος*, comparatione motus eſt *Voſſius*, vt veram ſcripturam in *Suidae* et *Diogenis Laertii* locis putaret *Βάβυος*, in *Euſtathio* quoque reponendam[gg]). Quam quidem viri acuti criſin mihi valde placere fateor, etſi de loco *Euſtathii* alia vera videri poſſe infra patebit. Pherecydes igitur patre vſus eſt Babye, et gente fuit *Syrius*, h. e. ortus ex inſula Syro, quae eadem et *Σύρα* vocabatur, vt eſt apud *Suidam* atque *Heſychium Mileſium*[h]) et *Συρία*, quod nomen praeter *Homerum*[i]) habet *Euſebius*[k]): quales locos in mente videtur habuiſſe

---

d) Griechenlands erſte Philoſophen, von *Diet. Tiedemann*, (Lipſ. 1780. 8.) p. 153-86. Adde, ſi tanti videtur, *Ioh. Bonitii* diſſertationem de Pherecyde Syro, Schneebergae 1694. 4.

e) 10, p. 487. B. ed. *Caſaub.*

f) ap. *Diog. Laert.* 1, 116.

g) ad Odyſſ. *ο*, p. 1787, 17. ed. Rom.

gg) Saltem nominis *Βάβυς* etiam alia exempla ſunt, vt in prouerbiis *τοῦ Βάβυος χορὸς*, et *κάκιον Βάβυος αὐλεῖ*, de quibus vid. *Suid.* in *τοῦ Βάβυος*, et Adagia ſ. Prouerbia Graecorum ab *Andr. Schotto* (Antuerp. 1612. 4.) edita p. 141. ſq. et *Erasmi* adagg. 2, 7, 34. *Voſſius* etiam in libro de philoſophorum ſectis 6, 6. praefert *Βάβυος*.

h) de vitis philoſophorum p. 47. ed. *Plantin.* Antverp. 1572. 8. ſiue in *Meurſii* Opp. Vol. VII. p. 297.

i) Odyſſ. *ο*, 402. cf. *Euſtath.* l. l.

k) praep. euang. 10, 3. p. 465.

Grotius [l]). Sed de hoc Syrii nomine magna oriri possit controuersia. Quanquam enim Pherecydes philosophus a plerisque *Syrius* appellatur, etiam simpliciter ὁ Σύριος, sine nomine Pherecydis [m]): non tamen desunt loci scriptorum veterum, in quibus vel *Syrus* vel *Assyrius* dicitur. Facillimum quidem esset, simpliciter dicere a librariis tales locos esse corruptos. Verum quia non dubito quin appellatio illa, quamuis falsa et verae historiae contraria, profecta sit ab auctoribus ipsis, caussas sententiae meae et argumenta afferenda esse intelligo. Scilicet *Syrus* vocatur Pherecydes a *Cicerone* [n]), *Luciano* [o]), *Augustino* [p]), *Isidoro* [q]), *Marciano Capella* [r]), *Photio* [s]), *Achille Tatio* (v. infra §. 8. not b.) et *Johanne Tzetza* [t]). Iam etiamsi concedere velim, apud Ciceronem et Isidorum et Capellam et Photium hoc tribui posse librariorum negligentiae, praesertim quum etiam ipsum Pherecydis nomen male in Isidoro scribatur *Pherecides:* tamen de reliquorum locis idem recte fieri nego. Nam *Lucianus* quidem, ipse Syrus, vide-

l) ad Matth. 7, 6.

m) ap. *Maxim. Tyr.* diss. 10, 4. Possit etiam huc referri locus *Galeni* in *Hippocratis* epidem. 2, 5. T. IX. opp. p. 156. A. ed. *Charter.* vbi commemoratur γραφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ. Sed γραφέως ibi legendum esse docebitur infra §. 5.

n) Tusc. 1, 16. in antiquis quidem editionibus.

o) de macrobiis, T. II. p. 474. ed. *Graeu.* siue T. III. p. 224, 93. ed. *Reitz.*

p) contra Acad. 3, 17. T. I. opp. p. 218. E. ed. Benedictin.

q) origg. 1, 37. 38.

r) de nuptiis philologiae et Mercurii, 2, p. 36. et 41. Vtroque loco deest Pherecydis nomen.

s) Cod. 279. ex *Helladio*, p. 870. ed. *Hoeschel.* In *Helladii* Chrestomathia, a *Meursio* Vltraiecti 1686. 4. edita, locus est p. 15. ad quem p. 57-59. vtilia annotauit hic vir doctissimus, in cuius Operum Vol. VI. p. 313. sq. eadem omnia insunt.

t) Chiliadd. 11, 77. vbi de Pythagora:

σὺν τῷ Θαλῆ κατήκουσε τοῦ Σύρου Φερεκύδους.

tur ſuae genti vindicare voluiſſe nobiliſſimum philoſophum, quanquam, vt infra §. 10. videbimus, in hiſtoricis eum commemorat; *Auguſtinus* diſerte inter ſe opponit Graecos et Syrum Pherecidem; et *Tzetzes* quin τοῦ Σύρου Φερεκύδους ſcripſerit, non τοῦ Συρίου, plane nos dubitare vetat metrica ſcribendi ratio, qua vſus eſt. Scripſit enim verſibus politicis. Accedit quod ab eodem *Tzetza* u) et ab *Auguſtino* w) diſerte Pherecydes vocatur Aſſyrius, ita vt hic etiam ſatis inepte et ridicule ad Pherecydem trahat notum illum *Virgilii* locum x): „Aſſyrium vulgo naſcetur amomum.“ Vnde fortaſſis locus *Euſtathii*, in quo Pherecydes appellatur ὁ Βαβυλώνιος, etſi e *Strabonis* loco indicato exſcriptus eſt, non ſolicitandus poſſit videri. Hoc ſaltem certum puto, in *Tzetza* non cum *Voſſio* p. 447. legi debere τοῦ Συρίου. Magis cum illo metri genere conuenit *Salmaſii* p. 843. B. emendatio: τοῦ δὲ Συρίου. Sed haec propter Auguſtini locum, ſaltem non neceſſaria eſt. Iam vero Aſſyriam et Syriam promiſcue olim dictam fuiſſe, docet praeter multos alios y) inſignis quidam locus *Meleagri* z),

---

u) Chill. 2, 869. ſq.
Θαλῆς σοφὸς Μιλήσιος, εἷς τῆς σοφῶν ἑπτάδος,
τοῦ Ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων Φερεκύδους.

w) epiſt. 137. (all. 3.) T. II. p. 308. E.

x) ecl. 4, 25. *Virgilium* enim in hac ecloga tanquam verum vatem ceciniſſe ſublimius aliquod argumentum, atque adeo de Ieſu naſcituro, multi olim et recentioribus temporibus opinati ſunt. v. quos laudat *Fabricius* biblioth. lat. T. I. p. 308. ſq. ed. *Erneſt.*

y) *Herodot.* 7, 63. Ἀσσύριοι — ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι· ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. *Schol. Apollon.* 2, 948. Ἀσσυρία — ἐκαλεῖτο πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. *Schol. Aeſchyl.* Perſ. 84. Σύριον, ἀντὶ τοῦ Ἀσσύριον. cf. *Iuſtin.* 1, 2. extr.

z) in *Brunckii* analectis T. I. p. 37. n. CXXVII.
Νᾶσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δ᾽ ἐμὲ τεκνοῖ
Ἀτθὶς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις. —
Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; —

e quo aliisque[α]) videtur etiam ratio reddi poſſe, cur *Τύριος* nominetur Pherecydes a *Georgio Cedreno*[β]), quod ipſum quoque Pythagorae accidiſſe *Euſebius* teſtatur[γ]). Quanquam ego quidem apud *Cedrenum Τύριος* malim in *Σύριος* mutare.

§. 2.

Pergit *Suidas* ad Pherecydis aetatem, eumque vixiſſe dicit Alyattis temporibus, regis Lydorum, atque adeo aequalem fuiſſe ſeptem ſapientibus, et natum circa Olympiadem XXXXV. Sed de hac quoque vitae Pherecydis parte diſſenſio eſt[a]). Multo recentiorem eum eſſe Homero et Heſiodo, et *περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας* (h. e. tum demum, quum iam tempora computari ſolerent ad Olympiadas) vixiſſe, tradit *Clemens Alexandrinus*[aa]). Multo antiquiorem Heraclito facit *Origenes*[b]). Ad Olympiadem LVIIII. eum refert *Diogenes Laertius*[c]). Regnante Romae Seruio Tullio eum fuiſſe dicunt *Cicero*[d]) et *Freculphus*[e]). Circa tempora Polycratis regis Samiorum, Amaſidis regis Aegypti, et Cyri maioris[f]) et Croeſi, atque adeo ſeptem ſapientum

---

α) v. c. *Virgil.* Ge. 2, 465. — Aſſyrio fucatur lana veneno. Hic enim per Aſſyrium venenum intelligi *φάρμακον* ſ. colorem purpureum, atque adeo *Tyrio*, non *Aſſyrio*, proprie dicendum fuiſſe, quilibet facile videt, coll. *Ouid.* metamm. 11, 166. etc.

β) in ſynopſi hiſtoriarum T. I. p. 94. B.

γ) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

a) Vid. *Harles.* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 663.

aa) ſtromm. 1, p. 323. B. quem locum exſcripſit *Euſeb.* praep. euang. 10, 13. p. 500. A.

b) contra Celſ. 6, p. 303. ed. *Spencer.* Cantabr. 1677. 4.

c) 1, 16.

d) Tuſc. 1, 16.

e) chronic. Tom. I. 3, 17. p. 140. ed. *Commelin.* 1597. 8.

f) Cyri temporibus claruiſſe Pherecydem, auctorem fabularum, praeceptorem Pythagorae, dicit etiam *Abul-*

aetate floruiſſe innuit *Tzetzes* g). Paullo ante vel circa illud tempus, quo Iudaei vel in Aegypto vel in Babylonia exules fuere h), ponit eum *Euſebius* i). Omnes igitur conſentiunt, eum valde vetuſtum eſſe. Vnde etiam *antiquus* vocatur a *Cicerone* l. l. et ὁ παλαιὸς a *Plutarcho* k). Quod vtrumque nomen verti etiam poteſt *maior* kk). Neque ita discrepant omnium horum ſcriptorum rationes, quin veriſimile putandum ſit, eum vere intra Olymp. XXXXV. et LVIIII. vixiſſe. cf. *Tiedemann.* p. 155. Certe *Diogenes Laertius* videtur hoc ita certum putaſſe, vt etiam aliorum aetatem ex aetate Pherecydis definiendam exiſtimauerit. *Βίων*, inquit 4, 58. vbi de Bione Proconneſio agit, ὁ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ συναχμάσας. Sed *Iſidorus* l) Pherecydem claruiſſe auctor eſt poſt Herodotum, iis temporibus quibus Eſdras legem conſcripſit; quae computandi ratio manifeſto declarat, ab *Iſidoro* intellectum fuiſſe Pherecydem Athenienſem, hiſtoricum. qua de re plura dicentur infra §. 10. Quod vero *Begerus* m) Pherecydem Syrium dicit Olymp. XXVIIII. floruiſſe, id vel nimiae oſcitantiae aut feſtinationi, vel operarum aut ſcribendi vitio tribuendum arbitror.

§. 3.

Quod mox dicit *Suidas*, Pherecydem Pythagorae magiſtrum fuiſſe, id confirmatur a plurimis ſcriptori-

---

pharagius in hiſt. dynaſtiar. p. 82. ed. *Pocock.* Oxon. 1663. 4.

g) Chill. 11, 71. ſqq. cf. *Euſtath.* ad Odyſſ. ο, p. 1786, 50. *Plin.* H. N. 7, 56.

h) de qua calamitate v. 2 Regg. 23, 29. ſqq. 24, 1. ſqq.

i) praep. euang. 10, 4. p. 470. D.

k) de facie in orbe lunae, T. II. opp. p. 938. B. ed. *Wechel.*

kk) Sic in *Platonis* Timaeo T. III. opp. p. 25. D. ὁ παλαιὸς Κριτίας.

l) origg. 1, 41.

m) in ſpicilegio antiquitatis p. 139.

bus[a]). Vnde vero noster ipse sapientiam suam acceperit, non eadem omnium sententia est. *Suidas* quidem negat eum doctore vsum esse, ipsum potius dicit sua industria atque diligentia se erudiuisse, nactum libros arcanos Phoenicum. Quod quam ineptum sit statuere, quamquam ita sentiunt *Clemens Alexandrinus*[b]), *Philo Byblius*[c]), *Hesychius Milesius* et *Eustathius* ll. ll. bene ostendit *Tiedemannus* p. 157. Multo ineptius esset, si quis cum *Isidoro*, Basilidis Gnostici filio[d]), eum e Chami prophetia profecisse diceret[e]). Praetereo alias huius generis ineptias, olim satis vulgatas. Vnum tamen eiusmodi commentum, quum etiam eruditissimis hominibus *Alexandro Farnesio* Cardinali et *Iohanni Baptistae Guarnerio*, imposuisse reperiatur, praetermittere vix licet. Quum enim circumferretur liber aliquis de mundi nobilitatibus, hoc est, de rebus praestantissimis in orbe terrarum et praecipue commemorandis, in quo etiam de plantis Siciliae ageretur, ex *Epimenide* et *Pherecyde* et *Diodoro Siculo* collectus, scriptus lingua Chaldaea et Syriaca, mixta cum Hebraea, et saeculo vndecimo Graece conuersus per *Oroson* quendam: *Farnesius* eum, propter egregiam scilicet antiquitatem ac

---

a) vt *Cic.* Tusc. 1, 16. et de diu. 1, 50. *Greg. Abulpharagio* l. l. *Androne Ephesio* ap. *Diog. Laert.* 1, 119. *Plinio* H. N. 2, 79. *Clem. Alex.* stromm. 1, p. 300. C. *Tatiano* orat. contr. Graecos p. 246. A. ed. Benedict. ad calcem *Iustini Martyris*, Paris. 1742. fol. cf. p. 265. B. *Euseb.* praep. euang. 10, 4. p. 470. D. *Diogene Laert.* 8, 2. *Iamblicho* vit. Pythag. §. 9. 11. 184. 252. *Porphyrio* vit. Pythag. §. 1. 2. 55. *Augustino* ll. ll. *Aeliano* V. H. 5, 2. *Lactant.* 7, 8. *Apuleio* Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenh. Eustathio* p. 1786, 51. *Iohanne Philopono.* (v. §. 8. fere extr.) cf. *Beger.* spicileg. antiqu. p. 136.

b) stromm. 1, p. 300. D. et 6, p. 643. C. vbi tamen etiam Pythagorae et Thaletis praeceptores ignorari dicit.

c) e *Sanchuniathone* ap. *Euseb.* praep. eu. 1, 10. p. 41. D.

d) ap. *Clem. Alex.* stromm. 6, p. 642. A.

e) v. omnino *Heinius* p. 308-10.

praestantiam, transferri in linguam Latinam iussit[ee]), et *Guarnerius*[e*]) tanquam genuinum commendare non erubuit. Aeque improbabile est, quod *Diogenes Laertius* narrat[f]), eum Pittacum audiuisse. Qua de re non opus est vt plura dicantur post *Heinium* p. 306. et *Tiedemannum* p. 156. qui idem p. 158. de eorum opinione exponit, qui e verbis *Suidae:* ἐζηλοτύπει δὲ τὴν Θάλητος δόξαν, colligere voluerunt, eum Thaletis discipulum fuisse. Vanam hanc opinionem e linguae inscitia patet natam esse. Nam verba illa cum *Heinio* p. 303. et 307. explicanda sunt de aemulatione, qua incitatus Pherecydes ad eandem, quam Thales assecutus erat, laudem et gloriam peruenire studuerit[g]). Poteram etiam huc referre locos *Tzetzae* supra iam indicatos, qui, quia Thaletem faciunt discipulum Pherecydis, plane refellere posse videantur opinionem paullo ante propositam. Sed quum scirem, hanc *Tzetzae* rationem ferri nullo modo posse propter aetatem Thaletis, qui quadraginta fere annos Pherecyde antiquior est, vti iis nolui. — Magis vera, saltem ex parte, videtur *Iosephi*[h]) sententia esse, quo auctore Pherecydes Syrius et Pythagoras et Thales ab omnibus Graecis dicebantur fuisse Aegyptiorum atque Chaldaeorum discipuli. Etsi enim non certo constet, Pherecydem ad Chaldaeos iter fecisse discendi caussa, nisi quis hinc velit ortum putare cognomen *Βαβυλώνιος*, dubitari tamen vix potest de peregrinatione eius in Aegyptum suscepta, tum eas ob caussas, quas *Tiedemannus* p. 157. attulit, et quibus infra §. 9.

---

ee) Testis est *Farnesii* epistola apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. XIV. p. 145.

*e**) Dissertationum historicarum Catanensium secunda, c. 8. in Thesauri Antiquitatum Siciliae Parte XI. p. 45. sq.

f) 1, 116.

g) *Diog. Laert.* 2. 46. diserte: ἐφιλονείκει Θάλητι Φερεκύδης.

h) contr. Apion. 1, p. 1034. E. quem locum in libros de praep. euang. transtulit *Euseb.* 10, 7. p. 478. B.

a me plures addentur, tum etiam ob locum *Georgii Cedreni* paullo ante indicatum, qui *Tiedemanni* diligentiam fugerat[i]). *Heinius* quidem p. 310—12. *Huetium*[k]) ſecutus, ex ipſis Moſis libris, per mercatores Phoenicios in inſulam Syrum delatis, ſapientiam ſuam hauſiſſe exiſtimat, eamque in rem praeter alia affert locum *Iuuenalis*[l]), vnde appareat, linguam Phoeniciorum ſiue Cananaeorum incognitam fuiſſe plerisque populis vicinis, atque adeo libros Moſaicos recte vocari potuiſſe *ἀπόκρυφα βιβλία.* Eadem fuit *Guilielmi Irhouii*[m]) opinio. Sed quum eius vanitatem dudum demonſtrauerint viri docti, in his peculiari libello *Theophilus Wernsdorffius*[n]), ne verbum quidem ad eam refutandam addendum putaui.

---

i) Verba ſunt: *ὡς Ἕλληνες ἱστοροῦσι, καὶ Φερεκύδης ὁ Τύριος, καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Κλαζομένιος, καὶ Πλάτων ὁ Ἀθηναῖος, πρὸς τούτους* (Aegyptios) *ἐξεδήμησαν, θεολογίαν καὶ φυσιολογίαν ἀκριβεστέραν μαθήσεσθαι παρ' αὐτῶν ἐλπίσαντες.* Similia narrat *Theodorus Meliteniota* in prooemio in aſtronomiam c. 12. apud *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 211. (Vol. X. p. 410. edit. *Harles.*) *Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχου ὁ Σάμιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύριος, καὶ Ἀναξαγόρας ὁ Ἡγεσιβούλου ὁ Κλαζομένιος, ἔτι τε Θάλης ὁ Μιλήσιος, καὶ Σόλων ὁ τῶν Ἀθήνησι νόμων ἐφευρετής, καὶ μὴν καὶ Πλάτων ὁ τοῦ Ἀρίστωνος, ἄχρι τῆς Αἰγύπτου φιλομαθίας χάριν παρελθόντες, καὶ παρ' αὐτῶν διδαχθέντες τὴν μαθηματικὴν τοῖς ἄλλοις παραδεδώκεσαν ἐπιστήμην.*

k) *Heinius* laudat *Huetii* demonſtr. euang. propoſ. 4. cap. 7. Sed in prima ſaltem et ſecunda Huetiani operis editione nihil de Pherecyde nominatim reperire potui.

l) ſat. 14, 101. ſq.

Iudaicum ediſcunt, et ſeruant, ac metuunt ius,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moſes.

m) in opere de palingeneſia veterum ſiue metempſychoſi, (Amſt. 1733. 4.) lib. 2. cap. 2.

n) in diſſ. de metempſychoſi veterum non figurate ſed proprie intelligenda (Viteb. 1741. 4.) p. 36. Praeter hos cf. *Ambroſ. Rhodii* dial. de transmigratione animarum Pythagorica, Hafn. 1638. 8. *Paganin. Gaudentius* de Pythagoraea animarum transmigratione, Piſis 1641. 4.

§. 4.

Merita Pherecydis duo tantum commemorat *Suidas*, quorum prius eſt, quod quibusdam auctoribus primus ſcripſerit oratione proſaica[a]). In qua Lexicographi traditione non niſi de rebus philoſophicis intelligendum eſſe vocabulum συγγραφὴ, videtur apparere ex aliis eius locis[aa]), et e *Diogene Laertio*[b]), qui *Theopompum* ſecutus philoſophum noſtrum ait πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι. *Plinius*[c]) tamen ſimpliciter: „proſam, inquit, orationem condere Pherecydes Syrius inſtituit." Conſentiunt item hac de re *Apuleius* l. l. *Iſidorus*[d]), inprimisque *Strabo*[e]) et ex eo

Caſp. Loeſcher de metempſychoſi Pythagorica, Lipſ. 1666. 4. *Wolfg. Henr. Schilling* de metempſychoſi, Lipſ. 1679. 4. *Henr. Ientzſch* de abſurdo μετεμψυχώσεως dogmate, Lipſ. 1685. 4. *Ioh. Doppert* de vetuſto μετεμψυχώσεως commento, Schneeb. 1716. 4. *Eberh. Dau. Hauber* de metempſychoſi Pythagoraea, Vlm. 1724. *Ioh. Ad. Hartmanni* metempſychoſis Pythagorica ab imputationibus abſurdis liberata, Marb. 1733. 4. et quos laudauit *Ioh. Chph. Wolfius* ad *Pſeudo-Origenis* Philoſophumena p. 36-38.

a) Omnino vid. *Ioh. Gothofr. Wintzeri* ſpecimen obſeruationum hiſtorico-literarium de orationis Graecae et Latinae ſolutae antiquitate, iisque, qui primi omnium eius habentur auctores, Cadmo Mileſio, Pherecyde Syro, Hecataeo Mileſio, Appio Claudio Caeco, Ienae editum 1740. 4.

aa) Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. Eadem repetit *Suidas* in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω, niſi quod in v. ἱστορῆσαι perperam Θουκυδίδης pro Φερεκύδης ſcriptum eſt v. *Creuzer.* ad Hiſtoricorum Graecorum antiquiſſimorum fragmenta, Heidelb. 1806. 8. p. 17.

b) 1, 116.

c) H. N. 7, 56.

d) origg. 1, 37.

e) 1, p. 18. A. B. Verba ſunt: πρώτιστα ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον, καὶ εὐδοκίμησεν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τἆλλα δὲ φυλάξαντες τὰ ποιητικὰ, συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἑκαταῖον.

Euſtathius[f]), qui ita deſcribunt, vt appareat, Pherecydem non a poetica, ſed a metrica tantum oratione receſſiſſe. Vnde cauſſa perſpici facile poteſt, cur *Maximus Tyrius* in loco ſupra iam allato dixerit: *τοῦ Συρίου τὴν ποίησιν σκόπει.* quanqam ſolum nomen *ποίησις* ad rem demonſtrandam non ſufficit[ff]). Sed *Freculphus* l. l. dicit, eum hiſtoriarum inuentorem haberi, et *Iſidorus* alio quodam loco[g]) meminit ſententiae quorundam, qui putauerint, Pherecydem Syrum primum apud Graecos verſibus hexametris ſcripſiſſe. Hoc quidem quam ineptum ſit, videtur ita manifeſtum eſſe, vt verbis non ſit opus. Freculphus autem nec per ſe magna auctoritatis eſt, et refellitur locis reliquorum ſcriptorum, quibus iungi poteſt locus *Origenis*[h]), vbi narrat, quae Celſus dixerat, Linum, Muſaeum, Orphea, Pherecydem, Zoroaſtren, et Pythagoram *ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα*, et paullo poſt primo quidem diſcernit *τὰ Λίνου καὶ Μουσαίου καὶ Ὀρφέως ποιήματα* et *Φερεκύδου τὴν γραφὴν* (fort. legendum *συγγραφὴν*), ſed mox de hac ita loquitur, vt praeter praecepta quaedam ethica videatur intelligere allegorias et fictas hiſtoriolas. Quod ſtatim addit *Suidas*, alios hoc inuentum tribuere Cadmo Mileſio, id non ſatis recte dictum arbitror. *Plinius* enim l. l. diſerte tradit, Cadmum Mileſium primum condere inſtituiſſe hiſtoriam. e quo loco explicandus eſt eiusdem *Plinii* locus alius[i]), vbi Miletum negat fraudandam eſſe ciue Cadmo, qui primus proſam orationem condere inſtituit. Itaque certum putari poteſt, Pherecydem primum philoſophorum deſeruiſſe metricam ſcribendi rationem. Alia quaeſtio eſt, quis primus

---

f) ad Il. *α*, p. 9.

ff) Nam et nomen *ποίησις* et *ποίημα* de quolibet libro, etiam proſa oratione ſcripto, non raro dici, ſatis oſtenderunt *Fabricius* Biblioth. Graec. Vol. I. p. 1. ſq. et interpretes *Maximi Tyrii* l. l.

g) origg. 1, 38.

h) contra Celſ. 1, p. 14. ſq.

i) H. N. 5, 29.

fuerit historicus, quae, quum vix commode possit solui [k]), nec huc admodum pertineat, recte a me potest praetermitti. Hoc vnum addidisse sufficiet, etiam eos scriptores, qui merito alias magnis laudibus tolluntur, vt *Strabonem* l. l. quem deinde *Suidas*, *Eustathius* et *Freculphus* secuti sunt, nullo modo a crimine confusi Pherecydis philosophi cum historico absolui posse. De qua solemni Pherecydarum inter se confusione plura posthac dicere constitui.

Alterum, quod Pherecydi tanquam inuentori a *Suida* et *Hesychio Milesio* tribuitur, est dogma de metempsychosi. In quo vtrum errauerint hi duo scriptores, an vera tradiderint, non facile est definire. Si tamen, quae mea sit sententia, dicere licet, putem ego non temere eorum narrationem reiiciendam esse. Verum quidem est, reliquos scriptores veteres fere omnes Pherecydem dicere dogmatis de animi immortalitate auctorem, hoc est, primum qui hoc dogma scriptis mandauerit. Ita narrat rem *Cicero* [l]), *Augustinus* [m]), *Lactantius* [n]), et vt videtur *Marcianus Capella* [o]).

---

k) Nam ap. *Clem. Alex.* v. c. stromm. 6, p. 629. A. dicitur *Eumelus Corinthius*, qui Olymp. VIIII. floruit, *τὰ Ἡσιόδου μεταλλάξαι εἰς πεζὸν λόγον.* quanquam ego quidem plane non dubito, quin *Clemens* recentiorem aliquem Eumelum intellexerit, eumque historicum. cf. *Groddeck* über die Argonautica p. 95. in Biblioth. der alt. Litteratur u. Kunst, II. Stück. Götting. 1787. 8.

l) Tusc. 1, 16. Conf. *Ge. Christiani Knappii* commentat. super origine opinionis de immortalitate animorum apud nationes barbaras, Hal. 1790. 4. pag. 5.

m) locis supra laudatis.

n) 7, 7. 8.

o) de nuptiis philol. et Mercur. 2, p. 36. Locus satis obscurus est hic: „Philologia ex aromate praeparato „acerraque propria Athanasiae primitus supplicauit, matri„que eius gratiam multa litatione persoluit, quod nec „Vedium cum vxore conspexerit, sicut suadebat Etruria, „nec Eumenidas ad Chaldaea miracula formidauit, nec „igne vsserit, nec lympha subluerit, nec animae simula„crum Syri cuiusdam dogmate verberarit.“ *Grotius* ad

Pherecydis tamen disputationibus de animorum perennitate Pythagoram adductum fuiſſe, vt a ſuſcepto vitae curſu ad philoſophiae ſtudium transierit, vix aliquis credet *Auguſtino*[o*]. Sed vix videtur poſſe dubium eſſe, quin intelligendum ſit dogma de metempſychoſi. Vt enim neminem facile negare puto, in vniuerſum hoc dogma cum illa de animorum immortalitate doctrina ab antiquis philoſophis ſaepe confuſum fuiſſe: ita ſpeciatim ſententia mea non repugnat iis, quae de Aegyptiorum hoc in genere placitis ſcimus[p]), a quibus Pherecydem veriſimiliter ſua accepiſſe vidimus ſupra. Accedit, praeter alia quae §. 5. tradentur, locus quidam *Tatiani*[q]), in quo etiam alius locus[r]) ad metempſychoſeos inprimis doctrinam refertur a viris doctis. Videtur igitur Pherecydes primus ad Graecos transtuliſſe hanc de animorum migratione ſententiam, quanquam *Irhouius* l. l. omnibus viribus id egit, vt Pherecydem ab ea demonſtraret alienum fuiſſe.

§. 5.

Quae *Suidas* porro dicit de mortis genere, quo obierit Pherecydes, ea in vniuerſum a plerisque confir-

---

h. l. „Pherecydem, inquit, innuit, qui animae immortalitatem docuerat."

o*) loco quem §. 1. not. w. indicaui.

p) Sic v. c. *Herodotus* 2, 123. *πρῶτοι καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοι εἰσὶ εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι, τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται.* etc. cf. *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 618. B.

q) orat. contr. Graec. p. 265. B. *Πυθαγόρας, Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν,* (cf. infra fr. LXXIII.) *καὶ τοῦ Φερεκύδους δόγματος κληρονόμος ἐστί.* Ita legendus eſt hic locus. v. not. r.

r) ibid. p. 246. A. *γελῶ τὴν Φερεκύδους γραολογίαν, καὶ τοῦ Πυθαγόρου τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν.* quem locum eodem modo intelligit *Ioh. Schefferus* de natura et conſtitutione philoſophiae Italicae cap. 3. p. 12. edit. *Schurzfleiſch.* Vitemb. 1701. 8.

mata reperiuntur. Etsi enim ex *Hermippi* narratione[a]) Pherecydes, qui in bello, quod inter Ephesios et Magnetas gerebatur, Ephesii vt victores essent optaret, quum praetereuntium aliquem, cuias esset, interrogasset, et ille se Epheso oriundum ostendisset, ab eo postulasse dicitur, vt ipsum cruribus prehensum in Magnetum regionem traheret, post victoriam ibidem ab Ephesiis sepeliendum, quo nuncio accepto aduenerint etiam postridie Ephesii, et victis Magnetibus Pherecydem, qui interea mortuus esset, sepeliuerint magnifice; etsi item alii[b]) Pherecydem dicunt Delphos venisse, ibique se de monte Coryceo praecipitem dedisse; etsi denique *Plutarchus*[c]) famam quandam, quae Lacedaemone lata fuerit, commemorat, e qua Spartani Pherecydem interfecerint in rei publicae salutem, eorumque reges oraculum aliquod secuti pellem occisi philosophi diligenter custodierint: tamen haec omnia videntur fide indigna esse, quia reliqui scriptores fere omnes[cc]) eadem vel similia narrant atque a *Suida* tradita vidimus, vt *Aristoteles*[d]), *Plutarchus*[e]), *Pau-*

---

a) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

b) eod. loco, vbi tamen *Diogenes* plane tacet de eorum nominibus et fide historica.

c) in Pelopida T. I. p. 289. A. Ferebatur haec fama a vatibus nonnullis et ducibus Pelopidae: *Φερεκύδην τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα, καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ κατά τι λόγιον ὑπὸ τῶν βασιλέων φρουρουμένην.*

cc) fere omnes, inquam. Nam nonnulli genus morbi et mortis non definiunt. Sic *Dio Chrysostomus* Vol. II. p. 336. edit. *Reisk.* simpliciter dici *τὸν Φερεκύδους θάνατον.* quanquam quin haec verba de misero Pherecydis interitu accipienda sint, nequaquam dubito.

d) hist. animall. 5, 31.

e) in Sylla T. I. p. 474. F. qui etiam aliis in locis huc alludit, vt adv. Stoicos T. II. p. 1064. A. Stoici *Ἡρακλείτῳ φασὶ καὶ Φερεκύδῃ καθήκειν ἂν εἴπερ ἠδύναντο τὴν ἀρετὴν ἀφεῖναι καὶ τὴν φρόνησιν, ὥστε παύσασθαι φθειριῶντας καὶ ὑδρωπιῶντας.* Sic in lib. quo ostendit, non posse suauiter viui secundum Epicurum, T. II. p. 1089. F.

ſanias[f]), *Heraclides*[g]), *Antigonus Caryſtius*[h]), quidam apud *Diogenem Laertium* 1, 118. *Diogenes* ipſe[hh]),

negat ſe exprobrare velle Epicureis morbos, quum ſciat, *καὶ Φερεκύδην καὶ Ἡράκλειτον ἐν νόσοις χαλεπαῖς γενομένους.*

f) 1, 20. p. 48.

g) de politiis Graecorum, p. 518. edit. *Nic. Cragii*, Lugd. Bat. 1670. 8. ſiue ap. *Gronou.* T. VI. p. 2827.

h) hiſt. mirab. c. 95.

hh) in epigrammate, quod 1, 120. ſq. vitae Pherecydis inſeruit:

τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σῦρος,
ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ᾽ εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολιήταις·
ἦν γὰρ χρησμὸς, ὃν ἤδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ᾽ ἐκείνοις.
ἆρ᾽ οὖν τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀληθὲς
ἦν, εἴ τις σοφὸς, ὄντως
καὶ ζῶν ἐστὶν ὄνησις,
χὤταν μηδὲν ὑπάρχῃ.

Grotii verſio in Anthologia Graeca ab *Hieronymo de Boſch* edita T. III. p. 373. ita habet:

Narratur Pherecydes,
Cuius patria Syrus,
Mutauiſſe priorem
Milleno pede formam:
Et iuſſiſſe reponi
Se Magnetibus, vt ſic
Ad ciues Epheſinos
Se victoria ferret.
Nam quae nouerat vnus
Id reſponſa canebant.
Sic exſtinctus ibidem eſt.
Vere, ſi modo vera
Haec ſunt, vir ſapuit, qui
Viuus profuit ante,
Et tunc cum nihil eſſet.

In *Brunckii* Analectis hoc poemation non extat.

Iamblichus[i]), *Porphyrius*[k]), *Photius* ex *Helladio* l. l. *Hesychius Milesius* l. l. *Aelianus*[l]). Horum plerique non solum Pherecydem hoc pessimo morbo periisse dicunt, sed etiam Alcmanem poetam et Syllam dictatorem, item Acastum, Peliae filium, et Callisthenem Olynthium, aliosque. Φϑεῖρες autem illae quales fuerint, *Kuhnius* ostendit[m]), nempe vermiculi e nimio humore et concretis sordibus inter cutem et crinem nati, quos a pedibus recte vocare possumus *pediculos*, quanquam *Plinius*[n]) et *Apuleius*[o]) Pherecydem dicunt copia serpentium, h. e. animalium repentium, ex corpore eius erumpente exspirasse. Eodem enim modo apud *Diodorum Siculum*[p]) φϑεῖρες et ἑρπετὰ videntur esse synonyma. Dum igitur hoc morbo laboraret philosophus, a multis dicitur ad eum venisse Pythagoras, eum curaturus, cui tamen non magis quam aliis amicis videre eum licuerit. Pherecydes enim, qui sciret, corpus suum per phthiriasin valde deforme factum esse, si qui essent, qui quomodo valeret percontarentur, per fores digitum carne nudatum exeruisse traditur, adiectis verbis χροῒ δῆλον s. χρωτὶ δῆλα, h. e. valetudo mea quae sit, satis cutis demonstrat, quae verba posthac apud philosophos[q]) acceperunt vim prouerbii, cuius vsus esset in summo periculo, in maxima calamitate[r]). Pythagoram etiam narrant suam in magistrum pietatem eo

i) vit. Pythag. §. 184. 252.

k) vit. Pythag. c. 15. et 55.

l) V. H. 4, 28. et 5, 2.

m) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

n) H. N. 7, 51.

o) Florid. p. 351. sq. ed. *Elmenhorst.*

p) 3, 29. quem locum iam ante me hic aptum esse obseruauit *Hieron. Mercurialis* varr. lect. 5, 6.

q) Nam etiam apud *Laertium* l. l. legendum est παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, cum vulgo legatur φιλολόγοις.

r) v. *Diog. Laert.* 1, 118. *Apostolius* prouerbb. 20, 87. *Suid.* in χροῒ δῆλα, *Aelian.* V. H. 4, 28. *Synes.* encom. caluitiei p. 85. C. ed. *Petau.* Paris. 1640. fol. cuius locum laudat *Suidas* in v. ἐπηλυγάζονται. Quin ab ipso

declaraſſe, quod cum mortuum humaret[s]). Haec quidem eſt maxime vulgaris de morte Pherecydis narratio, etiam a recentioribus viris doctis credita, vt videtur, ſaltem ſaepe repetita. Sed quum neque de ipſo morbi et mortis genere conſentire viderimus veteres omnes, neque de loco in quo ſepultus ſit Pherecydes, quem alii[t]) inſulam Delum fuiſſe dicunt, alii[u]) Samum, alii denique[w]) ipſam inſulam Syrum, neque de tempore quo idem mortuus ſit[x]): non multum abeſt quin veriſſima omnium putem, quae *Hippocrates* de Pherecydis morbo nobis tradidit[y]). Scilicet ex eius narratione

---

Xenophonte cyneg. 5, 31. huc alluſum fuiſſe non improbabiliter exiſtimat *Zeunius*.

s) v. *Laert. Apuleius*, *Iamblichus* ll. ll. *Porphyr.* §. 55. *Diodor. Sic.* in excerptis Valeſ. p. 242.

t) *Diogenes Laertius*, *Aelianus*, *Diodorus*, *Iamblichus*, *Porphyrius* in locis modo indicatis.

u) vt *Heraclides* in *Gronouii* theſ. antiquu. Gr. L. VI. p. 2827. E.

w) *Maximus Tyrius* diſſ. 13, 4. *νοσεῖ σῶμα, καὶ ταράττεται, καὶ φθείρεται· ἀλλ᾽ ἂν ἐπιστήσῃς αὐτῷ ψυχὴν ἐῤῥωμένην, ἀμελεῖ τῆς νόσου, καὶ ὑπερφρονεῖ τοῦ κακοῦ. Ὡς Φερεκύδης ὑπερεφρόνει ἐν Σύρῳ κείμενος, τῶν μὲν σαρκῶν αὐτῷ φθειρομένων, τῆς δὲ ψυχῆς ἑστώσης ὀρθῆς, καὶ καραδοκούσης τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ δισχυήστου τούτου περιβλήματος.*

x) v. *Tiedemann* p. 165. ſq.

y) epidem. 7, 101. T. VIIII. p. 586. ed. *Charter.* in qua editione quum valde corruptus legatur locus, ſecutus fere ſum lectiones in editione opp. *Hippocratis* ab *Ioh. Antonide van der Linden* curata (Lugd. Bat. 1665. 8. 2 voll.) T. I. p. 863. ſq. in textum receptas, quamuis non vertendo expreſſas. Appoſui autem ipſa verba Graeca, vt ſicubi minus recte ſenſum aſſecutus eſſem, quippe in re minus mihi familiari, facilius a lectoribus peritioribus poſſet corrigi: *Φερεκύδῃ μεθ᾽ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς τῆς νυκτὸς πλευροῦ δεξιοῦ ἄλγημα, καὶ πρότερον εἰθισμένον, ἔληξεν. ἠρίστησεν. ἐξελθὼν ἔφριξε. πυρετὸς ἐς νύκτα, ἀνώδυνος. βηχίον ῥέον τι ξηρόν. οὖρα οὐ* (haec particula, etſi abeſt in ed. *Lind.* non mihi ſuperflua videbatur) *πολλὰ, ὑπόστασις πολλή. ξυσματώδεα, μαδαρὰ, διεσπασμένα, ἀπ᾽ ἀρχῆς· μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο. Δευτέρῃ*

poſt ſolſtitium hibernum nocte Pherecydes liberatus fuit a dextri lateris doloribus, quibus antea vexari ſolebat, et pranſus eſt. Sed egreſſus horrore quodam correptus fuit, quem nocte febris ſecuta eſt, non quidem cum doloribus coniuncta, ſed comitem tamen habens tuſſiculam quandam ſiccam. Vrinae parum reddidit, ſed in qua multa ſubſiderent, eaque ab initio quidem ramentoſa, h. e. inteſtinorum particulis mixta, glabra ſiue non cohaerentia, ac diuulſa, poſt quatuor vero dies turbida. Die ſecundo vrinam mittebat non deco-

(*Charter.* male καὶ) τὸ οὖρον οὐκ ἄχροον, ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ ξύστημα (*Chart.* σύστημα) οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνιβίῳ, ψύξιος ἐούσης. Τριταίῳ αὐτομάτη κοιλίη ὑπῆλθε. Τετάρτῃ, βαλάνου γεγονότος, κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν. ὑγρὸς περίῤῥοος. ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πάνυ, ἡμέρης δέ τι ἐκοιμᾶτο. δίψα οὐ σφοδρή. τεταρταίῳ, μάλιστα ἐς νύκτα, δέρμα περὶ μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα (Hoc nomen in *Chart.* deeſt) μαλθακὸν ὑπερεφέρειο αἰεί. (*Chart.* ὑποφέρειν ἀεί. *Lind.* ὑπεφέρετο ἀ.) πυρετὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα (h. e. *vt quidem e manus contactu colligebatur.* v. *Foeſii* oecon. Hippocr. p. 537. b.), καὶ ὑπενότιζεν. ἄδηλος σφυγμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ. φλεβῶν βάρος ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσι καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσεσι πάσῃσιν, ὀλίγον χρόνον. διὰ παντὸς ἀνώδυνος. ἀπ᾽ ἀρχῆς ἀσώδης, καὶ κατὰ μικρὸν ἤμει. Ἑβδόμῃ παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τρὶς χολῶδες καὶ κοπρῶδες, ὑγρὸν σφόδρα καὶ ὠχρόν. καὶ ἤδη τι ὑποπαρέκρουσε. καὶ νοτὶς ἐπ᾽ ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον. τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς, ὡς εἴ τι βλέπων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπέβαλεν. Ἑβδομαῖος (*Chart.* ἐνναταῖος) ἱδρὼς, πρωῒ ἀρξάμενος μέχρι στήθεος, διετέλει ἕως ἐτελεύτησε. καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παραλήρησις. περὶ μέτωπον πλεῖστος ἱδρὼς, καὶ οἷον δεινὸν μὲν ἢ ἔκλευκον. τὸ δέρμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐστιγμένον (*Chart.* ἐσμιγμ.). ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐπηρμένον. ὑφῆκεν ἐφ᾽ ἑωϋτὸν χολῶδες. Ὀγδόῃ, ὡς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα. πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα, λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. ἐπεχρέμπτετο δὲ καὶ ἔμπροσθεν σμικρὰ, λευκὰ, γαλακτώδεα. Ceterum hic *Hippocratis* liber, e quo haec petii, praeeunte *Galeno* (in Praefat. ad commentar. I. in librum VI. Epidemiorum. et περὶ δυσπνοίας 2, 7. et 3, 1.) pro ſpurio habetur.

lorem, et in matula nulla ſedimentorum concretio apparebat, vbi perfriguiſſet. Tertio die ſponte aluus ſoluta eſt, et quarto die poſt ſubditam glandem [z]) ſtercoroſa et silioſa prodierunt, fluxu quidem liquido. Noctu non magnopere, ſed interdiu paullo magis dormiuit. Sitis non erat vehemens. Die quarto, ad noctem maxime, cutis circa frontem et reliquum corpus mollis ſemper eminebat. Febris vincebatur ad manum et haec paullulum humeſcebat. Arteriae pulſus in fronte erat valde obſcurus; et venarum grauitas quaedam, h. e. tarditas, laſſitudo, per paruum tempus apparebat in conuerſionibus (np. quando aegrotus ſe conuertebat) et in omnibus egeſtionibus. Omnis omnino doloris expers ab initio premebatur anxietate circa cor atque ſtomachum, et paullatim vomebat. Septimo die poſt ſubditam glandem ter egeſſit ſtercora felle mixta, valde liquida et pallida. Et iam aliquantum delirabat, ita vt interdum circa frontem humiditas erumperet. Vultum ſtragula obtexit: oculos fruſtra contrahebat, quaſi aliquid videret, ac rurſus nictabat. Stragula abiiciebat. Septimo die ſudor, qui mane oriri coeperat vsque ad pectus, permanſit donec moreretur. Febris et delirium creuit. Plurimus ſudor inprimis circa frontem erat, graueolens ille vel valde albus. Cutis autem ſub crinibus erat interpuncta, dextra praecordia tumebant, et demiſit ſponte silioſa. Octauo die apparebant vari tanquam a culicum morſibus. Ante obitum tuſſiuit, et eiecit velut ex muco fungos, compacta quaedam et alba pituita circumdata. Sed antea quoque exſpuerat parua, alba, lactea. Haec *Hippocratis* narratio quin de Syrio Pherecyde intelligenda ſit, dubitare vix licet. Nolo iam vrgere locum *Galeni* ſupra §. 1. laudatum, in quo

z) *Barthol. Caſtellus* lex. medic. in v. *Glans*, interpretatur „ſuppoſitorium ſ. medicamentum topicum anodi„catum, oblongum duos, tres, quatuorue digitos transuer„ſos, figura tereti et rotunda, candelae inſtar, olim glan„dis forma, ad aluum ſolicitandam maxime et ad alios „ani affectus comparatum."

γναφεὺς veram lectionem esse docet locus *Hippocratis* aliquis α) quem in mente habuit *Galenus*. Sed quum ex hoc ipso Hippocratis loco recte possit colligi, per insulae Syri mentionem principi medicorum in memoriam simul reuocatum esse celeberrimum olim ejus alumnum, quem propter hanc ipsam celebritatem non opus esse putasse videtur vt patriae nomine insigniret: narratio illa si non vera videri viris doctis, certe non omitti ab iis debebat β). Sunt autem multa, quae vehementer eam possint commendare, quorum quaedam hoc loco commemorare non alienum a consilio esse existimabam. Hippocrates enim est omnium, quos nunc quidem de Pherecyde aliquid retulisse scimus, antiquissimus, quippe qui natus sit Olympiade octogesima, atque adeo viginti tantum Olympiadas post Pherecydis mortem. Hippocrates potuit etiam omnium optime de morbis iudicare, et omnium certissime rem cognoscrere e tabulis in templo Aesculapii Coi asseruatis, in quibus mos fuerat scribere liberatos morbis et quid auxiliatum esset, vt postea similitudo proficeret γ). Haud dubie enim ta-

---

α) epidem. 7, 98. T. VIIII. p. 585. B. ed. *Chart*. T. I. p. 861. ed. *Lind*. ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ, ὁ φρενιτικὸς, μετὰ δὲ καύσιος τρομώδης σκελέων. τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθέν· (*Chart*. et hic et in *Galeni* loco male ἐγκαταδαμάσειν) ὁ παλμὸς (*Chart*. ὀφθαλμὸς) μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ κεκλασμένη, σαφὴς δέ. οὖρον καθαρὸν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον. ἡ ῥα διὰ τὴν τῆς θαψίης ἐσχάρωσιν (*Chart*. ὑποχώρησιν) ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε μολυνθεὶς ἄνευ ἱδρῶτος. Apud *Galenum* γναφεὺς legendum esse, non γραφεὺς, declaratur eo, quod mox ab illo diserte distinguit Pherecydem, remissis lectoribus ad locum Hippocrateum antea exhibitum.

β) Nescio an haec narrationis Hippocrateae omissio inde profecta sit, quod bonis indicibus carent editiones operum Hippocratis.

γ) v. *Plin*. H. N. 29, 1. Haec tamen *Plinii* aliorumque veterum de tabulis illis narratio valde suspecta erat *Henr. Meibomio*, in diss. quam Helmst. 1659. *Conringio* praeside habuit, de incubatione in fanis deorum, §. 52. sq.

lium quoque morborum ibi memoria ſeruata fuit, quorum nondum remedium repertum et cognitum eſſet. His meae ſententiae argumentis addi alia multa poſſunt. *Ariſtoxenus* v. c.[δ]), maximae auctoritatis ſcriptor et Ariſtotelis discipulus, ſimpliciter *νοσήσαντα* dicit mortuum eſſe Pherecydem, et *Diodorus Siculus* l. l. Pythagoram ad Pherecydem veniſſe auctor eſt, poſtquam audiuiſſet, eum *νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν**), mox quoque bis nominat ſimpliciter *νόσον*, cui Pherecydes ob ſenectutem ſuccumbere debuerit. Praeterea in *Aeliani*[ε]) narratione quaedam reperiuntur, quae cum Hippocratea quodammodo conueniunt. Ait enim, Pherecydem primo emiſiſſe ſudorem calidum, viſcoſum et mucori ſimilem. Videtur igitur Pherecydis morbus nil niſi tabes fuiſſe, vel potius illa *febris* peſtilentis et epidemicae ſpecies, quae hodie *petechialis* vocatur, cum tabe coniuncta**). Sic Antiochus Illuſtris ab auctore libri ſecundi de rebus Maccabaeorum (9, 9.) dicitur periiſſe ſic, *ὥστε καὶ ἐκ τοῦ σώματος σκώληκας ἀναζεῖν*, ſed apud *Appianum* (Syriac. p. 212. ed. *Toll.*) legitur *φθίνων τελευτῆσαι.* Quam facile autem fuerit ſerioribus ſcriptoribus, propter illa, quae Hippocrates de illo morbo narrauit, v. c. propter pellem ſub crinibus eminentem, ionthos ſiue varos, qui culicum morſus indicare viderentur, h. e. maculas morſibus culicum ſimiles, quae hodie petechiae dicuntur, etc. febrem petechialem in phthiriaſin mutare, non opus eſt vt multis demonſtretur. Potuit etiam haec narrationis verae corruptio talibus narrationibus adiuuari, qualis eſt *Maximi Tyrii* in loco

*) De qua formula v. *Triller.* ad *Thom. Mag.* p. 373. ſqq.

**) Conf. *Ioh. Gottlob Ferd. Zopfii* diſſ. de febre cum petechiis, Lipſ. 1791. 4. qui p. 3. ſqq. eodem fere modo, quantum ego quidem intelligo, hanc febrem deſcripſit, quo *Hippocrates* in verbis a me allatis morbum Pherecydis.

δ) ap. *Diog. Laert.* 1, 118.

ε) V. H. 5, 2.

ad not. w. allato, vbi corpus et carnes Pherecydis simpliciter dicuntur φθείρεσθαι. Denique sententia mea non parum eo videtur confirmari, quod etiam alia constat posterioribus temporibus de Pherecydis morte conficta fuisse. Vt enim taceam quae supra fabulosa ex *Hermippo*, *Diogene Laertio* et *Plutarchi* Pelopida narraui, aliud eiusmodi tradit *Aelianus* ζ), nempe Delios dixisse, Deum in Delo s. Apollinem Pherecydi hunc phthiriaseos morbum iratum immisisse, quia aliquando in Delo discipulis praesentibus quum alia multa de sapientia sua iactauerit, tum vero etiam hoc, se nulli deo sacrificia obtulisse, et tamen non iniucundius aut tristius viuere, quam qui hecatombas offerrent. Haec quidem fabulam sapere plane mihi persuasum est. Videtur constans fuisse veterum opinio, maxime improbos et in deum impios homines affligi a diis pessimis morbis, et in horum morborum numero inprimis esse phthiriasin. Sic auctore *Herodoto* *) Pheretima, crudelissima mulier, misera morte obiit. Viua enim vermibus excute enatis computruit. ὡς ἄρα, inquit, ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται. Herodes quum vltra humanam sortem se extulisset, γενόμενος σκωληκόβρωτος, ἐξέψυξεν **). Aliud hanc in rem exemplum etiam in eo simile reperitur esse nostrae historiae, vt fictam narrationem exhibeat. Nam etsi *Pausannias* η) eo consilio dicit, Syllam phthiriasi periisse, vt eum ostendat poenas dedisse diis Graeciae, quorum templa violauerat: multo tamen sanior *Appianus* ϑ) febris tantum mentionem facit, qua correptus dictator mortuus sit. Sed vix mirari satis potui, quum viderem etiam recentioribus viris doctis placuisse hanc opinionem, pediculari morbo vix perire quenquam, nisi qui

ζ) V. H. 4. 28. vbi vid. *Ioach. Kühn.*

*) 4, 205. vbi v. interpp.

**) v. Act. Apost 12, 21—23. *Elsner.* Obseruatt sacr. p. 417. *Menag.* ad *Diog. Laert.* 4, 4.

η) 9, 33. p. 777.

ϑ) bell. ciuu. 1. p. 693.

vel inhumana saeuitia vel diuinos honores appetendo humanitatem quasi omnem exuerit [ι]). In iis, qui hanc sententiam fouerunt, memoratu dignissimus mihi semper visus est vinolentus homo *Dominicus Baudius*, in cuius poematum collectione [κ]) extat carmen funebre in obitum Philippi II., Hispaniarum regis, p. 224—28. In pluribus huius carminis locis diuinae vindictae tribuitur interitus Philippi per morbum pedicularem. Poterat hoc facile ferri in poeta. Sed vere sic statuisse *Baudium*, docent verba eius in nota carmini illi subiecta p. 229. sq. Dum enim caussas afferre studet, cur in eo poemate fuerit acerbior et intemperantior, quam homini priuato in supremam potestatem licere fas piumque sit, praeter alia scribit haec: „Illud etiam vehe-„mentiam styli exasperauit, quod non memineram „quenquam excelsae dignitatis principem interisse tali „genere mortis, nisi qui vel saeuiendo, vel diuinos ho-„nores affectando humanitatem exuisset.“ Mox tamen sensit, quam temere haec dicta sint. „Ferunt tamen, „inquit, duos poetas, genus hominum innocentissimum, „phthiriasi consumtos fuisse, Pherecyden et Alcmanem.“ Idem in alia nota p. 667. sq. de eodem morbi genere scripsit haec: „Genus ipsum mortis etsi ad naturales „caussas referri solet a medicorum filiis, tamen religio-„sius censeo cum Aegyptiorum Magis digitum Dei in „tam notabili casu suppliciter venerari.“ Iam quum recentiores etiam viros satis eruditos ita statuisse appareat, profecto non mirum esse potest, si veteres quoque de Pherecyde talia effinxisse dicam ex illa opinione de eius in deos impietate. Haec autem opinio multis modis et nasci potuit et ali. Quum enim theologia

ι) quo eodem fortassis referendum est, quod *Aelianus* V. H. 5, 2. Pherecydem dicit sudasse ἱδρῶτα θηριώδη.

κ) Notavi paginas ad edit. Amst. 1640. 12. *Baudii* sententiam sequitur *Thomas Lansius*, nobilis ille ὑδροπότης, in consultatione de principatu inter provincias Europae p. 425. edit. 2. Tubing. 1620. 4.

Pherecydis aeque obſcura eſſet atque *Heracliti* liber περὶ φύσεως vel *Lycophronis* Caſſandra[λ]): quae obſcuritas inprimis ex allegorica, qua delectabatur, docendi ratione exiſtebat[μ]): facile fieri poterat, vt ex eius ſcriptis talia exſculperentur ab hominibus vel minus intelligentibus vel etiam maleuolis, quae occaſionem praeberent tam dure de eius in deos animo iudicandi. Huc accedebant iactationes ſcientiae res futuras praedicendi, et alia, de quibus §. 7. dicetur. Quare ei ab *Apollonio Dyſcolo*[ν]) tribuitur τερατοποιΐα, plane vt Pythagorae apud *Euſebium*[ξ]) σοφία τερατώδης. Maxime huc faciebat haud dubie dogma de metempſychoſi. Quum enim Pythagoram propterea vehementer irriſum fuiſſe conſtet[o]), quomodo Pherecydem, doctrinae illius auctorem, ab eiusmodi cauillationibus et criminationibus liberum tutumque fuiſſe putabimus? Et magna cum veri ſpecie eum ob illud dogma potuiſſe impietatis in deos accuſari, quum per ſe quilibet facile intelligit, tum perſpicue docuit *Perizonius*[π]). His vero omnibus ſemel fictis puto quenquam exortum eſſe, qui, quo verior videretur narratio de Pherecydis phthiriaſi, Pherecydi ipſi ſupponeret epiſtolam illam ad Thaletem, quam *Diogenes Laertius*[ρ]) ſeruauit. Hanc enim ſpuriam eſſe, poſt *Salmaſium* p. 844. A. qui hoc ex ipſa temporum

---

λ) Ita diſerte dicit *Clem. Alex.* ſtromm. 5, p. 571. C. et *Proclus* ad *Platonis* Timaeum lib. 1. p. 40. ed. Baſ. 1534. fol. ἡ Πλάτωνος, inquit, παράδοσις οὐκ ἔστι τοιαύτη αἰνιγματώδης, οἷα ἡ Φερεκύδου.

μ) *Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 642. A. Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν. cf. *Origenes* contr. Celſ. 1, p. 15. 6, p. 303. ſq.

ν) hiſt. commentit. c. 6.

ξ) praep. euang. 14. 12. extr. it. in epiſtolis, quae *Xenophonti* adſcribuntur, 1, 8.

o) v. *Lucian.* in Gallo T. II. p. 162. ed. *Graeu.*

π) ad *Aelian.* V. H. 4, 28.

ρ) 1, 122. Latine verſam epiſtolis Laconicis atque ſelectis inſeruit *Gilbertus Cognatus*, T. I. Baſ. 1554. 12. p. 189. ſq.

ratione demonſtrauit, non aliis certioribus argumentis puto oſtendi poſſe, quam appoſitis verbis ipſis: εὖ θνήσκοις, ὅταν τοι τὸ χρεὼν ἥκοι. νοῦσος με καταλελάβηκε, δεδεγμένον τὰ παρὰ σέο γράμματα. φθειρῶν ἔβρυον πᾶς, καί με εἶχεν ἠπίαλλος. ἐπέσκηψα δ᾽ ὧν τοῖσιν οἰκιήτῃσιν, ἐπήν με καταθάψωσιν, ἐς σὲ τὴν γραφὴν ἐνέγκαι. σὺ δὲ ἢν δοκιμάσῃς σὺν τοῖς ἄλλοις σοφοῖς, οὕτω μιν φῆνον· ἢν δὲ οὐ δοκιμάσητε, μὴ φήνῃς. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὔκω ἥνδανεν. ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων, οὐδ᾽ ὑπισχνέομαι οὔτ᾽ ἀληθὲς εἰδέναι. ἅσσα δ᾽ ἂν ἐπιλέγῃ θεολογέων, τὰ ἄλλα χρὴ νοεῖν. ἅπαντα γὰρ αἰνίσσομαι. τῇ δὲ νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον, οὔτε τῶν τινα ἰητρῶν, οὔτε τοὺς ἑταίρους ἐσιέμην. προσεστῶσι δὲ τῇ θύρῃ, καὶ ἐρομένοις ὁκοῖόν τι εἴη, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειήθρης, ἔδειξ᾽ ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ. καὶ προεῖπ᾽ αὐτοῖσιν ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίην ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς.

§. 6.

Iam vt ad ſcripta Pherecydis cum *Suida* veniamus, in vniuerſum e *Ioſepho*[a]) obſeruandum eſt, vetuſtiſſimos philoſophos, vt Pherecydem Syrium, Pythagoram, Thaletem, pauca ſcripſiſſe; quae eorum ſcripta a Graecis omnium antiquiſſima, ſed vix tamen genuina exiſtimata ſint. Ex hoc loco, cui iungi poteſt locus *Plotini*[b]), iam per ſe fortaſſis poterit colligi, vera tra-

---

a) contr. Apion. 1, p. 1034. E. τοὺς περὶ τῶν οὐρανίων τε καὶ θείων πρώτους παρ᾽ Ἕλλησι φιλοσοφήσαντας, οἷον Φερεκύδην τὸν Σύριον, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Θάλητα, πάντες συμφώνως ὁμολογοῦσιν Αἰγυπτίων καὶ Χαλδαίων γενομένους μαθητὰς, ὀλίγα συγγράψαι. καὶ ταῦτα τοῖς Ἕλλησιν εἶναι δοκεῖν πάντων ἀρχαιότατα, καὶ μόλις αὐτὰ πιστεύουσιν ὑπ᾽ ἐκείνων γεγράφθαι.

b) ennead. 5, 1, 9. τῶν ἀρχαίων οἱ μάλιστα συντασσόμενοι αὐτοῖς, Πυθαγόρου καὶ τῶν μετ᾽ αὐτὸν, καὶ Φερεκύδου δὲ, περὶ ταύτην μὲν ἔσχον τὴν φύσιν· ἀλλ᾽ οἱ μὲν ἐξειργάσαντο ἐν αὐτοῖς αὐτῶν λόγοις, οἱ δὲ οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ᾽ ἐν ἀγράφοις ἐδείκνυον συνουσίαις, ἢ ὅλως ἀφεῖσαν.

didiſſe *Suidam*, quum vnum tantum opus Pherecydi tribueret, quod inſcriptum Ἑπτάμυχος, et in libros decem diuiſum, complecteretur doctrinam de deorum ſiue elementorum commixtione ac genere, h. e. theologiam. Nam hanc eſſe veram verborum *Suidae* ſententiam, neque cum *Kuſtero* legendum Ἑπτάμυχος ἤτοι Θεοκρατία[bb]), ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία, qua lectione recepta, numerus librorum Pherecydis temere augeretur[c]), ſatis docent verba ſtatim addita: ἔχουσα θεῶν γένεσιν καὶ διαδόχους. Mihi potius alio modo lectio videtur deprauata. Nam primo, omnia illa verba: ἔστι δὲ Θεολογία — διαδόχους, an ab ipſo *Suida* profecta ſint, dubitari poteſt. Sapiunt enim hominem, qui non ſatis perſpicua putaret nomina Θεοκρασία et Θεόγονία, et qui inter hanc de Syrio et ſequentem de Athenienſi Pherecyde relationem vellet ſimilitudinem quandam effingere. Deinde vel Δεκάμυχος legendum puto, vel ſi illa verba, quae an genuina ſint dubitari poſſe dixi, *Suidam* vere auctorem habent, ἐν βιβλίοις ἑπτά. Et poſteriorem quidem rationem, ſi ſana ſunt illa quae dixi verba, fateor mihi magis priori placere, quum ob illam cauſſam quae infra §. 8. tradetur, tum quia facillime potuit ἑπτὰ a librariis mutari in δέκα propter ſimilitudinem ſequentis membri de Pherecyde Athenienſi. Vocabulo θεολογία, quod *Suidas* addidit tanquam ſynonymum vel interpretamentum nominis

---

bb) *Kuſtero*, vt Θεοκρατία pro Θεοκρασία reponendum ſtatueret, perſuaſiſſe videtur nominis θεοκρασία raritas. Legerat illud quidem haud dubie in *Iamblichi* vita Pythagorae, quam ipſe edidit, §. 240. Sed quis omnium, quae vnquam legit, recordatur? Praeterea ibi θεοκρασία eodem fere modo dicitur, quo θεοκρασία μυστικὴ apud *Suidam* in v. διαγνώμων et Ἡραΐσκος. Sed h. l. non differre videtur a μίγματι τῶν στοιχείων, de quo dixi ad *Empedoclem* p. 197—214. Nam nec Pherecydem alienum fuiſſe ab hac doctrina de elementorum diuina natura et inter ſe commixtione, paene certum exiſtimo.

c) *Heinii* tamen haec videtur eſſe ſententia p. 326.

Ἑπτάμυχος, vtitur *Clemens Alexandrinus*[d]) ita, vt illud videatur pro titulo operis ponere. Iam etſi hic locus *Clementis* recte poſſit de ipſis rebus in Heptamycho tractatis intelligi, ſicut *Theopompus*[dd]) Pherecydem ait *πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἕλλησι γράψαι*, quae de argumento operis Pherecydei accipienda eſſe, nemo facile eſt qui non videat: vnde etiam, vt ſupra vidimus[e]), Pherecydes apud eundem *Clementem* dicitur *ἀλληγορήσας θεολογῆσαι*, et *θεολόγος* vocatur a *Plutarcho*[f]): tamen in *Apollonii Technici* loco[g]) non puto aliter niſi de ipſa libri inſcriptione poſſe accipi, ita vt recte hinc cum *Salmaſio* videatur demonſtrari poſſe, Pherecydem Syrium vſum eſſe dialecto Ionica. . . . *Apollonii* verba ſunt: *Ἐμεῦ, κοινὴ Ἰώνων καὶ Δωριέων, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον. ἄκουε νῦν καὶ ἐμεῦ ῥώγκα. Σώφρων, καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεολογίᾳ, καὶ ἔτι Δημόκριτος ἐν τοῖς περὶ Ἀστρονομίας, καὶ ἐν τοῖς ὑπολειπομένοις συντάγμασι συνεχέστερον χρῶνται τῇ ἐμεῦ, καὶ ἔτι τῇ ἐμέο. διὸ καὶ ὁλοκληροτέραν ἄν τις αὐτὴν ὑπολάβοι τῆς ἐμεῖο καὶ σεῖο, καθὸ οἱ πεζολόγοι διὰ τοῦ ῑ οὐκ ἐχρήσαντο, τῇ δὲ διὰ τοῦ ε̄. καί τοι τῶν περὶ Τρύφωνα οὐκ ἀπιθάνοις λόγοις προσκεχρημένων ὑπὲρ τοῦ τὴν ἐμεῖο ἐντελεστέραν εἶναι.* Poterat *Salmaſius* etiam alium eiusdem *Apollonii* locum hanc in rem afferre, vbi Pherecydes

---

d) in loco ſupra §. 5. not. λ. iam indicato.

dd) apud *Diog. Laert.* 1, 116.

e) in loco, quem §. 5. not. μ. attuli. Sic *Philo Byblius* in loco ſaepius laudato: *Φερεκύδης ἐθεολόγησε.*

f) in Sylla, T. I. p. 474. F. cf. *Andron Epheſius* ap. *Diog. Laert.* 1, 119.

g) quem e libro de pronominibus, nondum edito ſed in bibliotheca regia Pariſienſi latente (v. *Kuſter.* ad *Suid.* T. I. p. 284.), exſcripſit *Salmaſius* p. 841. E. Priora loci verba, vsque ad *Ἀστρονομίας*, ex *Iſ. Voſſii* Excerptis edidit etiam *Ioh. Fr. Reitzius* ad calcem libri *Maittairiani* de Graecae linguae dialectis p. 423. C. Nunc, poſtquam *Bekkerus* totum illum *Apollonii* librum edidit in *Wolſii* et *Buttmanni* Muſeo antiquitatis ſtudiorum (Vol. I. p. 255—476.), locus extat p. 342. C. huius editionis.

diserte dicitur Ionica dialecto scripsisse. Verba sunt: ἔστι πιστώσασθαι καὶ τὸ ἀδιαίρετον τῆς εὐθείας (ἩΜΕΙΣ, ὙΜΕΙΣ, ΣΦΕΙΣ) παρ' Ἴωσιν ἐκ τῶν περὶ Δημόκριτον, Φερεκύδην, Ἑκαταῖον[gg]). Non vero ad Pherecydem Syrium pertinere locum *Scholiastis Apollonii* 2, 1214. vbi Θεογονία laudatur, ostendam infra §. 10. et ad fr. XXXVII. Pherecydis Heptamychon nondum perditum fuisse *Suidae* temporibus, videatur quis sibi colligere posse ex eo, quod nullam plane interitus mentionem facit Lexicographus. At nimis leue esse hoc argumentum, per se apparet cuique. Paulo certius putari potest, opus illud adhuc superfuisse Diogenis Laertii et Origenis aetate[h]). Obscuritatem eiusdem et harum tenebrarum caussam §. 5. iam attuli. Quaerendum nunc esset, annon praeterea quaedam scripserit noster philosophus. Et de epistola quidem quid sentiam, notum est e superioribus. Sed nec aliter videtur posse iudicari de illo libro, qui de victu salubri agit, et in *Hippocratis* operibus[i]) reperitur. Quum enim, teste *Galeno*[k]), alii eum Hippocrati tribuerent, alii non item, hi vero ita inter se dissentirent, vt quidam Philistionem, quidam Aristonem, quidam Pherecydem, auctorem eius agnoscerent; quumque non con-

---

gg) Leguntur haec p. 378. B. edit. *Bekker*. Vltima, παρ' Ἴωσιν — Ἑκαταῖον, habet etiam *Reitzius* l. l. p. 428. C.

h) *Diog. Laert.* 1, 119. σώζεται τοῦ Συρίου τὸ βιβλίον ὃ συνέγραψεν — *Origene* c. Cels. 1, p. 14. auctore, Celsus dixerat, τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσην Ζωροάστρην, καὶ Πυθαγόραν — ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἑαυτῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Fateor tamen, hunc *Origenis* locum minus luculentum esse. Nam *Zoroastris* certe opus spurium esse, satis inter omnes constat.

i) in edit. *Charter*. vna cum commentario *Galeni*, T. VI. p. 220—37. Sed in edit. *Linden*. sine illo commentario T. I. p. 626—32.

k) ad *Hippocratis* aphorism. 6, 1. T. VIIII. p. 248. B. ed. *Chart*.

ſtet, Syrium Pherecydem vnquam operam dediſſe rebus medicis: ab hoc ſaltem iſtum librum ſcriptum eſſe improbabile eſt. Videtur *Galenus* alium Pherecydem intellexiſſe, qui a *Sorano*[l]) dicitur Hippocratis genealogiam ſcripſiſſe. Plane vero ridiculum non minus quam egregiae ignorantiae eſt, quod *Gabriel Humelberg*[m]) Pherecydem vocat poetam tragicum percelebrem. Scilicet bonus ille homo videtur ne fando quidem aliquid vnquam audiuiſſe de locis veterum ſcriptorum ſaepe corruptis atque adeo ab interprete bono emendandis. Hinc ille, quum fortaſſis aliquando incidiſſet in locum aliquem, in quo Pherecydis opus vocaretur *ποίησις*[n]), cum plena fide pro veris et genuinis *Sammonici* verbis accepit, quae nunc quidem[o]) ſic deprauata reperiuntur:

Sed quis non paueat Pherecydis fata tragoedi.
Qui nimio ſudore fluens animalia tetra
Eduxit, turpi miſerum quae morte tulerunt?

Etiam *Perizonius*[p]), quod mireris, ſine vlla mendi ſuſpicione hunc locum laudavit. Sed *Burmannus*[q]) tentauit ſaltem aegri huius loci medelam, quanquam an veram lectionem inuenerit valde dubito. Coniicit enim vel *tragoedus* legendum eſſe, vel *tragoeda*. Ipſe quidem neutram coniecturam ſibi placere oſtendit. Sed mihi non ſpernenda videtur poſterior, vt *tragoeda* poſitum dicatur pro *tragica*. niſi *Sammonicum* ipſum erraſſe putare malimus, quod quidem apparet facile potuiſſe fieri. Nam non ſolum *Suidas* Pherecydi Lerio

---

l) in vita Hippocratis, huius operibus praefixa, T. I. p. 1. A. ed. *Charter.*

m) in notis ad Q. Serenum Sammonicum p. 28. ed. Tigur. 1540. 4.

n) qua de re v. §. 4. Hinc fortaſſis ignoſcendum eſt *Baudio*, quum, vt §. 5. vidimus, Pherecydem poneret in poetarum numero.

o) in eius opuſculo de medicina c. 5. v. 4. ſqq.

p) ad *Aelian.* V. H. 5, 2.

q) in poetis latinis minoribus, T. II. p. 208.

tribuit librum de Iphigenia, quae eius traditio de tragoedia recte poteſt intelligi, ſed etiam tales loci, qualis eſt *Abulpharagii* (vid. ſupr. §. 2. not *f*.), in quo Pherecydes philoſophus auctor fabularum vocatur, ad fabulas ſcenicas trahi potuerunt.

De illo *Clementis Alexandrini* loco, e quo videtur colligi poſſe, Pherecydem Syrium etiam hiſtorica quaedam ſcripſiſſe, infra dicetur §. 10.

§. 7.

Nunc videndum eſt, quomodo factum ſit, vt Pherecydes, etſi tam pauca ſcripſerit, tantam tamen et auctoritatem olim et nominis celebritatem reperiatur nactus eſſe. Vt enim taceam, eum non ſolum ſaepe a veteribus ſcriptoribus iungi cum Pythagora, cum Thalete, cum Anaxagora, Platone et Socrate[a]), ſed etiam, teſte *Clemente Alexandrino*[b]), a nonnullis ipſum relatum eſſe in numerum ſeptem ſapientum, quin adeo, ſi *Tertulliano*[c]) credimus, pro deo habitum: ſcimus e

---

a) v. *Themiſtius* orat. 2. p. 38. A. ed. *Harduin. Clem. Alex.* ſtromm. 6, p. 643. C. *Ioſephus* l. l. *Cedrenus* ſupra not. i. ad §. 3. *Origenes* contra Celſ. 4, p. 223. p. 227. it. p. 228. vbi Pherecydis et Pythagorae et Socratis et Platonis *ὁμιλίαι* vocantur *σεμναί*.

b) ſtromm. 1, p. 299. D. Neque falſa tradidiſſe *Clementem*, luculenter demonſtrat locus *Hermippi* ap. *Diog. Laert.* 1, 42. Conf. *Diog. Laert.* 1, 13. Similiter in epigrammate, quod e *Diog. Laert.* 1, 120. in analecta ſua transtulit *Brunckius*, T. III. n. DXII. Pherecydes ita loquens inducitur: *τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος.* et *Plutarch.* in Pelopida T. I. p. 289. A. vocat eum *Φερεκύδην τὸν σοφόν.* Illud epigramma Latine ſic reddidit *Grotius*: (vid. Anthologia Graeca ab *Hieron. de Boſch* edita T. III. p. 333.)

Conſummata in me ſapientia: visne aliud quid?
Pythagorae dic ergo meo, longe omnibus ipſum
Graiugenis praeſtare: nihil mentitus in hoc ſum.

c) de anima p. 641. ed. *Froben.* „plerosque autores „etiam deos exiſtimauit antiquitas, nedum diuos, vt Mer-

Plutarcho [d]), eum vna cum Terpandro ac Thalete infigniter honoratum fuiſſe Spartae, quia hi viri conſtanter eadem docuerint, quae Lycurgus. Huius igitur magnae auctoritatis plures reperiri poſſunt cauſſae, quarum non leuiſſima videtur eſſe haec, quod primus omnium Graecorum et proſa oratione de rebus diuinis atque philoſophicis ſcripſit, et dogma de migratione animorum tradidit: cuius vtriusque rei nouitas non potuit hominum animos non percellere [e]). Permultum item ad augendam eius gloriam contuliſſe putanda eſt Pythagorae ſumma auctoritas. Saepe enim factum eſſe conſtat, vt non ſolum discipulus ob magiſtrum, verum etiam ob discipulum magiſter magis inclareſceret. Fortaſſis etiam ipſa libri eius obſcuritas famam ei conciliaſſe videri queat. Certe etiam noſtris temporibus id interdum accidiſſe notum eſt. Sed quum haec omnia *Suida* duce iam ſupra attulerim, diutius iis hic immorari nolo. Immo ad ea progrediar, quae ille omiſit, ſed quae tamen quin inprimis nominis Pherecydei claritatem adiuuerint, dubitari vix a quoquam poteſt. Et primo quidem in horum numerum referri debet ſcientia aſtronomiae, quam praeter *Joſephum*, cuius verba not. a. ad §. 6. poſui, et *Chriſtodorus Coptita* ei tribuit [f]), et teſtatur heliotropium illud in inſula Syro, h. e. ſpelunca

---

„curium Aegyptium, — vt Orpheum, vt Muſaeum, vt „Pherecydem Pythagorae magiſtrum.“

d) in Agide et Cleom. T. I. p. 799. F.

e) Huc pertinent verba *Auguſtini* epiſt. 137. T. II. p. 308. E. „quod (nempe animae immortalitatem vitamque poſt mortem futuram) apud Graecos olim primus Pherecydes Aſſyrius cum disputaſſet, Pythagoram Samium illius disputationis nouitate permotum ex athleta in philoſophum vertit.“

f) v. 351. ſqq. in *Brunckii* anall. T. II. p. 469.
καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνῃ Φερεκύδης.
ἱστάμενος· σοφίης δὲ θεουδέα κέντρα νομεύων,
οὐρανὸν ἐσκοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.
Grotii verſio in Antholog. Graec. ab *Hieronymo de Boſch* edita T. III. p. 35. haec eſt:

aliqua, per quam obferuari poterat vmbra atque adeo folftitia[g]). Etfi enim fpelunca illa erat naturae opus[h]), neque adeo a Pherecyde exftructa putari poteft[i]): tamen vfus eius poterat a Pherecyde monftrari, et ipfa huic vfui aptior reddi, quale quid eodem fere tempore, Olympiade duodefexagefima, fecit Anaximander Milefius, discipulus Thaletis[k]). Deinde multa ad augendam Pherecydis gloriam et auctoritatem contuliffe arbitror infignem eius mortem et vitae integritatem non minus quam gravitatem et conftantiam philofopho dignam. Prioris virtutis teftimonium fatis honorificum praebent verba *Themiftii* l. l. *βασιλέως προμηθεῖται τὸ δαιμόνιον καθαρὰς φυλάξαι καὶ δικαίου φόνου τὰς χεῖρας, μᾶλλον Φερεκύδου καὶ Πυθαγόρου.* Sed conftantiam eius, praeter locum *Origenis* not. a. et *Maximi Tyrii* §. 5. not. w. allatum, demonftrat locus *Helladii* apud *Photium*, iam faepius nominatus, vbi agit de phthiriafi, qua periiffe Pherecydes ferebatur, *ὃν καὶ*, inquit, *λέγουσι γενικῶς τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν.* Pro *γενικῶς* enim legendum videtur *γενναίως*, quanquam etiam *γενικῶς* ferri poteft, fi quis cum *Meurfio* verba modo allata fic vertat: *quem et aiunt ab ortu hoc malum habuiffe.* Qui vero de generofitate et conftantia animi, qua Pherecydes pef-

---

Stat Syrius fancti Pherecydes moris in ore
Signa ferens, pafcitque animi fapientis acumen,
Templaque fublimi fpectat coeleftia vultu.

g) *Laert.* 1, 119. *σώζεται δὲ καὶ ἡλιοτρόπιον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ* v. *Hein.* p. 317. fqq.

h) v. *Homer.* Odyff. o, 492. fq.

i) *Fabricius*, in biblioth. gr. Vol. I. p. 371. [p. 571. ed. *Harles.*] „heliotropii, inquit, in Syra infula, a Pherecyde vt aiunt pofiti, diferta mentio apud Homerum „Odyff. o, 403." Haud dubie vir doctus his verbis voluit fuspectam reddere et ridere hanc de Pherecydeo heliotropio narrationem.

k) v. *Plin.* H. N. 2, 8. omninoque *Bochart.* geogr. facr. p. 445. ed. Frcf. 1674. 4. Conf. *Hindenburg*, animaduerff. in *Xenoph.* Memorabb. 4, 3, 4. p. 171. fqq.

finium illum morbum tulerit, locum intelligere mavult, is fi non *γενναίως*, at *γεννικῶς* fcribat oportet[kk]). Denique plurima reperiuntur in vetuftis fcriptoribus, e quibus appareat, eum bono quidem, vt videtur, confilio, fed fucum tamen facere ftuduiffe imperitae multitudini, quam fcimus rebus miris et quarum originem genuinam non magis quam veram naturam intelligant, faepe magis moueri quam grauiffimis et fubtiliffimis argumentis. Quare fere omnes antiquiffimorum temporum viri fapientes, qui vere prodeffe cuperent plebi, vt Numa, Zalmoxis[l]), ipfe Socrates et Pythagoras, reperiuntur vfi effe hoc artificio. Sunt autem duplicis maxime generis, quae nec Pherecydi illud ignotum fuiffe oftendunt. Primo enim iactauit aliquam familiarem cum diis confuetudinem. Iactationis huius exemplum e *Theopompo Diogenes Laertius* (1, 117.) narrat hoc: Iuffit ille Lacedaemonios neque aurum magni aeftimare, neque argentum. Quod quidem vt faceret, Herculem fibi dicebat per fomnium mandaffe, qui eadem nocte reges iuffit parere Pherecydi. Voluit igitur haud dubie hoc modo efficere, vt diligenter et femper obferuarentur leges Lycurgi, qui non nifi ferreorum numorum vfum ciuibus permiferat[m]). Nonnulli quidem apud *Diogenem* voluerunt hanc fraudem tribuere Pythagorae. Sed quum paene certum fit, ad hanc hiftoriam allufiffe *Plutarchum* in loco illo, quem not. c. indicaui, non folum iftam opinionem puto reiiciendam effe, fed etiam aliam, quam *Heinius* p. 316. propofuit, qui et *Theopompi* locum et locum *Plutarchi* §. 5. not. c.

---

kk) Certe apud *Platonem* in Theaeteto T. I. Opp. p. 144. D. Socrates *γεννικὸν* vocat eum, cui Theodorus antea *ἐλευθεριότητα* tribuerat. Rectius vero ibi fcribitur *γεννικόν*. Apud *Antoninum Philof.* 7, 66. pro *γενναιότερον* editio Argentoratenfis (1590. 8.) habet *γεννικώτερον*. *Hefychius*: *γεννικῶς· ἰσχυρῶς, γενναίως*. vbi v. *Albert.*

l) v. tamen quae ad *Hellanicum* dixi p. 64. fq.

m) v. *Xenophon* de rep. Laced. 7, 5. fq. *Aefchines* dial. 2, 24. vt mittam alios.

allatum malebat referre ad alium quendam, ignotum nobis, Pherecydem, quia non constaret aliunde, nostrum vnquam Spartae fuisse. Accedit quod non verisimile est, eodem tempore alium praeter nostrum Pherecydem philosophum vixisse. Quo minus enim alium quam philosophum intelligas apud *Plutarchum*, vetat epitheton *τὸν σοφόν*. In hac familiaritatis cum diis iactatione eo vsque progressus est Pherecydes, vt etiam victum eorum et linguam sibi cognitam esse ostentaret. *Plutarchus* enim[n]) ridet opinionem eorum, qui dicant, lunam, quae et dicatur esse et vere sit Minerua, alere homines, mittendo iis quotidie ambrosiam, qua Pherecydes antiquus putet deos ipsos vesci. Profecto si haec tradidit Pherecydes, quae poeta quidem, sed non item philosophus videtur dicere posse, vix eum defendere ausim. Vt autem haec vere ab eo tradita fuisse credam, facit locus *Aristotelis*[o]), in quo Pherecydem non minus quam poetas videtur voluisse ridiculos reddere. Alterum huius generis exemplum est, quod dixisse fertur, mensam a diis vocari *θυωρόν*[p]). Sed de hoc vix dubito quin male intellectus fuerit philosophus. Voluit enim, quod iam alii obseruarunt, non quamlibet mensam no-

---

n) de facie in orbe lunae, T. II. p. 938. B.

o) metaphys. 2, 4. p. 42. ed. *Sylb*. *οἱ περὶ Ἡσίοδον, καὶ πάντες ὅσοι θεολόγοι, τοῦ μέτον ἐφρόντισαν πιθανοῦ τοῦ πρὸς αὐτοὺς, ἡμῶν δ' ὠλιγώρησαν. θεοὺς γὰρ ποιοῦντες τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, τὰ μὴ γευσάμενα τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας, θνητὰ γενέσθαι φασί. δῆλον δὲ ὡς ταῦτα τὰ ὀνόματα γνώριμα λέγοντες αὐτοῖς, καίτοι περὶ αὐτῆς τῆς προσφορᾶς τῶν αἰτίων τούτων, ὑπὲρ ἡμᾶς εἰρήκασιν. εἰ μὲν γὰρ χάριν ἡδονῆς περὶ αὐτῶν θιγγάνουσιν, οὐθὲν αἴτια τοῦ εἶναι τὸ νέκταρ καὶ ἡ ἀμβροσία. εἰ δὲ τοῦ εἶναι, πῶς ἂν εἶεν ἀΐδιοι δεόμενοι τροφῆς; ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν μυθικῶς σοφιζομένων οὐκ ἄξιον μετὰ σπουδῆς σκοπεῖν.*

p) *Diog. Laert.* 1, 119. *ἔλεγέ τε ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν. Suidas: θυωρός· κυρίως ἡ ἱερὰ τράπεζα. ἔλεγε Φερεκύδης, ὅτι οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσι.*

mine θυωρὸς ſignificare, ſed *anclabrem* [q]), quae fere idem indicabat quod altare, vt apud Hebraeos שֻׁלְחָן. Vtut vero ſit, haec atque talia fortaſſis alia eum iactitaſſe puto, vel quia ipſe per phantaſiam deceptus de eorum veritate ſibi perſuaſerat, vel quia, quamuis quam vana eſſent non ignoraret, ſic videbatur ſibi viam quoque parare poſſe ad indoctorum hominum animos, quum doctiorum admirationem inſigni ſua ſapientia excitaſſet. Eodem conſilio eum rerum futurarum praeſcientiam prae ſe tuliſſe dicerem, niſi exempla, quae de ea relata leguntur, tam incerta eſſent. Scilicet *Diogenes* I, 116. ex eodem *Theopompo*, vt videtur, narrat, eum aliquando, quum ad littus Samium [r]) ambulans nauem vento ſecundo aduentare vidiſſet, dixiſſe fore vt ea paullo poſt ſubmergeretur: idque eo conſpiciente factum eſſe [s]). Non improbabile hoc videbatur *Heinio* p. 314. Deinde pergit narrare *Diogenes*, hauſta ex puteo aqua bibiſſe eum et praedixiſſe terrae motum tertio die futurum. Et euentum praedictioni reſpondiſſe. Non dicit *Diogenes*, vbi hoc factum ſit. Sed *Apollonius Dyſcolus* [t]) inſulam Syrum nominat, *Maximus*

---

q) *Feſtus*: antlabris, menſa miniſteriis diuinis apta. Etymologiam vocabuli θυωρὸς tradit *Tzetzes* ad *Lycophr.* 93. θυωρὸς, ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα ὠροῦσα καὶ φυλάττουσα. Sic *Schol. Callimach.* h. in Dian. 134. θυωρός, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 1060. et *Heſych.*

r) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Σάμου. Ita enim, non τῆς ψάμμου, legendum eſſe dudum vidit *Caſaubonus*.

s) Eadem paullulum mutata refert *Apollonius Dyſcolus* hiſt. commentit. c. 5. e cuius loco, vt ex iis quae mox e *Porphyrio* afferentur, confirmatur emendatio *Caſauboni* apud *Diogenem* τῆς Σάμου.

t) in loco modo indicato, vbi Pherecydes narratur magnam inde gloriam reportaſſe. Male vulgo hic legitur ἐν Σκύρῳ pro ἐν Σύρῳ. Idem vitium tollendum eſt e verbis *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 3, 76. „inter Myconem et Gyarum, Scyrum vnam de Cycladibus eſſe dicunt: vnde fuit Pherecydes philoſophus."

Tyrius[u]) Samum. Ceterum etiam terrae motum recte praedici potuisse a physico, demonstrare conatus est *Heinius* p. 313. Denique quum Messenen Pherecydes venisset, dicitur a *Diogene* suasisse hospiti Perilao, vt cum suis in aliam regionem migraret. Quod dum facere cunctaretur Perilaus, Messene dicitur ab hostibus expugnata fuisse. Hanc tertiam narrationem *Heinius*, qui priores duas non improbabiles putauerat, p. 315. ostendit repugnare chronologiae. Sed omnes tres historiolas istas *Porphyrius*[w]) docet ad Pythagoram referendas, et a *Theopompo* mala fraude ad Pherecydem relatas esse, quo melius tegeret ipse plagium in *Androne Ephesio* commissum, quare etiam locorum nomina immutauerit. Nam secundum *Andronis* narrationem Pythagoram, non Pherecydem, submersionem nauis non Sami, sed Megarae in Sicilia; terrae motum non in Syria, i. e. Syro (vid. §. 1.), sed Metapontii[x]); expugnationem non Messenes, sed Sybaris praedixisse. Quanquam vero et per se narrationes tales probabilitate omni carent, et speciatim eae, quas narraui, vix putari possunt ad Pherecydem pertinere, quum potius vel ab ipso Pherecyde ob caussam supra indicatam, vel ab eius discipulis aliisue affectatoribus, excogitatae videantur, vel certe a posteriorum temporum homini-

---

u) diss. 19, 5. *αὐχμοὺς καὶ ἐπομβρίας καὶ σεισμοὺς γῆς καὶ πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς καὶ ἀέρων μεταβολὰς ὁ θεὸς οἶδε μόνος, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων ὅσοι δαιμόνιοι. Οὕτω καὶ Φερεκύδης σεισμὸν Σαμίοις προεμήνυσε.*

w) apud *Euseb.* praep. euang. 10, 3. p. 464. sq.

x) Non igitur bonos auctores secuti sunt *Cic.* de Diu. 1, 50. et 2, 13. et *Plin.* H. N. 2, 79. quum hanc de terrae motus praedictione historiam referant ad Pherecydem. Sed omnino vanitas rei apparere videtur e narrandi diuersitate et inconstantia, quae quum ex parte iam a me paullo ante obseruata sit, tum magis debet agnosci loco *Ammiani Marcellini* 22, 16. collato. Hoc enim auctore nec Pythagoras, nec Pherecydes, sed Anaxagoras, ab Aegyptiis edoctus, putealem limum contrectans tremores futuros praedixit terrae.

bus nimis fcilicet exornatae: tamen cum ab eiusmodi oſtentationis vel piae cuiusdam fraudis ſuſpicione defendere ego quidem nolim, quum ob ea quae antea ſimilia attuli, tum ob locos quosdam *Origenis* y), qui hoc ſaltem videntur demonſtrare, conſtantem olim famam fuiſſe de Pherecydis vaticinia iactandi ſtudio. *Origenem* enim ita puto argumentari: „Si Celſus dicit, volucres „magis etiam quam Pherecydem, Pythagoram, Socra„tem et Platonem, qui tamen a popularibus ſuis diui„ni z) putati ſunt, diuinae naturae participes eſſe factas, „nempe quoniam aues olim putabantur rerum futura„rum certiſſimae indices: apparet, hos philoſophos et „graues viros minus a Deo amari, quam animalia ratio„ne carentia. Quae ſententia e Celſi placitis ſponte „fluens quum et ridicula et abſurda ſit, opinionem illius „de auium vi diuinatrice, quam opponere conatus eſt „prophetiis in libris Iudaeorum et Chriſtianorum ſacris „commemoratis, vanitas et futilitas a quolibet poteſt „perſpici.“

§. 8.

Reſtat vt de philoſophia Pherecydis Syrii, maxime de eius cosmogonia, quaeratur. Quam quaeſtionem quum vel poſſem ſilentio recte praeterire, quia iam a multis non indiligenter tractata fuit a), vel etiam debe-

---

y) contr. Celſ. 4, p. 223. 227. 228.

z) Huc pertinet locus *Maximi Tyrii* not. u. allatus. Potius tamen phyſicum, quam diuinum, Pherecydem nominandum putat *Cicero* de Diu. 1, 50. Aliter *Tertullianus* de anima p. 665. ed. *Froben.* „Scimus etiam magos „elicere explorandis occultis procatabolicos et paredros et „pythonicos ſpiritus. Non enim et Pherecydes Pythago„rae magiſter his forſan artibus diuinabat, ne dicam ſom„niabat. Quid ſi idem daemon in illo fuit, qui et in „Euphorbo res ſanguinis geſſit?“

a) Ex horum numero maxime nominandum cenſeo *Scipionem Aquilianum*, cuius librum „de placitis philoſophorum, qui ante Ariſtotelis tempora floruerunt“ primum edidit *Georgius Moralis*, Venet. 1620. 4. deinde

rem, quia non ego hoc mihi ſumo, vt abſtruſae philoſophiae veterum capita omnia ſatis tenere videri velim: tamen ipſe quoque paullo diligentius contemplari conſtitui, tum quia id exigere videbatur diſſertationis meae ratio atque plenitas, tum quia hoc quoque in genere videbar mihi quaedam animaduertiſſe nondum animaduerſa aut tradita a viris doctis. Tale eſt v. c. quod *Tiedemannus* p. 176. ſecutus fortaſſis *Fabricium*[aa]), dicit, ſolum *Achillem Tatium*[b]) eſſe, qui Pherecydem perhibeat vna cum Thalete aquam pro primo rerum omnium principio habuiſſe. Nam praeter *Iſacium Tzetzen*[c]) plane cum *Achille Tatio* conſentit *Scholiaſtes Heſiodi*[d]). Iam quum *Sextus Empiricus*[e]) non hoc ſolum referat, Pherecydem dixiſſe, *γῆν τὴν πάντων εἶναι ἀρχὴν*, quam

---

propter inſignem huius editionis raritatem iterum publicauit, adiectis *Iac. Bruckeri* commentariis, *Car. Frid. Bruckerus*, Lipſ. 1756. 4. Huius libri caput XVIII. inſcriptum eſt: „Pherecydis, Italicae philoſophiae inuentoris, „opiniones conſiderantur." et in editione Lipſienſi legitur p. 102—108. Conſerri etiam poteſt *Agatopiſto Cromaziano* (hoc eſt *Appiano Buonaſede*) della Iſtoria e della indole di ogni Filoſofia Vol. II. in Lucca 1767. 8. pag. 136—141. Recentiores, qui huc pertinerent, praetereundos putaui, quia vel cuique noti ſunt, vel ſupra a me nominati.

aa) in notis ad *Sext. Empir.* hypotypoſ. 3, 4. §. 30.

b) in iſagoga ad *Arati* Phaenomena c. 3. p. 123. E. ed. *Petau.* in Vranologio, Pariſ. 1630. fol. *Θαλῆς ὁ Μιλήσιος, καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ ὑφιστῶσιν· ὃ δὴ καὶ χάος καλεῖ ὁ Φερεκύδης, ὡς εἰκὸς, τοῦτο ἐκλεξάμενος παρὰ τοῦ Ἡσιόδου οὕτω λέγοντος* (theog. 116.).

ἤ τοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετο.

Παρὰ γὰρ τὸ χεῖσθαι ὑπολαμβάνει τὸ ὕδωρ χάος ὠνομάσθαι.

c) ad *Lycophr.* 145. *παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον, κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν.* Eadem leguntur ap. *Phauorin.* in v. *δήναιαν θάλασσαν.*

d) ad theog. 116. p. 239. b. *Φερεκύδης ὁ Σύριος καὶ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὅλων τὸ ὕδωρ φασὶν εἶναι, τὸ ῥητὸν τοῦ Ἡσιόδου ἀναλαβόντες.*

e) Pyrrhon. hypotyp. 3, 4. p. 30.

eandem ſententiam ſequuntur *Diogenes Laertius* (1, 119.), *Hermias*[f]), atque *Probus*[g]), ſed etiam diſerte[h]) hactenus dicat eum a Thalete receſſiſſe, vt ipſe quidem terram, Thales vero aquam, putaret omnium eſſe principium: videndum eſt, quomodo hae traditiones poſſint inter ſe conciliari.

Scilicet *Diogenes*, *Hermias*, *Probus* ll. ll. *Damaſcius*[i]), et ex parte *Maximus Tyrius*[k]) vno ore conſentiunt, Pherecydem tria ſtatuiſſe rerum principia: *Ζῆνα*, *Χθόνα*, *Χρόνον*. Haec illi varie determinant ac definiunt. *Diogenes* quidem docet, ipſum Pherecydei operis initium fuiſſe hoc: *Ζεὺς μὲν καὶ Χρόνος εἰς ἀεὶ καὶ Χθὼν ἦν. Χθονίῃ δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ αὐτῇ Ζεὺς γέρας διδοῖ.* His in verbis primam difficultatem parere poteſt illud *εις*. Poteſt enim vel *εἰς* legi vel *εἷς*. Illam vero lectionem huic praeferendam eſſe, bene oſtendit *Tiedemann* p. 173. ſqq. et luculenter apparet e *Damaſcio*. Alterum, quod difficile explicatu videtur, Iouem dediſſe *γέρας τῇ Χθονίῃ*, et tum demum hanc fuiſſe terram appellatam, praeclare *Tiedemannus* p. 172. ſq. cum aliis intellexit ſic, vt illud *γέρας* ſit motus, quo confuſum antea Chaos in ordinem

---

f) irriſ. gentilium philoſophorum c. 12. p. 404. D. edit. Benedictin. ad calcem Iuſtini Martyris, Pariſ. 1742. fol.

g) ad *Virgil.* ecl. 6, 31. „Plane trinam eſſe mundi „originem, et *Lucretius* confitetur (5, 93—95.).— *Afranius* etiam in Augure: Modo poſtquam arripui trabes, „hunc noſtrum augurem, mare, coelum, terram ruere ac „tremere diceres. Conſentit et *Pherecydes*, ſed diuerſa „adfert elementa. *Ζῆνα*, inquit, *καὶ Χθόνα καὶ Κρόνον*, „ignem ac terram tempus ſignificans, et eſſe aethera qui „regat terram, qua regatur tempus, in quo vniuerſa pars „moderetur."

h) aduerſ. Mathematt. 9, 5. §. 360.

i) de principiis c. 14. p. 257. ſq. in *Ioh. Chph. Wolfii* anecdotis Graecis T. III. Hamb. 1723. 8.

k) diſſ. 10, 4.

ſit redactum. Tale quid haud dubie *Grotius*[kk]) voluit, comparans verba Geneſ. 1, 10. vbi Deus legitur partem materiae ſolidam et omni humore deſtitutam planeque ſiccam (יַבָּשָׁה τὴν ξηρὰν) appellaſſe tellurem (אֶרֶץ γῆν). Neque enim cuiquam facile placebit *Thomae Burneti*[k*]) opinio, qui Ὠγῆνον vel Ὠγῆνα pro γέρας legendum exiſtimat. *Hermias* per Ζῆνα dicit a Pherecyde intellectum fuiſſe aethera, h. e. vltimum et altiſſimum atque vndique circumfuſum et extremum omnia cingentem atque complexum ardorem, interprete *Cicerone* (de Nat. D. 1, 14.), qui breuius etiam (2, 45.) interpretatur ſummam partem coeli. *Hermiae* explicationi nec *Euſtathius*[l]) repugnat, nec ipſe *Euripides*[m]). Etiam *Iohannes Lydus*[mm]) ita ſenſiſſe videtur, per Iouem ex Pherecydis ſententia ſolem intelligendum eſſe docens.

---

kk) de veritate religionis Chriſt. 1, 16. p. 27. edit. Amſtel. 1709. 8.

*k**) Archaeol. philoſoph. I. 11. p. 220.

l) ad *Homer.* Odyſſ. *α*, p. 1387, 24. quem locum non laudaſſem, niſi ibidem paullo poſt, vbi de diuerſis Iouis nominibus agit, haec addidiſſet: *Ζὴν, καὶ Ζὰν, καὶ Ζὰς, καὶ Ζῆς, παρὰ Φερεκύδῃ.* Loci claſſici de iſtis Iouis nominibus apud *Platonem* in Cratylo T. I. Opp. p. 396. et *Ariſtot.* de mundo c. 7. cuilibet noti ſunt. Adde *Heraclidis* allegorias, in *Galei* opuſculis mytholog. (Amſt. 1688. 8.) p. 441.

m) ap. *Clem. Alex.* protrept. p. 48. A. et ſtromm 5, p. 603. C.

ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

quem locum ſic vertit *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides ſublime fuſum, immoderatum aethera,
Qui tenero terram circumuectu amplectitur?
Hunc ſummum habeto diuum: hunc perhibeto Iouem.

cf. *Lucret.* 1, 251, ſq. *Virgil.* Ge. 2, 325. ſqq. Sed *Plato* in Timaeo T. III. p. 58. D. ed. *Steph.* nulla Iouis mentione facta aethera explicat ſic: *ἀέρος τὸ εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος.*

mm) *περὶ μηνῶν,* in Bibliothek der alten Literatur und Kunſt, P. VII. inter Inedita p. 31.

Per *Χθονίην* autem idem *Hermias* a Pherecyde dicit terram fuiſſe ſignificatam; per *Κρόνον*[n]), tempus. Aethera quidem eſſe principium agens, terram autem principium patiens, et tempus id, in quo fiant quae fiunt. Sed *Leucippum* haec vt nugas ſpreuiſſe, et principia rerum putaſſe infinita et minima quaeuis, quorum quae tenuiſſima eſſent, ea in altum aſcenderent et ignis atque aer fierent, quae vero craſſiora, ea ſubſiderent et aqua ac terra exiſterent. Ab *Hermia* non diſſentit *Damaſcius*[o]), qui Pherecydem docuiſſe dicit: „Iouem, „tempus, et terram fuiſſe tria aeterna rerum principia, „ita quidem vt vnum eorum ante duo exiſtat.“ Quodnam fuerit hoc principium, quod ante reliqua exiſtat, h. e. prius quam reliqua cogitandum ſit, apparere videtur ex iis, quae mox addit: „tempus ſuo partu produ-„xiſſe ignem, aerem, aquam.“ Haec enim conueniunt cum iis, quae ex *Hermia* attulimus: in tempore omnia fieri. ita vt ſenſus verborum *Damaſcii* ſit: ſenſim atque adeo procedente tempore e reliquis principiis, aethere

---

n) Ita etiam legi vidimus in loco *Probi*. Sed haec vocabula: *Χρόνος* et *Κρόνος*, promiſcue poſita eſſe a veteribus ita puto notum eſſe, vt omni demonſtratione recte mihi videar poſſe ſuperſedere. Sufficiat vnus *Heraclidis Pontici* locus, Allegor. Homer. p. 465. *Κρόνον ὀνομάζει* (Homerus) *τὸν χρόνον, κατὰ μετάληψιν ἑνὸς στοιχείου. πατὴρ δὲ τῶν ὅλων ὁ χρόνος, καὶ τελέως ἀμήχανον τὶ γενέσθαι τῶν ὄντων δίχα χρόνου.*

o) Verba ſunt: *Φερεκύδης ὁ Σύριος Ζῆνα μὲν εἶναι* (ita enim legendum eſt pro *ζῶντα μενέναι*) *ἀεὶ, καὶ Χθονίαν, τὰς τρεῖς πρώτας ἀρχάς. τὴν μίαν φημὶ πρὸ τῶν δυοῖν, καὶ τὰς δύο μετὰ τὴν μίαν· τὸν δὲ Χρόνον ποιῆσαι ἐκ τοῦ γόνου ἑαυτοῦ Πῦρ καὶ Πνεῦμα καὶ Ὕδωρ· τὴν τριπλῆν οἶμαι φύσιν τοῦ νοητοῦ· ἐξ ὧν ἐν πέντε μυχοῖς διῃρημένων πολλὴν γενεὰν συστῆναι θεῶν τὴν πεντέμψυχον καλουμένην. ταυτὸν δὲ ἴσως εἰπεῖν πεντέκοσμον.* Fortaſſis ad haec poſtrema reſpexit *Plato* in Timaeo T. III. p. 55. D. vbi, poſtquam dubitari poſſe dixit, vtrum ſtatuendi ſint mundi infiniti, an finiti, illud quidem arbitratur hominis indocti futurum eſſe, *πότερον δὲ*, differere pergit, *ἕνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν προσήκει, μᾶλλον αὖ,*

et chao, orta esse haec elementa: ignem, aerem, aquam. Statim addit *Damascius:* „haec tria elementa vna cum „aethere et chao diuisa fuisse per quinque conclauia," h. e. vnumquodque peculiarem aliquam, in qua operaretur, regionem accepisse, quodque destinatum fuisse peculiari cuidam vsui. „Ex his natam esse magnam „gentem deorum, quae *πεντέμυχος* fuerit vocata." nempe quia et ex illis quinque principiis alia existerent, et haec rursus alia gignerent. „Sed eandem quoque „vocari fortassis posse *πεντέκοσμον.*" nempe quia vnumquodque illorum patet latissime°°). Iam si cum his duobus principiis, aethere et chao, et tribus elementis, igni, aëre, aqua, coniungas tempus ac terram, quae non separatim hic iterum commemorare *Damascio* placuit, intelligi poterit inscriptio operis Pherecydei *Ἑπτάμυχος*, supra e *Suida* tradita. Porro *Probi* locus quam similia contineat iis, quae iam ex *Hermia* atque *Damascio* apposui, non est opus vt multis demonstrem. Leuem

---

ταύτῃ στὺς; εἰκότως διαπορῆσαι. Illos *μυχοὺς**) commemorat etiam et explicat *Porphyrius* de antro Nymphar. c. 31. *πανταχοῦ τοῦ διθύρου φύσεως ὄντος συμβόλου, εἰκότως καὶ τὸ ἄντρον οὐ μονόθυρον, ἀλλὰ δύο ἔχον θύρας, ὡσαύτως τοῖς πράγμασιν ἐξηλλαγμένας· καὶ τὰς μὲν, θεοῖς τε καὶ τοῖς ἀγαθοῖς προσηκούσας· τὰς δὲ, θνητοῖς καὶ φαυλοτέροις. ἀφ᾽ ὧν καὶ Πλάτων ὁρμώμενος, οἶδε καὶ αὐτὸς κρατῆρας, καὶ ἀντὶ τῶν ἀμφορέων λαμβάνει πίθους, καὶ δύο στόματα — τῶν δύο πυλῶν· καὶ τοῦ Συρίου Φερεκύδου μυχοὺς, καὶ βόθρους, καὶ ἄντρα, καὶ θύρας, καὶ πύλας λέγοντος· καὶ διὰ τούτων αἰνιττομένου τὰς τῶν ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις.*

*) De notionibus nominis *μυχὸς* breuiter, sed bene, egit *Koeppen* ad Iliad. ζ, 152.

°°) Non inepte huc retuleris verba *Plutarchi* de defectu oraculor. c. 23. p. 422. F. *τῶν γραμματικῶν ἀκούομεν εἰς Ὅμηρον ἀγόντων τὴν δόξαν, ὡς ἐκείνου τὸ πᾶν εἰς πέντε κόσμους διανέμοντος, οὐρανὸν, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν, ὄλυμπον. — οὕτω δὲ καὶ Πλάτων ἔοικε τὰ κάλλιστα καὶ πρῶτα σωμάτων εἴδη καὶ σχήματα συννέμων ταῖς τοῦ ὅλου διαφοραῖς, πέντε κόσμους καλεῖν, τὸν γῆς, τὸν ὕδατος, τὸν ἀέρος, τὸν πυρός.* et quae plura dixit.

tantum eius verborum transpositionem postulo hanc: „ignem (h. e. aethera), terram, ac tempus significans." Videtur ille quidem sententiam Pherecydis in eo non satis recte cepisse, quod tempus dicit terra regi, quam *Hermias* vocauerat patiens principium. Sed quum in vniuersum reliquis, qui philosophiam Pherecydeam exposuerunt, non repuguet, ipse potius terram ab aethere regi dicat: videri potest recte quidem rem intellexisse, verum obscurius explicasse. *Maximus Tyrius* denique Ζῆνα solum et Χθονίην affert, omisso Χρόνῳ, sed addit τὸν ἐν τούτοις Ἔρωτα, quo quid significetur intelligi satis potest e *Procli* aliquo loco [p]), et e consuetudine loquendi omnium, qui cosmogonias olim condiderunt, vt *Hesiodi* [q]), *Empedoclis* et *Parmenidis* [r]), atque ipsius *Platonis* [s]), qui omnes secuti videntur *Or-*

p) ad *Plat.* Timae. lib. 3. p. 155. sq. τὴν Ἀφροδίτην παρήγαγεν ὁ δημιουργὸς, ἵνα καλῶς ἐπιλάμπῃ, τάξιν καὶ ἁρμονίαν καὶ κοινωνίαν πᾶσι τοῖς ἐγκοσμίοις, καὶ τὸν ἔρωτα ὀπαδὸν αὐτῆς, ἑνοποιὸν ὄντα τῶν ὅλων. ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν τοῦ ἔρωτος αἰτίαν. ἔστι γὰρ καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής. εἰκότως ἄρα φιλίας ἐστὶν αἴτιος τοῖς δημιουργήμασι, καὶ ὁμολογίας. καὶ ἴσως πρὸς τοῦτο ἀποβλέπων καὶ ὁ Φερεκύδης ἔλεγεν, εἰς ἔρωτα μεταβεβλῆσθαι τὸν Δία, μέλλοντα δημιουργεῖν. ὅτι δὴ τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἐναντίων συνιστὰς, εἰς ὁμολογίαν καὶ φιλίαν ἤγαγε, καὶ ταυτότητα πᾶσιν ἐνέσπειρε καὶ ἕνωσιν, τὴν δι' ὅλων διήκουσαν. Hunc locum de Pherecyde Atheniensi intelligendum esse, qui in Theogonia (de quo opere vid. §. 6.) haec scripserit, opinatur *Ioh. Laurent. Moshemius* in Obseruatt. ad *Rudolphi Cudworthi* Systema intellectuale huius Vniuersi, Ienae 1733. fol. ab eo Latine editum, p. 615. quae opinio mihi non probatur.

q) theog. 120. de quo loco inprimis v. *Plat.* Sympos. T. III. p. 178. vbi praeter alia, ὁμολογεῖται, inquit, ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. πρεσβύτατος δὲ ὢν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιός ἐστιν. cf. p. 180. B. et *Plutarch.* amatorr. T. II. p. 756. F.

r) v. *Plutarch.* de facie in orbe lunae T. II. p. 926. sq.

s) in Symp. l. l. et p. 202. E. et aliis in locis.

phei placita[t]). Scilicet intelligitur vis genitrix omnium rerum, quam vix viuidius pingere poterant, quam imagine amoris, qua et coniunctio fimilium partium cum fimilibus et aetheris fiue Iouis vis penetrandi per materiam et e chao elementa atque ex his reliqua omnia procreandi egregie defcribitur. Infignis hanc in rem eft locus *Euripidis* hic[u]):

τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ᾽ ἂν εἴποις, οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε, καὶ ἐφ᾽ ὅσον διέρχεται.
Αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
Τεκμήριον δὲ μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
Ἐρᾷ μὲν ὄμβρον γαῖ᾽, ὅτε ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ, νοτίδος ἐνδεῶς ἔχει.
Ἐρᾷ δ᾽ ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο.
Ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταυτὸν δύο,
φύουσιν ἡμῖν πάντα καὶ τρέφουσ᾽ ἅμα,
δι᾽ ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

Reftant nunc reliqua *Maximi Tyrii* verba: *καὶ τὴν Ὀφιονέως γένεσιν, καὶ τὴν θεῶν μάχην, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸν πέπλον.* quae, fi nullum praeter hunc locum haberemus, plane non poffent intelligi. Sed priora,

---

t) Certe in Argonauticis v. 422. leguntur haec:
πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν ἔρωτα.
Addi poteft locus *Damafcii* p. 256. *Ἡσίοδος μοι δοκεῖ πρῶτον γενέσθαι τὸ χάος ἱστορῶν, τὴν ἀκατάληπτον τοῦ νοητοῦ καὶ ἡνωμένην παντελῶς φύσιν κεκληκέναι χάος· τὴν δὲ τὴν πρώτην ἐκεῖθεν παράγειν, ὥς τινα ἀρχὴν τῆς ὅλης γενεᾶς τῶν θεῶν· εἰ μὴ ἄρα χάος μὲν τὴν δευτέραν τῶν δυοῖν ἀρχῶν. Τὴν δὲ, καὶ τάρταρον, καὶ ἔρωτα τὸ τριπλοῦν νοητόν. τὸν μὲν ἔρωτα ἀντὶ τοῦ τρίτου, ὡς κατὰ ἐπιστροφὴν θεωρουμένην. τοῦτο γὰρ οὕτως ὀνομάζει καὶ Ὀρφεὺς ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις.* etc.

u) qui locus propter praecipuam praeftantiam faepe et a multis veteribus laudatus reperitur, in his ab *Athenaeo* 13, p. 599. fq. qui etiam alios fimiles locos addidit.

vsque ad *μάχην*, ſatis bene illuſtrantur ab *Origene*[w]). Scilicet hic apud Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de exercitu contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri *Κρόνος* praeſit, alteri *Ὀφιονεὺς*, ita vt vterque alterum prouocet atque aemuletur. Hos narrabat Pherecydes pactionem inter ſe feciſſe, vt, vtri eorum in Ogenum incidiſſent, hi pro victis haberentur, qui vero illos expuliſſent, ii coelum tenerent. His *Origenis* non minus quam illis reliquis *Maximi Tyrii* verbis lucem affert locus *Clementis Alexandrini*[x]): *Φερεκύδης ὁ Σύριος λέγει· Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλόν. καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει γῆν καὶ Ὠγῆνον, καὶ τὰ Ὠγήνου δώματα*[**]). Hoc pallium ſ. *φᾶρος* apud eundem *Clementem*[y]) dicitur Pherecydes collocaſſe in alata quercu: *τί ἐστιν ἡ ὑπόπτερος δρῦς*[yy]) *καὶ τὸ ἐπ᾽ αὐτῇ πεποικιλμένον φᾶρος· πάντα ὅσα Φερεκύδης ἀλληγορήσας ἐθεολόγησεν, λαβὼν ἀπὸ τῆς τοῦ Χὰμ προφητείας τὴν ὑπόθεσιν.* Igitur haec omnia allegorice explicanda eſſe, ipſe *Clemens*, vel potius, cuius verba ille retulit, *Iſidorus*, teſtatur. Sed quomodo explicari poſſint, de eo diſſentiunt viri docti, quorum variorum

---

w) contra Celſ. 6, p. 303.

x) ſtromm. 6, p. 621. A. vbi Pherecydem dicit ſua ſumſiſſe ex *Homer.* Il. σ, 483. et 606.

**) *Wakefield* Silv. crit. P. I. p. 131. emendat *Ὠγενον, καὶ τὰ τῶν θεῶν δώματα.* Nam *Ὠγένου* per *Ὠκεανοῦ* explicat *Tzetzes* ad *Lycophr.* 231. Sic *Heſychius*: *Ὠγενίδαι· Ὠκεανίδαι. Ὠγὴν γάρ, ὠκεανός.* Confert *Wakefield* etiam locum *Homer.* Il. σ, 483.

y) ſtromm. 6, p. 642. A.

yy) *Ioh. Ern. Grabe* Spicilegii SS. Patrum Tomo II. (Oxon. 1699. 8.) p. 68. legendum ſuſpicatur *Δρύοψ*, quia in auem potius, quam in quercum, epitheton *ὑπόπτερος* conueniat. Nam *Δρύοψ* apud *Ariſtophanem* in Auibus v. 304. eſt nomen auis. At in eo ipſo, quod *quercus* dicitur alata, cernitur allegoriae ſtudium. Et *Maximus Tyrius*, vt paulo ante vidimus, non *δρῦς* quidem, nomen ſpeciei, ſed nomen generis, *τὸ δένδρον*, poſuit.

varias interpretationes attulit *Heinius* p. 330. ſq. Mihi fateor vnice placere eorum explicationem, qui per pallium extenſum ſignificari putant, materiam antea conglobatam tandem ab Ioue extenſam fuiſſe, h. e. coelum factum eſſe, ita vt plana ſub coelo exiſteret ſuperficies, quam deinde diuideret in terram continentem et aquas ſiue Oceanum. Hanc enim eſſe vim verborum *Ὠγῆνος* et *Ὠγήνου δώματα*, neque cum *Heinio* p. 330. intelligi debere Gehennam, e libris Moſis deſumtam, ſatis perſpici poteſt ex *Heſychio*, et ex iis quae *Salmaſius* p. 842. C. atque *Bochartus* p. 708. ſq. ea de re disputauerunt. cf. *Apollon. Rhod.* 1, 506. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 231. Iam quum quercus, quam quaſi fundamentum fecit Iupiter, in quo coelum collocaret, firmitatis ac duramenti imago ſit, alis autem ſignificetur motus atque celeritas: recte videtur hic verbis Pherecydis tribui poſſe ſenſus: Iupiter coelum non ſolum firmum et durabile effecit, variisque modis exornauit [z]), ſed ad celerem quoque motum aptum reddidit. Quae mea interpretatio ſi cui displiceat, placebit ei fortaſſis *Ioh. Alb. Fabricii* ſententia, quam his verbis propoſuit [zz]): „*ὑπόπτερος δρῦς* nihil aliud eſt quam quercus patula, „quae arbor aetatem ferens eſt, licet fluxis foliis. Vi„dendum igitur, an quercus illa cum velamento varie„gato apud *Clementem* ſit potius imago vniuerſae Natu„rae fluxae et in mille formas variabilis, nec minus an„tiquiſſimae, obnuptaeque ac velatae, vti nota imago „Naturae apud Aegyptios velata ex *Plutarcho* de Iſide „et Oſir. c. 9. p. 354. C. cum inſcriptione: *ἐγώ εἰμι* „*πᾶν τὸ γεγονὸς, καὶ ὂν, καὶ ἐσόμενον· καὶ τὸν ἐμὸν*

---

z) Dignus eſt qui hic conferatur locus *Platonis* in Tim. T. III. p. 40. A. Deus *τοῦ θείου τὴν πλείστην ἰδέαν— εὔκυκλον ἐποίει, τίθησί τε εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν, ἐκείνῳ ξυνεπόμενον, νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανὸν, κόσμον ἀληθινὸν αὐτῷ πεποικιλμένον εἶναι καθ᾽ ὅλον.*

zz) ad Codicem pſeudepigraphum Veteris Teſtamenti, T. I. p. 293. ſq.

„πέπλον οὐδείς πω θνητὸς ἀπεκάλυψεν“ Neque enim cum *Tiedemanno* p. 184. per quercum illam puto intelligi posse terram, quia ipsa *Clementis* verba videntur huic interpretationi repugnare, et quia veterum philosophorum fere constantem opinionem fuisse scimus hanc: terram quiescere, coelum moueri. Ego certe quidem nullo modo possum adduci vt credam, quod quidam tradiderunt, Pythagoram terrae adscripsisse motum, nedum vt Pherecydem iam ita sensisse mihi persuadeam. Immo antiquis quoque temporibus impiam putatam fuisse hanc sententiam satis constat. Quare vel vnum *Plutarchi* α) locum attulisse sufficiet: Ἀρίσταρχος ᾤετο δεῖν Κλεάνθη τὸν Σάμιον ἀσεβείας προκαλεῖσθαι τοὺς Ἕλληνας, ὡς κινοῦντα τοῦ κόσμου τὴν ἑστίαν, ὅτι φαινόμενα σώζειν ἀνὴρ ἐπειρᾶτο, μένειν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος, ἐξελίττεσθαι δὲ κατὰ λοξοῦ κύκλου τὴν γῆν, ἅμα καὶ περὶ τὸν αὑτῆς ἄξονα δινουμένην. Et quanquam Plato β) sententiam illam amplexus esse videtur, tamen hoc ab eo paullo obscurius dictum fuisse ipse *Cicero* γ) obseruauit. Itaque quum haec constituta essent, poteram pergere in explicandis allegoriis Pherecydeis, nisi impedimentum obiectum viderem ab *Heinio* p. 331. sq. Is enim ea, quae supra e *Clemente* attuli, quia hic ipse desumsisse se illa dicit ex *Isidoro*, Basilidis Gnosticae sectae auctoris filio, pro supposititiis habere non dubitauit. Inprimis eum, vt sic statueret, mouisse videtur illa ipsa obscura et symbolica loquendi ratio. Ego vero temere hoc factum esse arbitror, quia nihil videtur certius esse, quam in

---

α) de facie in orbe lunae T. II. p. 933. A. v. omnino. *Achill. Tat.* introd. in Aratum c. 4. p. 127. D. cf. c. 28. init.

β) in Timaeo p. 40. B. vbi tamen non eum proponere voluisse sententiam supra allatam, clarum fit ex alio loco p. 55. D. E.

γ) Acad. 4, 39.

antiqua theologia reperta fuisse talia symbolica. Satis perspicue iam *Clemens* id ostendit δ): *παρεστήσαμεν τὸ συμβολικὸν εἶδος ἀρχαῖον εἶναι, κεχρῆσθαι δὲ αὐτῷ οὐ μόνον τοὺς προφήτας τοὺς παρ᾽ ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παλαιῶν τοὺς πλείονας, καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ τὰ ἔθνη βαρβάρων οὐκ ὀλίγους.* His positis — nolo enim plura hanc in rem argumenta afferre — facilius erit ea quoque, quae ex *Origene* attuli, et quae plane non tetigit *Tiedemannus*, expedire. *Origenes* quidem ipse p. 304. et *Heinius* p. 329. illum Ophionea in theologiam Pherecydis translatum fuisse dicunt e libris Mosis, vbi extat notissima illa historia de serpente, *ὄφει.* Consentit etiam quodammodo *Philo Byblius* in loco supra indicato: *παρὰ Φοινίκων καὶ Φερεκύδης λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, ἐθεολόγησε περὶ τοῦ παρ᾽ αὐτῷ λεγομένου Ὀφιωνέως θεοῦ, καὶ τῶν Ὀφιωνιδῶν.* At vero quominus hanc sententiam ego veram putem, his impedior argumentis. Primo enim manifestum est, Ophionea apud Pherecydem fuisse deum quendam, qui pugnauerit contra *Κρόνον*, quem supra vidimus a Pherecyde positum esse in rerum principiis. Iam vero notissimum est, veteres cosmogoniarum conditores ita descripsisse mundi originem, vt dicerent, deos cum diis vehementer et assidue bella gessisse: quibus narrationibus vix aliquid aliud potuerunt significare velle, quam ab initio omnia confusa fuisse, et alterum alteri quasi repugnasse. Apparet igitur, per prosopopoeiam veteribus vsitatissimam ex primis rerum principiis et elementis deos factos esse ε). Hinc illae gigantomachiae et titanomachiae. Deinde valde verisimile est, Ophioni

---

δ) strom. 6, p. 618. A. cf. 2, p. 358. B. 5, p. 569. A. et multis aliis in locis.

ε) Huc pertinet locus *Aristotelis* supra iam §. 7. not. o. allatus. cf. *Plat.* Timae. T. III. p. 56. sq. Sic fabula de Pelei ac Thetidis nuptiis non nemini referenda videtur ad philosophema cosmogonicum de aquae vel plurium elementorum certamine tandemque coniunctione cum terra.

illi a Pherecyde nomen a ſerpente deriuatum ita tributum fuiſſe, vt notio ſerpentis ipſius plane periret, nec niſi repugnantiae et inimicitiae idea inde remaneret. Huius enim ſymbolum videtur ſerpens fuiſſe ζ). Denique *Origenis* et reliquorum, quos modo commemoraui, opinionem vanam eſſe, declarant et alii ſcriptorum loci, in quibus Ophioneus non hominibus, qui tum nondum erant, vt apud Moſen, ſed diis inimicus fuiſſe dicitur η), et inprimis totius Pherecydeae philoſophiae nexus, qui videtur hic fere fuiſſe: Ab initio ſtatim tria rerum principia erant, Iupiter, Chthonia, Tempus. Nondum autem ordo quidam rerum apparebat; omnia quae erant, h. e. Chaos ſ. Chthonia, confuſa inter ſe iacebant. Iupiter igitur ea voluit ordinare. Id vero non vno quaſi ictu, ſed ſenſim demum potuit fieri. Cronus

---

ζ) Satis hoc poteſt intelligi ex *Artemidoro* onirocrit. 2, 13. p. 101. ed. *Rigalt.* Pariſ. 1603. 4. qui, ὄφις, inquit, np. quem quis per ſomnium vidit, ἔχθραν ἐπάγει.

η) Talis eſt *Claudiani* locus de raptu Proſerp. 3, 339. ſqq.

Hic (in Aetnaeis cacuminibus) patuli rictus: hic prodigioſa Gigantum
Tergora dependent, et adhuc crudele minantur
Affixae truncis facies, immaniaque oſſa
Serpentum paſſim cumulis exſanguibus albent,
Et rigidae multo ſuſpirant fulmine pelles,
Nullaque non magni iactat ſe nominis arbor.
Haec centumgemini ſtrictos Aegaeonis enſes
Curuata vix fronte leuat. liuentibus illa
Exultat Coei ſpoliis. haec arma Mimantis
Suſtinet. hos onerat ramos exutus Ophion.
Altior at cunctis abies vmbroſaque late
Ipſius Enceladi fumantia geſtat opima
Summi terrigenum regis, caderetque grauata
Pondere, ni laſſam fulciret proxima quercus.

Quatenus hic locus meam ſententiam adiuuet, non videtur opus eſſe vt oſtendam. Fere eadem quae Pherecydes cecinit *Orpheus* ap. *Apollon. Rhod.* 1, 503. ſqq. cf. *Schol. Aeſchyl.* Prometh. 964. *Schol. Ariſtoph.* nubb. 246. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 1191.

enim siue Tempus in grauem aduersarium incidit, neque adeo Iouem in rebus ordinandis adiuuare satis potuit, h. e. multum temporis effluxit, antequam Chaos ordinaretur. Hi tamen, Cronus eiusque aduersarius Ophioneus, tandem conuenerunt inter se, hoc quidem pacto, vt qui in Oceanum incidissent, pro victis haberentur, reliqui coelum tenerent. Iam vero Cronus s. Tempus per ipsam sui naturam non potuit in Oceanum deiici. Ergo Cronus coelo potitus est*), h. e. post longum temporis spatium tandem coelum exortum est. Tum Iupiter, fugato aduersario, h. e. rerum omnium confusione sublata, distinxit intra pallium suum, h. e. sub coelo ϑ), terram et aquas. Itaque Iupiter s. aether, coniunctus per Ἔρωτα cum Chthonia s. Chao, vel vt *Proclus* tradebat, totus quasi ipse Amor factus, produxit terram, ignem et aquam. Ex aqua tandem natus est aer ι).

Ex his omnibus, quae hactenus dicta sunt, recte videtur colligi posse, Pherecydem ab *Achille Tatio* aliisque recte dici aquam pro primo elemento habuisse, modo non negligamus discrimen, quod constituendum est inter principia rerum et elementa κ). Principia enim

---

*) Huc spectare videtur locus *Tertulliani* de corona militis p. 451. ed. *Froben.* Basil. 1562. fol. „*Saturnum Pherecydes ante omnes refert coronatum.*" sc. post victoriam de aduersario reportatam, cuius symbolum olim erat corona.

ϑ) Ita enim intelligenda esse verba *ἐν αὐτῷ* in loco *Clementis*, quem supra priori loco posui, facile patet ex altero loco, et magis ex ipsa re. Particula *ἐν* igitur idem valet quod *ἐντός*. *Plato* T. III. Opp. p. 40. C. dixit *ἐντὸς οὐρανοῦ*. sed T. I. p. 109. B. *αὐτὴν δὲ τὴν γῆν, καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ.*

ι) cf. *Plato* T. III. p. 32. B. p. 49. C.

κ) Neque enim nobis licere ab iis quae poetae atque adeo cosmogoniarum auctores vetustissimi de rerum principiis tradiderunt, recedere, contendit *Plato* p. 40. D. E. p. 53. D. Scilicet suum cuique. — *Aristotelis*, etiam *Platonis*, in hoc genere diligentia laudanda est,

Pherecydi erant aether, chaos, tempus; elementa autem, ignis, terra, aqua, aer. Igitur aqua fuit in fecundariis quafi rerum principiis, fed tamen ipfa quoque, quum multis aliis rebus originem dederit, cenferit potuit in primis rerum elementis. Accedit quod ne *Ariftoteles* λ), quidem huic explicationi dici poteft aduerfari. Tradit enim, eos qui mifcuerint cum veritate fabulas, nec tamen omnia his inuoluerint, h. e. philofophos vetuftiffimos, vt Pherecydem et alios nonnullos, primum rerum principium pofuiffe optimum. Siue enim principium intelligamus, recte poteft aether atque adeo Iupiter et agens aliquod principium intelligi, fiue de elemento explicemus, poffumus de aqua accipere, modo memores fimus loci *Pindari* μ): *ἄριστον μὲν ὕδωρ*, vel *Homeri* ν), vbi Neptunus vocatur *πρεσβύτατος καὶ ἄριστος*. Vnde etiam Zeno *χάος* apud *Hefiodum* dixit aquam effe, e qua omnia fierent, etiam terra ξ). Neque reiicienda videtur haec fententia. Vt enim Hera-

---

qui diftinguere folent *τὰς ἀρχὰς* et *τὰ στοιχεῖα*. Vid. *Ioh. Stobaei* eclogg. phyf. lib. 1. p. 310. fq. edit. *Heeren*.

λ) metaph. *ν*, 4. p. 246. ed. *Sylb.* *οἵ γε μεμιγμένοι αὐτῶν* (antiquorum poetarum ii, qui fabulas veris quibusdam praeceptis temperauere), *καὶ τὸ μὴ μυθικῶς ταῦτα λέγειν, οἷον Φερεκύδης καὶ ἕτεροί τινες, τὸ γεννῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέασι, καὶ οἱ μάγοι, καὶ τῶν ὑστέρων δὲ σοφῶν, οἷον Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγόρας, ὁ μὲν τὴν φιλίαν στοιχεῖον, ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀρχὴν ποιήσας.* *Iohannes Philoponus* in commentario ad hunc locum, fol. 65. b. ex verfione *Franc. Patricii* (Ferrar. 1583. f.): „qui fabulofe fimul et demonftratiue dicunt, qualis Pythagorae praeceptor Pherecydes, bonum et optimum dicunt effe omnium caufam et principium. Similiter et Magi." De fententia loci Ariftotelici bene dixit *Moshemius* ad *Cudworthi* fyftema intellectuale p. 207. cf. *Heinius* p. 332. fq.

μ) Olymp. 1, 1. cf. *Schol. Hom.* Il. ξ, 302.

ν) Odyff. *ν*, 142.

ξ) v. *Schol. Apollon.* 1, 498.

clitus (v. §. 9.), ita etiam Hefiodus, fi *Tzetzae* credimus[o]), permulta haufit ex Orpheo.

§. 9.

Quae §. fuperiori, fortaffis vberius iufto, de Pherecydis philofophia expofui, ea fi quis diligenter perpendere voluerit, docere poffunt, Pherecydem per Iouem fuum f. aethera intellexiffe naturam aliquam ratione praeditam et fapientem, quae vi diuina in chaos operata fit: quam fententiam et Platonem[a]) poftea fecutum effe conftat, et a Pherecyde aliisque antiquis philofophis atque poetis ex Aegyptiorum theologia in Graecam translatam fuiffe probabile eft. Omnino enim, vt non commemorem, quia fpuria non fine cauffa putantur, quae *Hermes Trismegiftus*[b]) habet de cosmogonia Aegyptiorum, plura funt, quae fupra §. 3. traditam *Iofephi* narrationem de Pherecydis peregrinatione ad Aegyptios fuscepta demonftrare poffe videantur, etiamfi *Diodorus Siculus* (1, 96.), vbi recenfet eos Graecorum philofophos, qui difcendi cauffa Aegyptum adierint, nullam Pherecydis mentionem faciat.

---

o) ad *Lycophr.* 399. *Ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ, τὴν Ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας θεογονίαν.*

a) Saepe miratus fum, cur *Plato*, quantum mihi quidem conftat, ne femel quidem meminerit Pherecydis. Et ex eo quidem, quod ille non pauca fuppilaffe ex fcriptorum ipfo antiquiorum libris narratur, (v. *Thom. Crenii* de furib. librariis diff. epiftolica II. Lugd. Bat. 1708. 8. p. 54—56. et *F. V. L. Pleffing* über den Ariftoteles, in *Caefaris* Denkwürdigkeiten aus der philofoph. Welt, Vol. III. Lipf. 1786. 8. p. 105—108.) poffit quis colligere, id fortaffis a Platone factum effe, quo melius furtum commiffum celaret. Sed poteft etiam eius rei cauffa ex nimis magno librorum illo tempore pretio repeti, cuius exempla poft alios attulit idem *Pleffing* p. 10. fq.

b) ferm. facr. c. 3. *ἦν σκότος ἄπειρον ἐν ἀβύσσῳ καὶ ὕδωρ καὶ πνεῦμα λεπτὸν νοερὸν δυνάμει θείᾳ ὄντα ἐν χάει. ἀνέθη δὲ φῶς ἅγιον, καὶ ἐπάγη ὑπ᾽ ἄμμῳ ἐξ ὑγρᾶς οὐσίας στοιχεῖα.* etc.

Cogitemus enim illum Ophionea: Nonne plane idem eſt cum Typhone[c]), h. e. deorum aduerſarius, atque adeo pugnae elementorum et extremae in chao confuſionis egregia imago[d])? Cogitemus etiam locum *Damaſcii*[e]): *ἐν Αἰγυπτίοις τισὶ λόγοις — ἡ μὲν μία τῶν ὅλων ἀρχὴ σκότος ἄγνωστον ὑμνουμένη· καὶ τοῦτο τρὶς ἀναφωνούμενον οὕτως· τὰς δὲ δύο ἀρχὰς ὕδωρ καὶ ψάμμον, ὡς Ἡραΐσκος· ὡς δὲ ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ Ἀσκληπιάδης, ψάμμον καὶ ὕδωρ.* etc. Cogitemus denique, apud *Origenem*[f]) Heraclitum quoque dici de illa deorum pugna expoſuiſſe. Cuius placita de rerum omnium origine eadem fuiſſe, quae Orphei, ſatis colligere poſſumus e *Platone*[g]), et diſerte dicit *Clemens Alexandrinus*[h]). Orpheum autem ſcimus ab Aegyptiis petiiſſe maximam ſuae ſapientiae partem. Quum igitur Orphei principia theogonica non admodum diuerſa ſint a Pherecydeis[i]): luculenter inde apparere

---

c) v. *Hellanic.* fragm. III. p. 41. ſqq.

d) *Celſus* ap. *Origenem* 6, p. 303. poſtquam de Ophioneo dixit, *τούτου βουλήματος φησὶν ἔχεσθαι καὶ τὰ περὶ τοὺς Τιτάνας καὶ Γίγαντας μυστήρια, θεομαχεῖν ἀπαγγελλομένους· καὶ τὰ παρ᾽ Αἰγυπτίοις περὶ Τυφῶνος, καὶ Ὥρου, καὶ Ὀσίριδος.*

e) in *Wolfii* anecdotis Graecis T. III. p. 260. ſq.

f) contr. Celſ. 6, p. 303.

g) in Cratylo, T. I. p. 402. B.

h) ſtromm. 6, p. 629. A. *σιωπῶ Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον, ὃς παρ᾽ Ὀρφέως τὰ πλεῖστα εἴληφεν.*

i) Non potui mihi temperare, quin huc apponerem locum *Damaſcii* de principiis c. 13. in *Wolf.* anecd. Graec. T. III. p. 253. ſq. praeſertim cum *Hellanici* in eo fiat mentio: *ἡ κατὰ τὸν Ἱερώνυμον φερομένη (Ὀρφικὴ θεολογία), καὶ Ἑλλάνικον*†), *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν, οὐ-*

†) De Hieronymo illo pauca monui ad *Hellanici Φοινικικά. Hieronymum* Rhodium, Peripateticum, intelligit *Tiedemannus* p. 61. qui idem verba ſtatim ſequentia, *εἴπερ μὴ καὶ ὁ αὐτός ἐστιν*, ita corrigenda putat, vt pro *ὁ αὐτός* reponatur *ἡ αὐτή*, *eadem quae praecedens.*

puto veritatem narrationis illius *Ioſephi.* Poſſit etiam quis huc trahere locum *Ammiani Marcellini*[k]), vbi iis, quae de Anaxagora narrat, paullo ante praemiſit haec: „ſi intelligendi diuini aditionem multiplicem, et prae„ſenſionum originem mente vegeta quisquam voluerit „replicare, per mundum omnem inueniet mathemata „huiusmodi ab Aegypto circumlata.“

§. 10.

Satis iam de Syrio Pherecyde dictum videtur. Poſtulat inſtituti ratio, vt de Pherecyde Athenienſi et

---

τως ἔχει· ὕδωρ ἦν, φησὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ ὕλη, ἐξ ἧς ἐπάγει (leg. ὑπάγει) ἡ γῆ, δύο ταύτας ἀρχὰς ὑποτιθέμενος πρῶτος, ὕδωρ καὶ γῆν· ταύτην μὲν ὡς φύσει σκεδαστήν· ἐκεῖνο δὲ, ὡς ταύτης κολλητικόν τε καὶ συνεκτικόν· τὴν δὲ μίαν πρὸ τῶν δυοῖν ἄῤῥητον ἀφίησιν· αὐτὸ γὰρ τὸ μηδὲ φάναι περὶ αὐτῆς, ἐνδείκνυται αὐτῆς τὴν ἀπόῤῥητον φύσιν· τὴν δὲ τρίτην ἀρχὴν μετὰ τὰς δύο γεννηθῆναι ἐκ τούτων, ὕδατος φημὶ καὶ γῆς· δράκοντα εἶναι, κεφαλὰς ἔχοντα προσπεφυκυίας ταύρου καὶ λέοντος, ἐν μέσῳ δὲ θεοῦ πρόσωπον· ἔχειν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων πτερά· ὠνομάσθαι δὲ χθόνον*) ἀγήρατον· καὶ Ἡρακλῆα τὸν αὐτόν· συνεῖναι δὲ αὐτῷ τὴν ἀνάγκην φύσιν οὖσαν· τὴν αὐτὴν καὶ Ἀδράστειαν, ἀσώματον, διωργωμένην, ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῶν περάτων αὐτοῦ ἐφαπτομένην· ταύτην οἶμαι λέγεσθαι τὴν τρίτην ἀρχὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ἑστῶσαν· πλὴν ὅτι ἀρσενόθηλυν αὐτὴν ὑπεστήσατο**), πρὸς ἔνδειξιν τῆς πάντων γεννητικῆς αἰτίας· καὶ ὑπολαμβάνω τὴν ἐν ταῖς ῥαψῳδίαις θεολογίαν ἀφεῖσαν τὰς δύο πρώτας ἀρχὰς, μετὰ τῆς μιᾶς πρὸ τῶν δυοῖν τῆς τῇ σιγῇ παραδοθείσης, ἀπὸ τῆς τρίτης μετὰ τὰς δύο, ταύτης ἐνστήσασθαι τὴν ἀρχὴν, ὡς πρώτης ῥητόν τι ἐχούσης καὶ σύμμετρον πρὸς ἀνθρώπων ἀκοάς· οὗτος γὰρ ἦν ὁ πολυτίμητος ἐν ἐκείνῃ χρόνος ἀγήραος, καὶ αἰθέρος καὶ χάους πατήρ. — καὶ ἤδη ἡ θεολογία πρωτόγονον ἀνυμνεῖ καὶ Δία καλεῖ, πάντων διατάκτορα καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. cf. *Tiedem.* p. 60—63. et ſupra §. 8. not. η.

*) χρόνον reponi iubet *Iablonski* Panthei Aegyptiorum P. I. p. 191. recte, ni fallor.

**) v. *Ioh. Chph. Wolf* ad *Pſeudo-Origenis* Philoſophumena p. 39. ſq.

k) 22, 16. quem locum attuli §. 7. not. κ.

Lerio exponatur. Et Athenienſem quidem Pherecydem *Suidas* dicit antiquiorem eſſe Syrio, quanquam et *Porphyrius*, vt ipſe *Suidas* addit, nullum Syrio Pherecyde antiquiorem agnouit, et *Strabo*[a]) diſerto dixit: *νεώτερος δ' ἐστὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐκείνου* (*τοῦ Συρίου*). Lerium *Suidas* dicit natum eſſe[b]) paullo ante Olympiadem LXXV. a quo non diſſentit *Euſebius* in canone chronico, qui ad Olymp. LXXXI, 1. p. 169. *Φερεκύδης*, inquit, *ὁ δεύτερος, ἱστοριογράφος, ἐγνωρίζετο.* Hunc ſequitur auctor Chronici Paſchalis p. 163. B. Pherecydem ſecundum, hiſtoricum, ponens Olymp. LXXXI. anno imperii Artaxerxis Longimani quinto decimo, qui tamen annus incidit in Olymp. LXXXII, 3. Scilicet ſi Pherecydes Lerius natus eſt paullo ante Olymp. LXXV, recte poteſt inclareſcere coepiſſe Olymp. LXXXI. Sed idem *Euſebius* ad Olymp. LX, 2. p. 163. dicit: *Φερεκύδης ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος*, a quo non multum abit auctor Chronici Paſchalis p. 144. A. vbi haec leguntur: *νζ' ὈΛΥΜΠΙΑΣ. κά, κβ'.* (h. e. anno Cyri maioris vigeſimo primo et ſecundo) *Φερεκύδης ἱστοριοποιὸς ἐγνωρίζετο, καὶ Πυθαγόρας.* Apparet igitur, hos confudiſſe inter ſe hiſtoricum et philoſophum, et quae ad hunc pertinerent, illi tribuiſſe. Quod ipſum quum ab aliis etiam ſcriptoribus factum eſſe obſeruauerim, recte hic mihi videor quaedam dicere poſſe de ſolemni iſta Pherecydarum confuſione. Et de *Luciani* quidem ac *Freculphi* hoc in genere erroribus ſupra iam dictum eſt §. 1. et 4. Nunc addo alios. *Georgius* enim *Syncellus*[c]) ſtatim poſtquam de Theognide et Piſiſtrato dixit, *Φερεκύδης*, inquit, *ἱστορικὸς ἐγνωρίζετο, Πυθαγόρου διδάσκαλος.*

---

a) 10, p. 487. B.

b) Ita enim accipiendum videtur participium *γεγονώς* propter locum *Euſebii* mox ſequentem.

c) chronograph. p. 238. ed. Pariſ. 1652. fol. — *Euſebium* laudaui ex edit. *Scaligeri* in theſ. temporum, et Chronicon Paſchale ex edit. *du Freſne*, Pariſ. 1688. fol.

Clemens Alexandrinus[d]), φασὶ, inquit, καὶ Ἰδανθοῦραν[e]) τὸν Σκυθῶν βασιλέα, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης ὁ Σύριος[ee]), Δαρείῳ διαβάντι τὸν Ἴστρον, πόλεμον ἀπειλοῦντα πέμψαι σύμβολον ἀντὶ τῶν γραμμάτων, μῦν, βάτραχον, ὄρνιθα, οἰστὸν, ἄροτρον. ἀπορίας δὲ οὔσης οἵας εἰκὸς, ἐπὶ τούτοις, Ὀροντοπάγας[f]) μὲν ὁ χιλίαρχος ἔλεγεν, παραδώσειν αὐτοὺς τὴν ἀρχήν· τεκμαιρόμενος ἀπὸ μὲν τοῦ μυὸς, τὰς οἰκήσεις· ἀπὸ δὲ τοῦ βατράχου, τὰ ὕδατα· τὸν ἀέρα τε ἀπὸ τῆς ὄρνιθος· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ, τὰ ὅπλα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρότρου, τὴν χώραν. Ξιφόδρης δὲ ἔμπαλιν ἡρμήνευσεν· ἔφασκε γὰρ, ἐὰν μὴ ὡς ὄρνιθες ἀναπτῶμεν, ἢ ὡς μύες κατὰ τῆς γῆς, ἢ ὡς οἱ βάτραχοι καθ᾽ ὕδατος δύωμεν, οὐκ ἂν φύγοιμεν τὰ ἐκείνων βέλη· τῆς γὰρ χώρας οὐκ ἐσμὲν κύριοι. Ἀνάχαρσίν τε τὸν Σκύθην φησὶ καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν, τῇ μὲν λαιᾷ, τὰ αἰδοῖα· τῇ δεξιᾷ δὲ, τὸ στόμα· αἰνιττόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μεῖζον δὲ εἶναι γλώττης κρατεῖν ἢ ἡδονῆς. Iam vero *Vossius*[ff]) videtur satis demon-

---

d) ſtromm. 5, p. 567. C. D.

e) *Herodotus* 4, 126. ſq. hunc regem vocat Ἰνδάθυρσον, *Iuſtinus* 2, 5, 8. Iancyrum. Sed fortaſſis apud *Herodotum* vera ſcriptura fuit Ἰδάνθουρος, apud *Iuſtinum* Idantyrus vel Idanthyrus. v. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 846. A.

ee) ὁ Λέριος legendum eſſe, recte animaduertit *Weſſeling.* ad *Herodot.* 4, 131. Conf. quae paullo poſt dixi.

f) Pro Orontopaga *Herodotus* 4, 132. ipſum Darium, et pro Xiphodre Gobryam nominat. Sed narratio de Anacharſide ita traditur a *Plutarcho* de garrulitate cap. 6. p. 505. A. Ἀνάχαρσις ἑστιαθεὶς παρὰ Σόλωνι, καὶ κοιμώμενος, ὤφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορίοις, τὴν δὲ δεξιὰν τῷ στόματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεστέρου γὰρ ᾤετο χαλινοῦ δεῖσθαι τὴν γλῶτταν, ὀρθῶς οἰόμενος.

ff) p. 445—47. cuius diſputationi, quae inprimis in eo verſatur, vt oſtendat, plures olim ſcriptores duplicibus gentis nominibus appellatos fuiſſe, altero petito ab illo loco, in quo nati, altero ab eo, vbi diu commorati eſſent, iungi poſſunt, quae *Salmaſius* habet p. 846. A. et quae de Hellanicorum confuſione ipſe dixi in Commentat. de Hellanico p. 29. ſq. item quod Linus, licet vere Chalci-

ſtraſſe, Lerium Pherecydem eundem eſſe atque Athenienſem, et hiſtorici, non philoſophi, nomine hic opus eſſe patet. Itaque plane non dubito, quin apud *Clementem*, ſiue huic ipſi tribuendus ſit error, ſiue deſcriptoribus eius, cum *Tiedemanno* p. 169. pro *Σύριος* legendum ſit *Λέριος* g). *Photius* ex *Helladio* Pherecydem Syrum, qui genealogiam ſcripſerit, narrat phthiriaſi laboraſſe et magno animo h) hanc calamitatem tuliſſe. Scimus vero e ſuperioribus, Syrio Pherecydi, h. e. philoſopho, a multis tribui iſtum morbum. Et quanquam *Andron Epheſius* i) duo Syrios Pherecydas fuiſſe dicit, alterum aſtrologum, alterum theologum, filium Badyis et Pythagorae magiſtrum k): tamen *Eratoſthenes* vnum tantum Syrium Pherecydem agnoſcit, qui ſane potuit et aſtronomiam callere et de cosmogonia philoſophari l), et alterum Athenienſem, *γενεαλόγον*, quod ipſum a *Dionyſio Halicarnaſſenſi* m) confirmatur.

---

denſis fuerit, tamen quum diu Thebis permanſerit, ibique fuerit humo conditus, teſte *Pauſania* (9, 29. extr.), ideo Thebanus vocatus eſt. Quod aperte probat eius epitaphium a *Diogene Laertio* (1, 4.) allatum. v. *Montfaucon* diſſ. de priſcis Graecorum et Latinorum litteris, adiecta eius Palaeographiae Graecae, §. 22. p. 559. Adde *Conr. Ritterſhuſii* orat. de Zaleuco et Charonda, Altorph. 1591. 4. p. 6. quo ipſo loco monet, etiam *Cicerone* de legib. II. 2. auctore, vni homini duas eſſe poſſe patrias: vnam naturae: alteram, ciuitatis.

g) cf. *Salmaſ.* p. 842. C. p. 846. A. et ſupra, not. ee).

h) Nam *γενναίως* vel *γεννικῶς* pro *γενικῶς* mihi legendum videri, iam ſupra oſtendi §. 7.

i) ap. *Diog. Laert.* 1, 119. vbi etiam *Eratoſthenis* ſententia commemoratur.

k) Hanc ſententiam poſt longam et confuſam diſputationem tandem amplectitur *Salmaſius* p. 844. C.

l) *Plato* in Timaeo T. III. p. 27. A. *ἔδοξεν ἡμῖν Τίμαιον, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, τελευτῶντα δὲ εἰς ἀνθρώπων φύσιν.*

m) archaeol. 1, p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

Fuit enim antiquiſſimorum hiſtoricorum haec conſuetudo, vt genealogias conderent [n]), quod ſtudium quam vtile fuerit ad conſtituendam aliquam chronologiam, et quam praeclare viam parauerit ad verae hiſtoriae tractationem accuratiorem, nulla eget demonſtratione [o]). Ergo plane erraſſe putandus eſt *Photius* ſiue *Helladius*, qui Pherecydi Syro ſ. Syrio tribueret opus genealogicum, quod a Pherecyde Athenienſi ſ. Lerio profectum eſſe probabile ſit ex iis, quae de huius ſcriptis *Suidas* attulit. Quare etiam cum *Salmaſio* p. 846. ſq. opus hoc genealogicum puto eſſe illud ipſum opus de theogonia, quod idem vir doctus p. 842. A. recte videtur longe diuerſum putare a *θεολογίᾳ*, quam ſupra §. 6. vidimus eſſe Syrii Pherecydis [oo]). Scilicet vterque Pherecydes tractauit mythologiam: Syrius in *Θεολογίᾳ* ſiue Heptamycho philoſophicam, Athenienſis in *Θεογονίᾳ* hiſtoricam. Praeter hos antiquos ſcriptores poteram etiam multos recentiorum temporum viros doctos, eiusdem in confundendis Pherecyde philoſopho et hiſtorico negligentiae reos, commemorare. Sed ſufficiat vnum *Spanhe-*

---

n) Sic *Acuſilai γενεαλογίας* laudat *Schol. Apollon.* 4, 1142. et *Hecataei γενεαλογικὰ Stephanus Byzant.* in v. *Ἀμφαναὶ* et *Μελία*, et *Athenaeus* 4, p. 148. F. cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 911. ſq.

o) Pertinet huc locus *Platonis* in Timaeo T. III. p. 22. *Σόλων ἔφη — προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς* (Aegyptiorum ſacerdotes) *περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους, — τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης, καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν αὖ περὶ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας, ὡς διεγένοντο, μυθολογεῖν, καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν· καὶ τὰ τῶν ἐτῶν ὅσα ἦν οἷς ἔλεγε πειρᾶσθαι διαμνημονεύων, τοὺς χρόνους ἀριθμεῖν.* cf. *de Bougainville* vues générales ſur les antiquités Grecques du premier âge, et ſur les premiers hiſtoriens de la nation Grecque, conſidérés par rapport à la chronologie, in Memm. de l' acad. royale des I. et des B. L. Vol. XXVIIII. p. 67. ſq.

oo) *Salmaſium* ſequitur *Fabricius* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 665. ed. *Harles.*

mium [p]) nominaſſe. Iam ex his omnibus ſimul ſumtis recte colligi arbitror, hiſtoricum noſtrum tertio fere anno poſt Herodotum eſſe natum, quinto decimo poſt Hellanicum [q]). Non igitur vixit Darii Hyſtaſpidae temporibus, quae erat *Voſſii* p. 444. opinio, nec ante Xerxis expeditionem in Graeciam, vt *Heynius* putabat [r]), nec fuit Herodoto antiquior, aut Hecataeo Mileſio aequalis [s]). Non igitur reprehendenda eſt *Iſidori* [t]) ratio, qua Pherecydem dicit fuiſſe Eſrae aequalem, et poſt Herodotum claruiſſe. Eſra enim anno Artaxerxis Longimani ſeptimo, h. e. Olymp. LXXX, 3, accepit a rege poteſtatem in Iudaeam migrandi, ibique et religionem et politiam inſtaurandi. Quodſi verum eſt, quod *Lucianus* tradit [u]), Pherecydem octoginta quinque annos vixiſſe, apparet eum mortuum eſſe Olymp. LXXXXI, 1. qui ipſe annus erat Platonis trigeſimus ſecundus.

---

p) ad *Callimach.* hymn. in lauacr. Pall. 82.

q) Herodotus enim natus eſt Olymp. LXXIIII., 1.

r) ad *Apollodor.* p. 923. Scilicet natus eſſe potuit Pherecydes ante Xerxis expeditionem illam paucos tantum annos.

s) Ita aetatem Pherecydis definiuit idem *Heyn.* p. 994. et 809. Sed Hecataeus Mileſius non videtur vltra Olymp. LXXIII, 4. vixiſſe. v. Commentat. de Hellanico p. 4.

t) origg. 1, 41. Per hanc occaſionem addere liceat verba *Lucae Tudenſis* in Vita Iſidori Hiſpalenſis (T. I. Actor. Sanctorum April. p. 333.): „hic (ſcil. in Iſidori „originibus) ephemerides, epactas, idus et kalendaria, „annales et hiſtorias diſtinguendo Pherecydem et Ioſephum ebibiſſe probabis."

u) Huius enim locum non de Pherecyde philoſopho, ſed de hiſtorico accipiendum eſſe, quum ſupra iam §. 1. innuerim, tum ex eo luculenter cognoſci poteſt, quod primo dicit ſe expoſiturum eſſe de hiſtoricis, deinde vero Hellanicum affert, et ſtatim poſt hunc aetatem Pherecydis indicat. Facile igitur *Ioh. Henr. Maio* aſſentirer, qui pro Φερεκύδης ὁ Σύρος in loco *Luciani* legi poſſe coniicit Φερεκ. ὁ Λέριος, niſi a *Luciano* ipſo, non a librariis, peccatum fuiſſe probabile eſſet.

Pherecydis effigies extat in *Gronouii* Thef. antiquitatum Graecarum[w]).

§. 11.

De fcriptis huius Pherecydis nihil, quod plane certum fit, relatum legimus. Nam quod *Suidas* dicit, eum a nonnullis perhiberi *τὰ Ὀρφέως* collegiffe, id, nifi me omnia fallunt, dupliciter explicari poteft. *Τὰ Ὀρφέως* enim poffunt vel fcripta Orphei fiue poemata effe, vel de rebus philofophicis placita. Si prior explicatio vera eft, nil obftat quo minus Pherecydem Athenienfem dicamus verficulos Orphei paffim fparfos collegiffe atque fic ab interitu feruaffe. Sed fi alteram interpretationem fequendam putamus, prope eft vt Pherecydem Athenienfem hic quoque confufum exiftimem cum Syrio. Hic enim, vt fupra §. 9. demonftratum eft, de nonnullis confenfit cum Orpheo, et ad hunc Syrium etiam apud *Suidam* referri poteft articulus ὅν. Vtut fit, ea faltem certa videntur effe, quae *Suidas* tradit de eius operibus reliquis, praeter illud, quod infcriptum fuiffe ait *Αὐτόχθονας*. Etfi enim ab Etymologici magni auctore[a]) laudatur *Φερεκύδης ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν*, tamen *Sylburgius* in indice reponendum ibi putauit *Φερεκράτης*. quam correctionem plane fibi placere oftendit

w) Vol. II. Tabula XXXVII.

a) Verba funt: *Βοηδρομιὼν, μὴν παρὰ Ἀθηναίοις εἴρηται· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐτιμᾶτο Βοηδρόμιος Ἀπόλλων. τὴν δὲ ἀρχὴν ἔλαβεν, ὅτι πολέμου συστάντος Ἀθηναίοις καὶ Ἐλευσινίοις, συμμαχήσαντος Ἴωνος κατὰ συγγένειαν, ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι. ἀπὸ οὖν τῆς τοῦ στρατεύματος βοῆς τῆς ἐπὶ τῷ ἄστει δραμούσης, ὅ τε Ἀπόλλων Βοηδρόμιος ἐκλήθη, καὶ ἡ θυσία, καὶ ὁ μήν. καὶ τὰ Βοηδρόμια ἐτελεῖτο ἑορτή. Φερεκύδης δὲ ἐν τοῖς Αὐτόχθοσι, διὰ τῆς φωνῆς σημεῖον, ἣν τὸ πρότερον ἀξύνετον οὖσαν εὗρε καὶ διήρθρωσεν.* De re ipfa v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 69. *Pet. Caftellan.* de feftis Graec. in *Gronouii* thef. antiquitt. Graec. T. VII. p. 624. fq. *Meurf.* Graecia feriata, in eodem Gronouiani operis tomo p. 741. et in *Meurfii* Opp. Vol. III. p. 824.

Heynius [b]), ita vt etiam *Suidam* putet in fimilem locum corruptum incidiffe. Sane ego quoque vt horum virorum fententiae accedam, paene moueor his fere argumentis. Quanquam enim non conftat, Pherecratem quandam comoediarum fuarum infcripfiffe *Αὐτόχθονας*, quare fortaffis quis hoc nomen putare poffit e nomine *Αὐτόμολοι* ortum effe, quo nomine fuit Pherecratis fabula aliqua*): tamen fimili omnino ratione faepius errauit *Suidas*, cuius generis luculentum exemplum detexiffe mihi videor in commentatione de Hellanico p. 28. Facile item fieri potuit, vt *Suidas* in libris, quos exfcripfit, reperiret lectionem ita deprauatam, quia librariis notiffimum erat Pherecydis nomen. Vnde etiam intelligi poteft me in Hellanico meo p. 106. contra viros doctos recte tuitum effe lectionem *Φερεκράτης* apud *Schol. Eurip.* Phoen. 666. vbi emendarant *Φερεκύδης*. Similiter apud *Erotianum* †) perperam *Φερεκύδης* editur, vbi *Φερεκράτης* effe debebat. Profecto enim vix eft credibile, quam faepe turpiffime, etiam in nobiliffimis veterum fcriptorum nominibus, peccatum fuerit a recentioribus librorum editoribus aeque atque a fuperiorum feculorum librariis. Quis v. c. non miretur, apud *Ifidorum* (origg. 1, 37. et 38.) non animaduerfum fuiffe vitium fcripturae *Pherecides* **), et

---

b) ad *Apollod.* p. 995.

*) v. *Meurf.* biblioth. Att. in *Gronou.* thef. T. X. p. 1579. D. et in *Meurfii* Opp. Vol. II. p 846. it. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. II. p. 474. edit. *Harles.* Saltem etiam aliis in locis librarii reperiuntur pofuiffe hoc notius nomen *Αὐτόχθονες* pro minus notis, vt apud *Achillem Tatium* introd. in Arat. c. 29. extr. pro *ἀντίχθονες*.

†) in Lexico Hippocrat. p. 98. vbi verba funt: *τὸ μολῦναι ἢ ῥυπᾶναι ἀρδαλῶσαι λέγεται. — Φερεκύδης ἐν Θαλάττῃ.* Atqui non Pherecydes comoediae fic infcriptae auctor fuit, fed Pherecrates. Ab *Athenaeo* enim lib. 8. p. 365. A. laudatur *Φερεκράτης ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ.*

**) Etiam in Philofophorum fententiis de Fato, qui libellus Amftelod. 1648. 12. prodiit, et *Grotium* auctorem

c. 41. *Phaerecides*, item apud *Galenum*[c]) *Φερεκίδου*, apud *Stephanum Byzantinum* (in v. *Δώτιον*) *Φερηκίδας*, de quo tamen vitio viri docti monuerunt[cc]), etc.? Cui non bilem moueat librariorum tam veterum quam recentiorum supina negligentia, qua impediti non viderunt, apud *Isidorum* (origg. 1, 38.) pro *Achatesius* ponendum esse *Hecataeus*, apud *Freculphum* in loco ad §. 2. indicato pro *Ferechites* scribendum esse *Pherecydes*, et *Xenophanes* pro *Xenohipnes*? Quidni igitur etiam Pherecydis nomen substitui potuerit a sciolis scribis pro Pherecratis nomine? Certe similis error latet apud *Phauorinum*[d]): *πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φερεκύδης.* Veram enim lectionem docet *Eustathii* locus[e]), e quo *Phauorinus* sua descripsit: *πάλλαντες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ νέοι, ὥς φησι Φιλιστίδης ἐν συγγενικοῖς.* Hic patet male a lexici compilatore omissum esse nomen operis, quod, si additum fuisset, facile potuisset attentos reddere lectores[f]). Quae quum ita sint, quumque Pherecydis *Αὐτόχθονες* a nemine praeter Etymologum laudati fuerint vnquam, saepissime autem e Pherecydis *Ἱστορίαις* testimonia petantur, ita vt non verisimile sit, *Suidam*, quum semel

---

habet, p. 68. male scriptum est *Pherecydes*, quamuis in loco *Maximi Tyrii*, quem ibi Latine vertit, et quem supra §. 7. not. *u* attuli, legatur *Φερεκύδης*. Istud vero vitium *Grotio* tribui non posse, quilibet ipse intelligit.

c) ad *Hippocr.* epidem. 2, 5. T. VIIII. opp. p. 156. A. ed. *Chart.*

cc) v. c. *de Montfaucon* in Biblioth. Coislin. p. 289. Neque vero recte. v. infra ad fragm. IV.

d) in v. *Παλλάδα.* De re ipsa cf. *Eustath.* ad Odyss. *α*, p. 1419. 50.

e) ad *Homer.* Il. *α*, p. 84.

f) Hoc idem *Philistidis* nomen suspicabar aliquando reponendum esse ap. *Strab.* 3, p. 169. C. *Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης.* Nam *Plinius* H. N. 4, 22. „insula, inquit, in qua prius oppidum Gadium fuit, vocatur ab *Ephoro* et *Philistide* Erythia." Conf de Erythia etiam *Herodot.* 4, 8. ibique interpp.

exponere conſtituiſſet de eius ſcriptis, omiſſurum fuiſſe opus illud nobiliſſimum: poſſit ſane quis exiſtimare, in *Suidae* loco vel *Αὐτόχθονας* mutandum eſſe in *Ἱστορίας*, vel omnino ſic reſcribendum: *ἔγραψε περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας.* Ego tamen id non facile auſim, quoniam, ſi quis mihi opponeret Pherecydis Syrii exemplum, cuius opus et ipſum a ſolo *Suida* vidimus nominari *Ἑπτάμυχον*, non haberem quod reſponderem, niſi forte hoc: videri tamen inſcriptionem *Αὐτόχθονας* fabulam potius ſcenicam ſapere, quam veram hiſtoriam. Quodſi ſolum Etymologici M. locum haberemus, vbi Pherecydes *ἐν τοῖς Αὐτόχθοσιν* ad fidem rei propoſitae faciendam teſtis citatur, neque *Suidas* diſerte diceret, *Αὐτόχθονας decem* libros de originibus Atticis complecti, per *Αὐτόχθονας* intelligendum cenſerem librum Archaeologiae Atticae primum. Nunc ratio modo allata ſic iudicari vetat, certe diligentem iudicii cautionem ſuadet. Sed tamen ſi quis omnia, quae hac paragrapho non minus quam §. 6. et 10. de verbis *Suidae* corruptis dixi, in vnum collegerit, fortaſſis ille me non nimiae audaciae accuſabit, ſi ita refingendum vtrumque *Suidae* membrum exiſtimem: *ἤτοι Θεοκρασία. ἔστι δὲ θεολογία ἐν βιβλίοις ἑπτὰ, ἔχουσα — ἔγραψεν Αὐτόχθονας, ἢ Θεογονίαν. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἢ ἱστορίας ἐν βιβλίοις δέκα* vel *δώδεκα.* Pherecydem enim Athenienſem in hiſtoria ſcribenda hoc praecipue ſpectaſſe, vt ciuitatis ſuae gloriam extolleret atque augeret, haud dubie quilibet mihi ſua ſponte largiatur. Quum vero Athenienſes eo maxime, quod *αὐτόχθονες* eſſent, et a Diis ipſis originem ducerent, gloriam ſibi honoremque accreſcere opinarentur[g]), euidens eſt partim cur Pherecydes primo ſtatim libro, non decimo demum, quae erat *Matthiae* opinio, poſuerit ſtemmata et proſapiam virorum ſuae gentis inſignium ac multis magnisque in patriam meritis clarorum, vt Theſei, Codri, Solonis, Miltiadis, et aliorum, quorum non tantum res geſtas

g) vid. *Iſocrat.* Panathen. c. 48. et Panegyr.

ſplendide ornaſſe intelligitur, ſed genus quoque ad antiquiſſima tempora, quin ad ipſos Deos, retulit, partim quomodo factum ſit, vt in Archaeologia Attica totam quoque reliquam mythologiam hiſtoricam ſibi ſumeret pertractandam. *Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας*, inquit *Plutarchus* [h]), *μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις, ἔτι δὲ πρὸς τοὺς ἐπαίνους.* Nimirum nobiliſſimi Athenienſes cognati erant viris magnis et heroibus aliorum populorum; cuius rei ſingulare exemplum eſt Fragm. V. vbi inter Miltiadis maiores numerantur Agenor, Typhon, Laius, atque alii, quos non Athenienſes fuiſſe ſcimus, ſed quorum facta et fortunae viciſſitudines exponendi paſſim opportuniſſima per cognationem oblata erat occaſio. Conf. Fragm. II.

§. 12.

Hoc opus *Ἱστοριῶν* ego quidem ſemper intelligendum puto, quotiescunque Pherecydis *ἱστορίαι* laudantur, vel vbi ille dicitur *ἱστορῆσαι* de aliqua re. Etſi enim *Tiedemannus* p. 171. etiam Syrii opus opinatur *ἱστορίας* dici potuiſſe, tamen hanc rationem non ſequendam arbitror ideo, quia et alias, quum de vetuſto aliquo ſcriptore verba *ἱστορία* et *ἱστορεῖν* adhibita legimus, fere ſemper quin recte ea de hiſtorico intelligantur nemo dubitat, et, quod maximum eſt, ex iis, quae ſupra de Syrii Heptamycho attuli, ſatis conſtare videtur, in hoc nil niſi cosmogoniam tractatam fuiſſe. A cosmogonia autem plane diuerſam eſſe mythologiam illam, quae hiſtoriis in Pherecydis Athenienſis opere narratis immixta reperitur, neque vetuſtiſſimos hiſtoricos a mythis plane abſtinuiſſe, diſerte indicatur a *Dionyſio Halicarnaſſenſi* [a]), vbi Pherecydem *τὸν γενεαλόγον* ponit in *μυθογράφων* veterum numero, et intelligetur ex ipſis

h) de malignitate Herodoti c. 3. Vol. II. Opp. p. 855. D.

a) archaeol. 1, 13. p. 10. ed. *Sylb.* p. 35. ed. *Reisk.*

reliquiis libri paullo post a me exponendis[b]). Mihi certe distinguenda videtur mythologia philosophica et historica. Illa tractat rerum originem ac naturam, et, quia antiquissimis temporibus homines nimis subiecti erant sensuum imperio, atque adeo vix aliquid de rebus metaphysicis nisi per symbola et imagines cognoscere poterant, a philosophis adhibenda fuit necessario, ita vt rerum principia et elementa mutaret in personas, hasque ad certius excitandam hominum indoctorum attentionem deos faceret. Haec exponit de hominibus rerum gestarum splendore et meritorum in alios praestantia olim nobilitatis, qui vere aliquando vixerunt, sed quorum et aetas incognita erat, et merita maiora videbantur, quam quae ab hominibus proficisci potuissent. Mythologia igitur historica illos in deorum numero recenset. Quum vero a diis non nisi magna et eximia fieri probabile esset, per poetarum phantasiam factum est, vt multa de iis mira et fabulosa narrarentur, quorum admixtione verum a falso vel plane non vel raro ac dubie discerni nunc potest. Hac igitur mythologia, in qua etiam gentium atque vrbium origines tradebantur, vsi sunt Hecataeus Milesius, Hellanicus Lesbius, Pherecydes Atheniensis, et alii. Prius mythologiae genus celebrarunt Orpheus, Hesiodus in theogonia[c]), Pherecydes Syrius, Empedocles, etc. Negari tamen non potest, antiquissima iam aetate quosdam, quibus paullo subtilius meditari datum esset, v. c. Thaletem, hausisse quidem sua ex antiquis cosmogoniis siue theogoniis, sed verbis magis propriis proposuisse, ita vt paullo propius accederent ad posteriorum philosophorum grauitatem et subtilitatem. Debemus etiam

b) cf. quae de Hellanici more dixi in commentat. de eo p. 9. sq. laudato etiam loco *Cic.* de Or. 2, 12. vbi simul de Pherecyde agitur.

c) Ab hoc tamen, et multo magis ab *Homero*, quos deinde alii poetae longo ordine secuti sunt, iam commixtum videtur vtrumque genus.

fateri, non tam religiose obseruatum fuisse ab omnibus mythologiae philosophicae et historicae discrimen, quin poetae maxime, sed etiam philosophi, vel imprudentes et inuiti, vel data opera, quum ad sententiam suam confirmandam traditionibus quibusdam alteriusutrius mythologiae vidissent opus esse, vtramque iunxerint, vel potius confuderint, ita vt difficillimum sit factu, interdum etiam plane non fieri possit, vt alteram recte ab altera distinguamus. Sed de his omnibus alio tempore fortassis plura exponendi erit occasio [d]). Nunc ad Pherecydem redeamus, cuius opus historiarum *Suidas* dicit partitum fuisse in decem libros. Quae eius relatio num omnino vera putanda sit, equidem definire me posse nego. Quum enim non solum apud *Scholiasten Apollonii* [e]) Pherecydes laudetur ἐν δωδεκάτῳ, quod sane cum *Heynio* l. l. quis mutari facile posse putet in τῷ δεκάτῳ, sed etiam apud *Phauorinum* in v. Ἀκρίσιος, et in *Eudociae* Violario p. 32. in quibus locis verba illius Scholiastae exscripta reperiuntur, ἐν δωδεκάτῃ, quae lectio non aeque facile refingi potest [ee]): fateor me dubium haerere, vtrum apud *Suidam* legendum arbitrer

---

d) Interim hac de re legi potest *Herm. von der Hardt* diss. de Pherecyde et Herodoto, Diodoro Siculo et Apollodoro, historicis vetustis, eorumque symbolico scribendi charactere, quae extat in eius Aenigmatis prisci orbis, (Helmst. 1723. fol.) p. 478—95. Nunc, postquam *Frid. Creuzerus* egregium opus edidit: *Symbolik und Mythologie der alten Völker, besonders der Griechen*, Lips. et Darmst. 1810—1812. 8. IV. voll., neque aliorum magnopere indigemus opera, neque mea qualicunque opus est. Quanquam enim in illo opere reperiri, quae non omnino placere possint, haud diffiteor, pleraque tamen talia in editione secunda, 1819—1821. emissa, per egregiam auctoris eruditionem sublata sunt.

e) 4, 1091. quem locum *Tiedemannus* p. 171. inuenire se potuisse negat. v. fragm. II.

ee) *Matthiae* loco paulo inferius laudando p. 324. legi iubet ἐν δευτέρῳ, nimirum *ENB* pro *ENIB*. Codex Parisinus tamen hoc habet, non illud. Ex ipso operis

δώδεκα, an in reliquorum grammaticorum locis τῷ δεκάτῳ et τῇ δεκάτῃ. Vnde inceperit et quousque perduxerit Pherecydes hoc opus, plane nos ignorare fatendum eſt. *Salmaſius* tamen p. 847. videtur non improbabiliter ſtatuere, illud et argumento et ambitu ſimile fuiſſe bibliothecae *Apollodori*, quam docet fuiſſe ſynopſin et epitomen cycli epici, atque adeo a deorum generatione ex Coelo et Terra vsque ad reditum Vlyſſis in Ithacam pertinuiſſe[f]). Idem *Salmaſius* p. 846. hunc quoque Athenienſem Pherecydem ſcripſiſſe putat Ionica dialecto, quum quia Leros fuerit Ionici generis inſula, tum ob locum aliquem Pherecydis a *Scholiaſta Apollonii* (3, 1178.) ſeruatum, qui legi poteſt infra fragm. XVI. et quem idem vir doctus hanc in rem laudavit in libro de helleniſtica p. 409. Et ex hac quidem ſententia vere fluere puto, quod ipſe vir magnus inde deriuauit, Pherecydem hunc noſtrum natum eſſe in inſula Lero, cuius etiam origines et fortunam libro peculiari deſcripſiſſe dicitur a *Suida*, diu autem commoratum Athenis. Poſſit quis ad hanc veterem, qua Pherecydes vſus ſit, dialectum Ionicam referendum putare nominis βοῦς accuſatiuum βόα, de quo *Choeroboſcus*[g]): *σπανιωτέρα ἐστὶν ἡ εἰς ᾰ (αἰτιατικὴ), οἷον τὸν βόα· εὑρέθη δὲ σπανίως παρὰ Φερεκύδει τῷ Ἀθηναίῳ.* Saltem *Philippus Theſſalonicenſis*, quem ſcimus dialecto Ionica delectatum eſſe, in aliquo epigrammate[h]) dixit *τὴν βόα.* Fortaſſis ad eandem dialectum Pherecydeam referri poteſt vocabulum *κρώπιον*, quod ille pro vocabulo *δρεπάνη* legitur adhibuiſſe[i]) in nobiliſſima illa de morte Codri

---

argumento ac diſpoſitione rem conficere velle, nimis lubricum eſt.

f) cf. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 940. ſqq.

g) ad *Theodoſii* canones, in *Bekkeri* Anecdott. Graec. Vol. III. p. 1196.

h) quod in Anthologia Graeca legitur lib. I. tit. 23. carm. 4. editionis Boſchianae T. I. p. 98.

i) *Pollux* 10, 128. δρεπάνη, καὶ ὡς Φερεκύδης ὠνόμασε, κρώπιον· περὶ γὰρ τοῦ Κόδρου λέγων, ὅτι ὡς ἐπὶ

historia, regis Athenienſium vltimi, de quo, vt hoc obiter addam, ſic iudicat apud *Platonem*[k]) Diotima: *οἴει σὺ — ἢ Ἀχιλλέα Πατρόκλῳ ἐπαποθανεῖν, ἢ προαποθανεῖν ἂν τὸν ἡμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παίδων, μὴ οἰομένους ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς περὶ αὐτῶν ἔσεσθαι, ἣν νῦν ἡμεῖς ἔχομεν;* Certe *falx* ſimpliciter vocatur a *Valerio Maximo* (5, 6, ext. 1.) et *Iuſtino* (2, 6, 20.). Sed fuit haud dubie peculiare aliquod falcis maioris genus. Nam eo, quo gramina ſecantur, vix quenquam interfeciſſet. Puto igitur, non peculiari cuidam dialecto, ſed ipſi rei naturae obſecutum Pherecydem illo nomine vſum eſſe, quo magis appareret, qua potiſſimum falcium ſpecie[l]) caedem Codrus patrauerit. Sed quum etiam prior illa *Salmaſii* ratio mihi valde probetur, inprimis quia nemo, qui Pherecydis narrationes cum traditionibus Apollodori contulerit, negare poteſt, Pherecydem ab Apollodoro lectum fuiſſe: in ordinandis hiſtoriarum Pherecydis reliquiis ita verſari conabor, vt quantum quidem per earum paucitatem et per librorum ordinem a grammaticis indicatum aliasue cauſſas fieri potuerit, ſequar maxime bibliothecam Apollodori. Quanquam enim alio, quam

---

φρυγανισμὸν ἐξῆλθεν ἐν ἀγροίκῳ τῇ σκευῇ βουλόμενος λαθεῖν, φησὶν ὅτι τῷ κρωπίῳ τινὰ παίσας ἀπέκτεινε. Haec a *Varrone* apud *Nonium* in v. Rutrum, p. 47. edit. *Mercer.* ſic expreſſa eſſe: „rutro caput displanauit," dicit *Scaliger* Coniectan. ad Varronem p. 61.

k) in Sympoſ. T. III. p. 208. D. ed. *Steph.* Omnino de hoc Codri facto non eodem modo iudicaſſe reperiuntur veteres. Alii ex inſigni quadam animi magnitudine deriuabant, vnde prouerbium *εὐγενέστερος Κόδρου* (v. *Zenodot.* prouerbb. 4, 3.), quo praeter alios *Lucianus* vſus eſt ſub finem dialogi inter Simylum et Polyſtratum, T. I. Opp. p. 362, 21. alii tribuebant nimiae ſimplicitati ac temeritati, vnde factum eſt, vt *Κόδροι* appellarentur *οἱ δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις.* v. *Euſtath.* ad Odyſſ. *α*, p. 1391, 37.

l) De variis falcium generibus, apud Romanos ſaltem, locus claſſicus eſt ap. *Catonem* de re ruſt. c. 11. Vid. quae not. *i* e *Scaligero* attuli.

qui mihi placuit, ordine reliquias illas collocare non difficile fuiſſet[m]), tamen id facere omiſi, partim quia, quemcunque ordinem praeferam, res aeque incerta eſt neque vllo modo poteſt definiri, partim quia iis, qui priore mea editione vtuntur, ſic illam omnino inutilem redditurus fuiſſem; quod nolui. Mirum ſane eſt, fateor, opus Pherecydeum dici *Atticam* potiſſimum archaeologiam fuiſſe, neque tamen de rebus Atticis multa exponere reperiri: Sed de ea re iam dixi §. 11. extr. Praeterea quis in tanta fragmentorum paucitate talia expediuerit? — Multo minus, ſi quis poſtularet, vt ab initio ſtatim totum opus vno in conſpectu videndum exhiberem, lacunis tam ex ingenio et coniectura, quam ex aliis ſcriptoribus, inprimis *Apollodoro*, vtcunque expletis, ei vel tantillum obſequendum putarem. Vt enim taceam, fieri vix poſſe, vt, quodcunque tandem operis argumentum mihi finxerim atque excogitauerim, idem omnibus verum videatur, quoniam, vt dixi, nihil hic certum eſt, omnia meris coniecturis nituntur, quas quidem temere augere ineptum foret, vt igitur hoc et alia praetermittam, nequaquam corpus aliquod hiſtoriae antiquiſſimae, atque adeo mythicae, compingere et conſtruere volui, ſed ſimpliciter, quae particulae operis Pherecydei ſupereſſent, eas colligere, emendare, illuſtrare.

---

m) Exempli loco eſſe poſſunt, quae *A. M.* (h. e. *Auguſtus Matthiae*) de Pherecydis Fragmentis ſcripſit, inſerta *Fried. Aug. Wolfii* Analectorum literariorum Parti II. (Berolini 1817. 8.) p. 321—331. inſerta etiam meae ad hanc Pherecydeorum editionem alteram praefationi.

HISTORIARVM PHERECYDIS RELIQVIAE

E VARIIS SCRIPTORIBVS COLLECTAE EMENDATAE ILLVSTRATAE.

E LIBRO I.

I.

Steph. Byz. Ὑσία, πόλις Βοιωτίας. — ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ.

Hoc oppidum, quod etiam Ὑσίαι vocabatur, ſitum fuit in confinio Arcadiae et Argolidis, iuxta Parthenium montem, quod apparet e *Pauſ.* 8, 6. qui 2, 24. extr. oppidum iſtud in Argolide collocat aeque ac *Strabo* 8, p. 376. C. vbi τόπος γνώριμος vocatur. Nec diuerſum videtur oppidum Hiſiae ap. *Plin.* H. N. 4, 5. quanquam in Achaia ponit.

II.

Schol. Apollon. 4, 1091. et *Eudocia* p. 32. ſq. et *Phauorin.* in v. *Ἀκρίσιος· Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῳ* (*Phau.* et *Eudocia δωδεκάτῃ*, v. ſupra §. 12.) *ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη· χρωμένῳ δὲ αὐτῷ* (*τῷ Ἀπόλλωνι* temere addit Cod. Pariſ.) *περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυγατρός· πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολέσθαι. ὁ δὲ ἐπανελθὼν* (*Phau. παρελθὼν*) *εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ. ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς* (*Phau. ὁ Ζεὺς*) *τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ· ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. καὶ ἐκφήνας* (*Phau. ἐκφήνας δὲ*) *αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται· τῶν δὲ γίνεται Περσεὺς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι* (*Phau. κρύπτουσα*) *Ἀκρίσιον.* (Melior videtur Codicis Pariſ. lectio: *κρύφα Ἀκρισίου*). *ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑρκίου Διὸς βωμόν. μόνος* (Cod. Pariſ. *μόνον*) *δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη· ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει* (Cod. Pariſ. *ἐμβάλλει*) *αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδός. καὶ κλείσας* (Cod. Pariſ. *κατακλείσας*) *καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον. καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵ τινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας.* (Cod. Pariſ. *καθάπερ συγγενεῖς*). *ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης, Ἀνδροθόης τῆς Κάστορος,* (Cod. Pariſ. *Περικάστορος*) *καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀμυμώνης* (Cod.

Parif. et *Phau.* Ἀμυμόνης), ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ (*Phau.* πρώτῃ). ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου προστίθησι Φερεκύδης τοῦ Ἀκρισίου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τῷ (Lege καὶ τῶν. Nam in Cod. Parif. eft: μετὰ τὸ ἀπολιθωθῆναι Πολυδέκτην καὶ τοὺς σ. αὐτ.) σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἐν Σερίφῳ (*Phau.* paullo clarius: μετὰ τὴν ἐν Σερίφῳ ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου τοῦ σὺν αὐτῷ τὴν ἐκ τῆς Γοργόνης (leg. Γοργόνος) κεφαλῆς), Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει (Cod. Parif. καταλείπει) ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων (Ita e *Phau.* legendum pro πλέον. Cod. Parif. habet ἀποπλεῖ) εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ, καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ. καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελασγοὺς, εἰς Λάρισσαν (Cod. Parif. dat: ἦν γὰρ διὰ τὸν Περσέως φόβον προαπελθὼν εἰς Λάρισσαν τὴν Πελασγικήν). μὴ καταλαβὼν (*Phau.* μεταλαβὼν) δὲ αὐτὸν, τὴν μὲν Δανάην καταλείπει (Cod. Parif. ἀφίησι) παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ τοὺς Κύκλωπας. αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν. καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει, καὶ σὺν αὐτῷ ἕπεσθαι (Cod. Parif. ἐπελθεῖν) εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον, δισκεύει. τὸ δὲ (Cod. Parif. γὰρ) πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ᾽ ἰδίᾳ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν· ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει αὐτόν· καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ. καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι, πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ (*Phau.* αὐτῷ) ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι· Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

Quum difficillimum effet hic discernere, quae effent e Pherecydis libro duodecimo, quae e primo petita, et tota hiftoria bene cohaereret, locum integrum apponendum putaui. *Eurydicen*, Lacedaemonis filiam,

habet etiam *Apollodor.* 2, 2, 1. et 3, 10, 3. vbi ſimul Lacedaemonis genus ab Ioue repetitur. Lacedaemon enim fuit Taygetes Atlantidis filius. cf. *Hellanic.* fr. XXIIII. Haec Eurydice in colle quodam Spartae dicitur aedificaſſe templum Iunonis Arginae. v. *Pauſan.* 3, 13. p. 239. De thalamo Danaës aeneo ita ſcribit *Pauſan.* 2, 23. p. 164. ἄλλα δέ ἐστιν Ἀργείοις θέας ἄξια. κατάγαιον οἰκοδόμημα, ἐπ᾽ αὐτὸ δὲ ἦν ὁ χαλκοῦς θάλαμος, ὃν Ἀκρίσιός ποτε φρουρὰν τῆς θυγατρὸς ἐποίησεν· Περίλαος δὲ καθεῖλεν αὐτὸν (θάλαμον) τυραννήσας. Θάλαμος autem, quod per ſe intelligitur, h. l. neque cubile aut lectum coniugalem ſignificare poteſt, neque partem gynaecei, quae fere in ſuperiori aedium parte exſtrui ſolebat, ſed omnino domicilium ſ. conclaue. Sic in epigr. ap. *Brunck.* anall. T. III. p. 297. n. DCLXXXV. Nicolai Patriarchae ψυχὴ dicitur μακάρων ἀμφιπολεῖν θαλάμους, et ap. *Sophocl.* Electr. 190. filia habitat θαλάμους πατρός. Verba διὰ τῶν θεραπόντων videntur gloſſemati deberi. Iupiter Ἕρκιος ſ. Ἑρκεῖος (niſi forte Ὁρκίου legendum eſt. v. *Schol. Sophocl.* Ai. 492. cuius verba exſcripſit *Schol. Eurip.* Hecub. 345.) videtur non admodum differre ab Ἐφεστίῳ. Nomen enim haud dubie inde accepit, quod in aedium penetralibus vel in loco ſepto coleretur. Hoc autem intelligi poteſt non ſolum ex etymologia et e diſertis verbis *Feſti* in v. Herceus, atque *Seruii* ad *Virgil.* Aen. 2, 506. ſed etiam ex eo, quod Priamus, quem Neoptolemus Achillis filius interemit, ad Hercei Iouis aram confugerat (v. *Ouid.* in Ibin. 284. *Eurip.* Troadd. 17. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335. *Pauſ.* 4, 17. p. 321. etc.), et quod, teſte *Dionyſio Halic.* archaeol. 1, 67. p. 54. ed. *Sylb.* p. 169. ed. *Reisk.* qui Penates graece vertere vellent, illi eos et aliis nominibus et Μυχίους vel Ἑρκίους vocabant. Quid ſibi velit praepoſitio ὑπὸ ante verba τοῦ Ἑρκίου, plane non capio. Videtur illa primo occupaſſe locum praepoſitionis ἐπὶ, ſed per hanc, quae forte tanquam interpretamentum margini adſcripta fuerat,

loco ſuo mota, poſtea vero a ſedulo aliquo librario reuocata quidem, ſed alieno loco poſita fuiſſe. Etiam *Eudocia* in Violario p. 32. habet ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἑϱκίου Διὸς βωμόν. Sed haud dubie vera atque adeo praeferenda eſt lectio, quam *Schaeferus* e Codice Pariſino *Schol. Apollon.* p. 314. edidit: εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἕϱκιον τοῦ Διὸς βωμὸν, *ad Iouis aram, quae eſt ſub maceriam*, nimirum maceriam aulae, per quam porta in viam patebat. Ita nec Ὀϱκίου pro Ἑϱκίου, legendum eſſe manifeſtum eſt. v. *Creuzer.* commentatt. Herodot. P. I. p. 232. et 238. Hiſtoriam de Danaë cum filiolo vndis data carmine elegantiſſimo complexus erat *Simonides Ceus*, quod non integrum ad nos peruenifſe valde dolendum eſt. Reliquiae eius legi poſſunt in *Brunckii* anall. T. I. p. 121. n. VII. et in *Koeppen* griech. Blumenleſe, T. III. (Brunovici 1787. 8.) p. 163. ſqq. *Dictys* iſte, qui Magnetis filius, Aeoli nepos, vocatur ab *Apollodoro* 1, 9, 6. et vna cum fratre Polydecte colonos deduxiſſe dicitur in Seriphum, vnam ex Cycladibus inſulam (v. *Strab.* 10, p. 487.), videtur a ſolo Pherecyde Caſtoris e filia nepos vocari. Omninoque in horum hominum genealogia magna differentia cernitur. Sic *Apollod.* 2, 1, 4. extr. dicit, Nauplium, e Neptuno et Amymone natum, *in ſumma ſenectute* vxorem duxiſſe, ex Tragicorum quidem ſententia Clymenen, Catrei filiam, (quam rationem ſecutus videtur *Pauſan.* 2, 18. in.) ſed ſecundum alios Philyram vel Heſionen. Idem *Apollodorus* tres eius filios commemorat, in quorum tamen numero non eſt Damaſtor. Scilicet potuit etiam *iunior* aliam quandam vxorem duxiſſe, e qua genuerit Damaſtorem: niſi dicere velimus, discrepantiam fortaſſis ortam eſſe e confuſione huius antiquioris Nauplii cum Nauplio recentiori: qui fuit ex illius poſteris, et in Argonautis recenſetur ab *Apollonio* 1, 134. de qua confuſione ſatis dixit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 274. Potuit autem Dictys Danaën et Perſea recte vt cognatos excipere. Nam Acriſius (οὐκ

Πελασγῶν Ἀκρίσιος Callimach. epigr. XX. ap. *Brunck.*), Danaës pater, erat filius Abantis, Abas filius Lyncei ex Hypermneſtra. (v. *Pauſ.* 2, 16, *Apollod.* 2, 2, 1.) Lynceus patrem habuit Aegyptum, Aegyptus Belum, Belus Neptunum. (v. *Apollod.* 2, 1, 4.). Similiter Hypermneſtra, Acriſii auia, fuit filia Danai natu maior, Danaus autem fuit et ipſe Beli filius, atque adeo nepos Neptuni. vid. l. l. Igitur vterque, et Dictys et Acriſius, genus a Neptuno ducebant. Iam vt ad reliqua pergamus, quae videntur e Pherecydis libro ſecundo petita eſſe, (v. fragm. X.) Dictys, poſtquam Perſeus Polydecten, quia Danaës amore captus tenebatur, in ſaxum mutauerat, ſolus regnauit in Seripho; Perſeus vero Acriſium videndi cupidus Argum feſtinauit, ſed imprudens auum interfecit diſco, cuius ipſe inuentor dicitur ap. *Pauſ.* l. l. cf. *Apollod.* 2, 4, 3. ſq. *Cyclopes*, qui non confundendi ſunt cum Cyclopibus Homericis, et ad quos fortaſſis pertinet locus *Pollucis* 10, 139.

Ἀορτή, (immo *Ἀόρτης*), *παρὰ Φερεκύδῃ εἷς τῶν Κυκλώπων*,

erant proprie gens Thracica, qui deinde bello patria pulſi, alii alias regiones incolebant, plurimi Cureti dem, h. e. Cretam. v. *Schol. Eurip.* Oreſt. 963. Plura de iſtis Cyclopibus habet *Creuzerus* ad Hiſtor. antiqu. Graec. fragmenta p. 72. ſq. Seriphus autem non nimis longe diſtabat ab inſula Creta. Fortaſſis igitur nonnulli eorum etiam Seriphum occupauerant, et comitati ſunt Perſea, vel quod ſocietate iuncti eſſent cum Dictye, Perſei cognato, vel omnino vt haberent, quod agerent. A poetis tamen haec videri poſſunt afficta eſſe. Certe *Pauſan.* 2, 21. p. 159. narrat, Perſeum ſecutos eſſe *λογάδας ἐκ Πελοποννήσου*. *Andromedam* Perſeus nactus eſt itineris ſociam, quia Meduſae capite accepto venit etiam in Aethiopiam, Cepheo regi parentem, eiusque filiam Andromedam a bellua marina liberatam ſibi vxorem duxit. v. *Apollod.* l. l. coll. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. e cuius loco explicari poteſt fabula

ab *Strab.* 16, p. 759. A. vbi fabulae fcena male in Syria ponitur. Lariffa, Theffaliae oppidum, fatis notum eft. (v. *Hellanic.* fragm. CXVI.) *Paufan.* 2, 16. p. 145. in hac ipfa hiftoria: *ἐς Λάρισσαν ἀπεχώρησε τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ.* Plura enim hoc nomine oppida fuerunt. v. *Strab.* 9, p. 440. C. Notandum videbatur, quod tradit *Ariftides* Aegypt. T. II. p. 351. ed. *Iebb.* *τὸ περὶ Λάρισσαν πεδίον, θάλατταν εἶναι τὸ παλαιὸν, πολλὰ τεκμήριοι.* Certamen illud, cui interfuit Perfeus, inftituerat rex Lariffaeorum, Teutamides, in honorem mortui patris. v. *Tzetz.* l. l. qui omnino cum noftro conferendus eft. Participium *τροχαλισθεὶς* intelligi auctore *Schaefero* debet: *quum rotatus incidiffet.* Idem verbum *κατατίθεσθαι*, pro *reponere*, *fepelire*, rarius dici obferuat. Pro *αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι*, in Codice Parif. eft: *αὐτῷ μὲν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι ἐδείμαντο.* Vltima verba: *ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους*, videntur vitio quodam laborare. Ego fcriberem: *εἰς τὸ Ἄργος.* Et fane Codex Parif. dat. *ἀνεχώρησεν εἰς Ἄργος.* Reliquam lectionis diuerfitatem, quae quidem alicuius momenti videretur, fupra iam quolibet loco vncis inclufam addidi. Apud *Eudociam* vbique ita vt in *Phauorini* lexico legitur, nifi quod illa habet *ἐμφήνας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς* etc.

III.

Schol. Pindar. Nem. 4, 81. *ἔοικε ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου, περὶ οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει·*

Ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τούτων ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ, καὶ ἐν Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. primo dicit, fe totam hiftoriam narraturum effe *κατὰ Φερεκύδην καὶ ἑτέρους.* quare verba eius non exfcribenda putaui. Sed deinde, *ὁ Πηλεὺς*, inquit, *κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου, τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει, ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης, ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ*

Θέτιν ἄγων, ἐπὶ τῶν ἵππων ἥκει ἐν Φαργάλῳ, καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. Ex hoc *Tzetzae* loco priorem emendandum eſſe nemo non videt. Sed pro *Φαργάλῳ* reponi debet *Φαρσάλῳ.* Nam haud dubie oppidum illud Phthiotidis in Theſſalia intelligendum eſt, quod et Pharſalus dicebatur et Pharſalia. Et vltimum illud in vtroque loco, *ἡ πόλις*, videtur cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 795. delendum eſſe. Ad rem ipſam haec poterunt ſufficere: Peleus fuit filius Aeaci ex Endeide (vnde ap. *Tzetz.* l. l. *Δηΐδος* mutandum eſt in *Ἐνδηΐδος*, vt recte editum eſt ap. eundem ad v. 53.) quibus parentibus etiam Telamonem natum eſſe fere omnium conſtans traditio eſt.

Φερεκύδης δέ φησι, ap. *Apollod.* 3, 12, 6. *Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι, ἀλλὰ Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κυχρέως.*

Hic pro *Ἀκταίου* placet *Heynio* vt legatur *Ἄκτορος*, qui fuerit Menoetii ex Aegina, filia Aſopi, pater. v. *Hellanic.* fragm. LXXXXVIIII. De Cychreo, Salaminiorum heroe, vid. quos laudauit *Heyn.* p. 776. A *Tzetze* vocatur *Κεγχρεὺς*, Neptuni e Salamine, Aſopi filia, filius. Sed ad v. 451. ſcripſit: *ὁ Κυχρεὺς ἢ Κυγχρεὺς, — ἐβασίλευσε Σαλαμινίων. — τοῦτον δὲ τινὲς τὸν διφυῆ Κέκροπα φασίν· ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνάξιφος ἐκλήθη.* Poteſt ſane non ſpernenda videri Pherecydis ratio. Vt enim *Pauſanias* 8, 15. p. 631. duo Telamonas diſtinguendos putauit, ita etiam alius Telamon, Peleo amicus, praeſertim quum cognatus eſſet (Aeacus enim fuit filius Aeginae), facile potuit pro eius fratre haberi. Etiam *Ouidius* metamm. 13, 151. Telamonem et Pelea vocat fratres. Alius Aeaci filius, ſed e Pſamathe, Nerei filia, fuit Phocus. Hunc quum ob inſignem virtutem a patre praecipue amari vidiſſet, Peleus a Telamone adiutus clam interfecit. Pulſi igitur ab Aeaco, Telamon in Salaminem ſe contulit, Peleus confugit ad Eurytum,

qui alio nomine etiam Eurytion dicitur. De genere Euryti magna veterum traditionum differentia eſt, quam quum ſatis iam explicauerit *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 38. p. 256. ſq. recte potui praetermittere. Vnum locum addo, qui pertinebat ad *Antonini* locum, vbi Peleus dicitur confugiſſe ad Eurytionem, Iri filium, *Schol. Ariſtid.* ad Platon. 2. T. II. p. 125. *μέμνηται ἐν ὕμνοις Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν πολύμηλον* (leg. *Πολυμήλαν* ſ. *Πολυμήλην*) *εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ, πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτίωνα.* Hanc traditionem, quae quibus ex auctoribus hauſta ſit neſcio, commemorat ſub finem ſcholii etiam *Tzetzes.* Filiam Euryti etiam *Apollodorus* 3, 13, 1. vocat Antigonem, e qua Peleus Polydoram ſusceperit. In hoc ſecutus eſt Pherecydem, quod docent verba *Schol. Homer.* Il. π, 175.

ἐκ τίνος Πηλεὺς Πολυδώρην ἔσχεν; ὡς μὲν Στάφυλος ἐν γ´ (*Villoiſ. ἐν τῇ Σ*) *Θεσσαλικῶν, ἐξ Εὐρυδίκης, τῆς Ἄκτορος θυγατρός. Φερεκύδης δὲ, ἐξ Ἀντιγόνης τῆς Εὐρυτίωνος. Ἄλλοι δὲ, ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίωνος.*

In edit. *Villoiſ.* praemiſſa huic loco ſunt iſta:

ἡ διπλῆ (h. e. tale ſignum >), *ὅτι Φερεκύδης τὴν Πολυδώραν φησὶ ἀδελφὴν Ἀχιλλέως· οὐκ ἔστι δὲ καθ᾽ Ὅμηρον διαβεβαιώσασθαι.*

Scilicet ad hos quoque locos pertinet obſeruatio, quae a multis iam facta eſt, v. c. a *Verheykio* l. l. cf. ad *Hellanic.* p. 71. et multis confirmari poteſt exemplis, ſaepe in genealogiis antiquis inter ſe permutari auum et patrem, filium et nepotem, filiam et neptidem. De Polydora cf. ad fr. VII. Pergit *Tzetzes: ἀναρτηθείσης — Φθίαν.* quo in loco haud dubie vitium ineſt. Eurytum enim conſtat Phthiae in Theſſalia regem fuiſſe. Hunc autem Peleus, vt vidimus, in venatione impru-

dens et inuitus interfecit, eamque ob cauſſam Iolcum confugit, Magneſiae in Theſſalia oppidum, ad Acaſtum regem, a quo expiatus eſt. Poſtea vero Iolco, et quidem ſolus ac ſine exercitu, potitus dicitur a *Pindaro* Nem. 3, 55. contra quam Pherecydes tradidit.

Schol. Pindar. Nem. 3, 55. *οὐ γὰρ (ὁ Πηλεὺς) μόνος εἷλε τὸν Ἰωλκὸν, ἀλλὰ μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης.*

Nam Atalanta, Acaſti vxor, Pelei amore capta, quum non ei perſuadere potuiſſet, vt cum ipſa coiret, vltionis cupida per calumniam Peleum apud maritum accuſauit tanquam pudicitiae ſuae tentatorem. Acaſtus eam ob rem Peleo inſidias ſtruxit, quibus cognitis hic bellum parauit. v. *Suid.* in *Ἀταλάντη*, qui Pherecydis narrationem ſecutus videtur. Praeterea eadem Atalanta nunciari iuſſit Antigonae, fore vt Peleus Acaſti filiam, Steropen, vxorem duceret. Quo nuncio territa Antigone fauces ſibi praecluſit laqueo. v. *Apollod.* 3, 13, 3. Ergo non poſt Antigonae demum mortem Peleus petiit Phthiam, atque adeo in vtroque Scholiaſta legendum puto *ἐκ Φθίας*. Poſtea Peleus relicto rurſus Iolco Thetidem duxit, Nerei filiam, et cum ea Pharſalum venit, ac Thetideum vel condidit vel incoluit atque auxit. De hoc *Θετιδείῳ* v. ad *Hellanic.* fragm. CX. Sed de nuptiis Pelei cum Thetide poſſunt omnia ſatis nota eſſe ex locis ab *Heynio* ad *Apollod.* p. 794. ſq. laudatis. Quare nihil addo, niſi hoc, etiam in argumento iſto celebratiſſimo multas reperiri diuerſitates narrandi, quarum maxime memorabilis videtur illa, quam *Schol. Apollon.* 4, 816. et *Schol. Ariſtoph.* nubb. 1064. e *Staphylo* attulerunt, Chironis tantum artificio deberi famam de nupta Peleo Thetide, reuera Pelei vxorem fuiſſe Philomelam ſ. Polymelam, Actoris filiam.

IIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 60. *ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης· ἡ δὲ*

Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ. ὅτι δὲ ἡ Κορωνὶς ἐν Λακερείᾳ ᾤκει πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἀμύρου, Φερεκύδης ἐν πρώτῃ ἱστορεῖ. ἔνθα καὶ περὶ τοῦ κόρακος διηγεῖται, καὶ ὅτι Ἄρτεμιν ἔπεμψεν ὁ Ἀπόλλων, ἣ πολλὰς ἅμα γυναῖκας ἀπέκτεινε, καὶ ὡς τὸν Ἴσχυν Ἀπόλλων κτείνει, τὸν δὲ Ἀσκληπιὸν δίδωσι Χείρωνι.

Coronis fuit filia Phlegyae, qui in Theſſalia ponitur ab *Apollodoro* 3, 10, 3. cf. *Schol. Nicandr.* theriac. p. 32. ed. *Morell.* Ex hac nonnulli narrant Apollinem genuiſſe Aeſculapium. *Ἀζανὶς κούρη* vocatur illa in hymno Homerico in Apoll. 209. Videtur igitur fabula in Arcadia nata eſſe, ſed deinde in Theſſaliam translata propter ſimilitudinem nominis Phlegyarum, Theſſalicae gentis. Poteſt etiam tota difficultas e *Pauſania* explicari (2, 26. p. 170.). Is enim narrat, Phlegyam vna cum filia in Peloponneſum profectum eſſe, et hanc in Epidauriorum finibus peperiſſe Aeſculapium. Potuit igitur ex eo, quod in Argolide, quae confinis erat Arcadiae, Coronis partum edidit, tota res in Arcadiam transferri, indeque variis modis exornata denuo in Theſſaliam, Coronidis patriam. Sed auctor hymni Homerici in Aeſculapium v. 2. Aeſculapium vocat

υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος,

ita vt omnem rem pateat incertiſſimam eſſe. Putem vero, Pherecydem certe de loco, vbi Coronis Aeſculapium enixa ſit, eadem retuliſſe. Niſi enim ita exiſtimemus, minus explicari poſſunt haec verba *Stephani Byzant.* in v. *Δώτιον:*

Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας. — ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου· Φερεκύδης δὲ, ἀπὸ Δώτιος τοῦ Ἀστερίου, καὶ Ἀμφικτυόνης τῆς Φθίου.

In media fere Theſſalia Dotion, et campum inde nomen habentem, ſitum fuiſſe docet *Strabo* 9, p. 442. qui et verſus *Heſiodi* attulit, vbi campus Dotius eſſe dicitur *ἄντ᾽ Ἀμύροιο*, *oppoſitus Amyro fluuio* v. *Span-*

hem. ad *Callimach.* h. in Cerer. v. 25. et quos laudauit. *Laceria* erat Magnefiae in Theffalia oppidum. v. *Hellanic.* fragm. XXXIIII. *Amyrus*, auctore *Schol. Apollon.* 1, 596. erat fluuius e Theffalia profluens, poft Meliboeam, quod oppidum *Strabo* 9, p. 443. C. ponit ad finum, qui inter Peneum et Offam fuit. Addit Scholiaftes, Amyrum nomen accepiffe ab Amyro quodam, filio Neptuni. cf. omnino *Apollon. Rhod.* 4, 616. fq. De *coruo* res ita narratur: Coronis, quum ex Apolline grauida effet, coiit cum Ifchye, Elati filio, Arcadis nepote. Qua de re quum Apollinem certiorem feciffet albus coruus, Apollo Coronidem interfecit, et corui colorem album in nigrum mutauit. cf. *Ouid.* metamm. 2, 541. Apollinem in interficienda Coronide ope Dianae vfum effe, narrat etiam *Paufan.* l. l. p. 171. Cur autem eadem fimul interfecerit multas feminas Theffalas, videtur haec cauffa fuiffe, quod illae adiuuiffent concubitum Coronidis cum Ifchye. Aefculapium Apollo *δίδωσι Χείρωνι*, nempe inftituendum. v. *Apollod.* l. l. *Ouid.* 2, 628. fqq. *Lactant.* 1, 10, 2. Ex huius difciplina tantum profecit Aefculapius, vt etiam mortuos in vitam reuocare auderet, quod ipfum quoque tradidit Pherecydes.

Schol. Eurip. Alceft. 2. *Φερεκύδης ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς ἐν Δελφοῖς φησὶ θνήσκοντας αὐτὸν ἀναβιώσκειν.*

Ap. *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 96. Aefculapium ab Ioue occifum effe tradit *Φερεκύδης*, *ὅτι τοὺς ἐν Δελφοῖς θνήσκοντας ἀναβιοῦν ἐποίει.*

Per haec ornamenta poetica nihil puto fignificari nifi infignem quandam et inauditam Aefculapii peritiam artis medicae. Sed quum ille effet filius Apollinis, hic vltionis cauffa filios Cyclopum interfeciffe fictus eft.

Schol. Eurip. l. l. *Φερεκύδης οὔ φησι τοὺς Κύκλωπας ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀνῃρῆσθαι, ἀλλὰ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, γράφων οὕτω· παρ᾽ αὐτὸν τὸν Ἄδμητον ἔρχεται Ἀπόλλων θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει τοῦ Βρόντεω καὶ Στερόπεω καὶ Ἄργεω παῖδας.*

κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων, Διῒ μεμφθεὶς, ὅτι κτείνει Ζεὺς Ἀσκληπιὸν, τὸν παῖδα αὐτοῦ, κεραυνῷ ἐν Πυθῶνι. ἀνέστη γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας.

De Cyclopibus his, Coeli et Terrae filiis, qui fulmen Ioui fabricauerant, v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 9. ſq. Hos ipſos, non eorum filios, ab Apolline interemtos fuiſſe tradiderunt alii, vt *Apollod.* 3, 10, 4. Sed cum Pherecyde facit *Eurip.* Alceſt. 5. ſq. Admetus, filius Pheretis, Crethei nepos, rex Pherarum in Theſſalia, ſatis notus eſt per vxorem Alceſtidem. Fuit *Δωτιεὺς*, *Dotio oriundus*, vt Pherecydes in eodem *Stephani Byz.* loco ſcripſiſſe fertur. *Monteſalconium* ſaltem ita opinatum eſſe, ſupra §. 11. indicaui. Verum loco illo diligentius inſpecto apparet, non de Pherecyde ibi cogitandum eſſe. *Stephanus* enim poſtquam dixit: *ὁ πολίτης* (Dotii), *Δωτιεὺς*, huius gentiles exempla duo *Sophoclis* locos affert, alterum e *Λαρισσαίοις*, qui nihil hoc loco ad nos pertinet, alterum ex *Λημνίαις προτέραις* hunc:

Φερηκίδας δ' Ἄδμητος ἢ δ' ὁ Δωτιεὺς Λαπίθης Κορωνός.

Quis non videt legendum eſſe: *Φερητίδας δ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτ. Λαπ. Κορ.* ita vt *Φερητίδας* ſit patronymicum: *Pheredis filius*, neque adeo Admetus, ſed Lapithes, *Δωτιεὺς* dicatur, qui *κορωνὸς* appellari potuit propter improbitatem et ferociam. Nam *κορωνὸς* ab *Heſychio* explicatur *πονηρὸς*, a *Suida γαυριῶν*, a *Phauorino ὁ γαῦρος καὶ ὑψαύχην*. Quum tamen Lapithes non ſit nomen proprium viri, ſeruanda videtur ſcriptura *Κορωνὸς*, vel potius, vt in nominibus propriis fieri ſolet, *Κόρωνος*. Ita intelligendus eſt Coronus ille Caenei filius, Idmonis auus (vid. fragm. XXXXIIII.), dux Lapitharum in bello contra Aegimium. v. *Apollodor.* 2, 7, 7. Hunc enim Coronum *Apollonius Rhod.* 1, 57. in Argonautarum numero poſuit, vt Admetum 1, 49. Conf. *Adriani Heringae* Obſeruatt. p. 235. qui legendum putat *Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' — Κορωνός.*

Pro vtroque *κτείνει* poſt *ὅτι* *Heyn.* ad *Apollod.* p. 708. ſq. mauult *ἔκτεινε.* Hanc mutationem ego quidem minus neceſſariam puto, quam alteram, qua *ἀνέστησε* legitur pro *ἀνέστη.* Mortem Aeſculapii probabiliter ſic explicat *Heraclitus* de incredibilib. c. 26. *ἰατρικὴν νικήσας, καὶ ὑψώσας, αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς* (febri feruida ſ. ardente) *ὤλετο. ὅθεν διὰ τὴν φλεγμονὴν αὐτὸς κεραυνωθῆναι λέγεται.* Electrum ortum eſſe ex Apollinis lacrymis, quas fuderit iuſſus ab Ioue ſeruire, Celtarum erat traditio. v. *Schol. Apollon.* 4, 611.

V.

Marcellinus in vita Thucydidis, non longe ab initio: *Θουκυδίδης — ἀπόγονος τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο δὲ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν. τῷ δὲ Μιλτιάδῃ, πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν·*

Φιλαίας δὲ ὁ Αἴαντος, οἰκεῖ ἐν ταῖς Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίγνεται Δάϊκλος. τοῦ δὲ, Ἐπίδυκος. τοῦ δὲ, Ἀκέστωρ. τοῦ δὲ, Ἀγήνωρ. τοῦ δὲ, Ὄλιος. τοῦ δὲ, Λύκης. τοῦ δὲ, Τύφων. τοῦ δὲ, Λάϊος. τοῦ δὲ, Ἀγαμήστωρ. τοῦ δὲ, Τίσανδρος, ἐφ᾿ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης. τοῦ δὲ, Ἱπποκλείδης, ἐφ᾿ οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη. τοῦ δὲ, Μιλτιάδης, ὃς ᾤκησε Χεῤῥόνησον.

In vniuerſum de Miltiadis genere vid. quos laudaui ad *Hellanic.* frag. VIIII. inprimisque *Rutgerſ.* varr. lectt. 1, 9. p. 28—44. Philaeam etiam *Herodotus* 6, 35. vocat filium Aiacis, qui Aeaci nepos fuit, eumque dicit primum ex hac gente Athenis habitaſſe. *Pauſanias* quidem 2, 29. p. 177. ita ſcripſit: *βασιλεύσαντα ἐν τῇ γῇ* (in inſula Aegina) *πλὴν Αἰακοῦ, οὐδένα εἰπεῖν ἔχουσιν* (Aeginetae), *ἐπεὶ μηδὲ τῶν Αἰακοῦ παίδων τινὰ ἴσμεν καταμείναντα· Πηλεῖ μὲν συμβὰν καὶ Τελαμῶνι*

ἐπὶ φόνῳ φεύγειν τοῦ Φώκου, τῶν δὲ αὖ Φώκου παίδων περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκησάντων ἐν τῇ νῦν καλουμένῃ Φωκίδι. et paucis interiectis p. 178. γεγόνασι δὲ ἀπὸ μὲν Πηλέως οἱ ἐν τῇ Ἠπείρῳ βασιλεῖς. Τελαμῶνος δὲ τῶν παίδων, Αἴαντος μέν ἐστιν ἀφανέστερον γένος, οἷα ἰδιωτεύσαντος ἀνθρώπου· πλὴν ὅσον Μιλτιάδης ὃς Ἀθηναίοις ἐς Μαραθῶνα ἡγήσατο, καὶ Κίμων ὁ Μιλτιάδου προῆλθον ἐς δόξαν. Sed quo minus haec vera videri possint, plurimae caussae impediunt. Nam *Pausaniam* apparet haec e vulgari Aeginetarum fama hausisse: Pherecydi consentit Herodotus, qui praeterea Miltiadem diserte dicit fuisse οἰκίης τεθριπποτρόφου atque adeo nobilissimae. Ex Pausaniae sententia Philaeas vel Aiacis nepos habendus esset, vel omnino vnus posterorum eius e Telamone. quae genealogia quam longe absit a Pherecyde, patet abunde ex illo loco, quem *Apollodoro* debemus, iam ad Fragm. III. p. 78. allatum. Reliqua virorum hic commemoratorum nomina pleraque sunt obscura. *Λάϊος* edidi cum *Dukero* pro *Λάοϊς*. Agamestor in archontum Atheniensium numero ponitur a *Dodwello* in opere de cyclis ad annum periodi Iulianae 3895. Tisander eidem *Dodwello* videtur circa Olymp. LIII. archon fuisse. Post verba ἐφ᾽ οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις deesse quaedam quilibet videt. Quae ratio, coniuncta cum aliis caussis, nempe quod in vniuersum apparet totum locum esse mutilum, et quod ab *Herodoto* 6, 36. Miltiades ille, qui πρῶτον ἀπετείχισε τὸν ἰσθμὸν τῆς Χερσονήσου, diserte vocatur Cypseli filius, mouit *Rutgersium* vt verba τοῦ δὲ Ἱπποκλείδης — ἐτέθη poni iuberet ante verba τοῦ δὲ Μιλτιάδης — Χεῤῥόνησον, et ante haec excidisse putaret Miltiadis patrem, Cypselum. Quae viri docti sententia mihi plane probatur. Sic etiam post Chersonesium Miltiadem ponendus est ille Miltiades, qui nunc post Tisandrum collocatus est, ita quidem vt statui debeat lacuna, quia Miltiadis Marathonii pater, Cimon, desideratur. Nam hic alter Miltiades ab aliis quidem Cimonis, ab

aliis Cypſeli filius vocatur (v. interpp. ad *Cornel. Nep.* Milt. 1, 1.), ſed nunquam Hippoclidis, omninoque hic Miltiades cum priori, Cypſeli filio, ſaepe confuſus reperitur a ſcriptoribus. Cuius generis locus notiſſimus eſt ap. *Aelian.* V. H. 12, 35. vbi primus Miltiades dicitur *ὁ τὴν Χεῤῥόνησον κτίσας* (vnde et ex *Herodoti* loco paullo ante allato in noſtro loco ſcribendum eſt *ᾤκισε* pro *ᾤκησε*), ſecundus Cypſeli, tertius Cimonis filius. Immo primus eſt is, quem *Pauſan.* 8, 39. p. 681. dicit Olymp. XXX, 2. archontem fuiſſe, ſed 4, 23. extr. Olymp. XXVIIII. de qua differentia v. *Perizon.* ad *Aelian.* l. l. Hic fortaſſis plane non pertinet ad noſtrum ſtemma. Certe nec Tiſandri filius putari poteſt, et ob temporum rationem, et ob locum *Herodoti* 6, 127. ſqq. in quo Hippoclides diſerte vocatur filius Tiſandri. Ceterum Hippoclides, qui archon fuiſſe dicitur Olymp. LIII, 3, vel LIIII, 3. putatur occaſionem praebuiſſe prouerbio *οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ*, de quo v. *Rutgerſ.* l. l. et *Eraſm.* Chill. 1, 10, 12.

E LIBRO II.

VI.

Schol. Apollon. 2, 992. et ex eo *Phauorin.*: *Ἁρμονία, νύμφη Ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.*

Eſſe haec e libro Pherecydis ſecundo petita, cognoſci poteſt ex alio illius Scholiaſtae loco ad v. 994. vbi ad verba *Apollonii ἄλσεος Ἀκμονίοιο* adſcripſit haec: *ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα* (Cod. Pariſ. *ἐν Θερμώδοντι*). *μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β΄.* (Hanc notam, *ἐν β΄*, Codex Pariſ. non habet) quae ipſa quoque in lexicon ſuum transtulit *Phauorinus* in v. *Ἀκμονίοιο ἄλσος.*

Verum ne haec quidem ſufficiunt. Haud dubie enim cum *Brunckio* legendum eſt *Ἀλκμονίοιο*, propter Scholion ad *Apollon.* 2, 373. *Δοίας καὶ Ἄλκμων, ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης.* Pro his, *τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται,* Codex Pariſ. habet: *ὧν ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται.* Hinc quoque, quanquam contra dicit *Holſtenius*, emendandus eſt locus *Steph. Byz.* *Ἀκμόνια, πόλις Φρυγίας. — κτίσαι δ' αὐτὴν Ἄκμονα τὸν Μανέως. ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης.* Scribe *Ἀλκμόνιον.* Non haec vidit *Petitus* de Amazonib. c. 38. vbi tractat hos locos. Fortaſſis ex his locis explicari poſſint origines et genealogia Amazonum. Marte enim dicuntur prognatae, quia bellicoſiſſimae putabantur; Harmonia, quia fortitudo ſine ordine et concordia nihil plane valet. Haec Harmonia non illa fuiſſe perhibetur, quam Cadmus vxorem duxit, ſed *Naïς*, quia Amazones primum innotuiſſe videntur ad fluuium Thermodonta in Ponto, (v. *Strab.* 12, p. 547. C.) a quo diuerſus eſt torrens, *ποταμὸς χείμαῤῥος*, in Boeotia, ap. *Pauſ.* 9, 19. p. 747. Naïdes enim non tantum fontium, ſed omnino aquarum praeſides putabantur. *Porphyr.* antr. Nymphar. c. 8. *ταῖς Ναΐσιν, αἳ ἐπὶ πηγῶν εἰσι, κἀκ τῶν ὑδάτων, ἀφ' ὧν εἰσι ῥοαὶ, Ναΐδες ἐκαλοῦντο.* c. 10. *Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων παρεστώσας δυνάμεις.* De Amazonibus v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 117. cf. *Petr. Wollenii* diſſ. de republica Amazonum, Vpſal. 1721. 8. et quos *Creuzerus* ad Hiſtoricor. antiquiſſimor. Graecorum fragmenta p. 83. laudauit.

VII.

Schol. Apollon. 1, 1213. *Φερεκύδης ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός. τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται. οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.*

Codex Pariſ. ſuadere videtur, vt hunc locum ex ib ro Pherecydis tertio deſumtum eſſe iudicemus. Nam

ſtatim poſt illud fragmentum, quod nr. XIII. poſui, ita pergit: *καὶ τοῦτο δέ φησι Φερεκύδης, ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ τοῦ Δαναοῦ συνεγένετο Πηνειὸς ποταμὸς, καὶ ἔτεκε Δρύοπα, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἔθνος ἐκλήθη. ᾤκουν δὲ οὗτοι παρὰ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.*

Pro *Πηνειὸς Berkel.* et *Verheyk.* ad *Anton. Liberal.* c. 32. recte emendaſſe *Σπερχειὸς*, docet totus locus. *Spercheus* erat Theſſaliae fluuius. Polydora haec noſtra mater Dryopis, diſtinguenda eſt a Polydora, Pelei filia, de qua v. ad fragm. III. Haec enim, etſi Boro, Perieris filio, nupta eſſet, mixta quidem ipſa quoque legitur cum Spercheo, ſed peperit ex eo Meneſthium, Achillis *λοχαγὸν*, (v. *Strab.* 9, p. 433. C. *Homer.* Il, *π*, 173. ſqq.), non confundendum cum Arethi filio ap. *Homer.* Il. *η*, 9. Aliam Dryopis ſtirpem tradit *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. De Dryopibus v. fragm. XIII.

VIII.

Schol. Apollon. 1, 146. *Φερεκύδης ἐν τῇ β', ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γενέσθαι φησίν. ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας, αἰνίττεται λέγων, τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα.*

Pro his vltimis, *ὅτι δὲ Γλαύκου — μάκαιρα*, Codex Pariſienſis haec habet: *τοὺς δὲ Διοσκούρους, Πολυδεύκην μὲν φησὶν ἐκ Διὸς συλλαβεῖν τὴν Λήδαν, Κάστορα δὲ ἐκ Τυνδάρεω.*

Scilicet Endymion, qui parentes habuit Calycen, Aeoli regis Theſſaliae ex Enareta filiam, et Aethlium, Elidis conditorem, ex Neide nympha vel Iphianaſſa ſuſcepit Aetolum, a quo Aetolia dicta eſt regio. Hic e Pronoa genuit Pleuronem, qui Xanthippe, Dori filia, vxore ducta, et aliorum liberorum pater extitit, et vero etiam Laophontes, quae adeo fuit e ſtirpe Deucalionis, cuius nepotes fuerunt Aeolus atque Dorus v. *Apollod.* 1, 7, 3—7. De Ledae et Althaeae parentibus magna veterum controuerſia eſt. *Apollodor.* §. 10. matrem Eurythemidem nominat, *Hygin.* fab. 14.

Leucippen. cf. *Heyn*, p. 111. Cuius diuerſitatis mihi quidem haec videtur eſſe cauſſa, quam ipſe Pherecydes innuit, quia Theſpius ſ. Theſtius habuit quidem in ſuis vxoribus Laophontam, ſed a Glauco deceptus fuit. Hic enim, fortaſſis ille qui Siſyphi fuit filius, concubuit cum Laophonta, et Althaeam genuit, quae alias ipſa quoque putatur Theſtii filia. Ex Althaea deinde etiam Ledam ſuscepit, quae videtur itidem vt filia educata fuiſſe in Theſtii aedibus, atque adeo vulgo pro ea habita. De Leda cf. *Hellanic.* fragm. CXXV.

VIIII.

Schol. Apollon. 2, 1252. *Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος* (Cod. Pariſ. addit *εἶναι*) *φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. καὶ ὅτι δὲ* (Cod. Pariſ. quaſi ſequentia non ſint e Pherecyde petita, habet *φασὶ δὲ, ὅτι*) *ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον.*

In vniuerſum conſentit *Apollodorus* 2, 5, 11. Sed Echidnam dicit Tartari ac Terrae filiam, 2, 1, 2. ita vt Typhonis ſoror exiſtat, quem iisdem parentibus natum tradit 1, 6, 3. Videtur igitur ille parentes Typhonis et Echidnae inter ſe confudiſſe. Nam *Heſiodus* theog. 295. ſqq. Echidnam facit filiam Chryſaoris et Callirrhoes, Oceani filiae; *Epimenides* ap. *Pauſan.* 8, 18. p. 635. Stygis et Pirantis. Iam vero Echidna nihil aliud videtur ſignificare niſi ſerpentem aliquam vel hydram monſtroſae magnitudinis et ſaeuitiei. Phorcys autem Pontum dicitur patrem habuiſſe ap. *Heſiod.* theog. 233—38. Remotis ergo fabulis manet hoc: in aqua natam eſſe illam Echidnam. Haec poſtea, quum ſemel a poetis et in feminam eſſet mutata, et ſummae perniciofitatis imago facta, recte potuit Typhoni nupta dici, qui ipſe quoque maximorum malorum auctor fingebatur, et noua mala protuliſſe, rurſus illa *προσωπο-*

ποιηθέντα. In quorum numero quin recte poni potuerit aquila ista Promethei carnifex, dubitari vix poteſt. Prometheus enim magnis beneficiis affecerat homines.

X.

Schol. Apollon. 4, 1515. *Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἡβήσαντος* (Cod. Pariſ. addit *ἤδη*), *Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφὸς, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι* (Cod. Pariſ. *συγγενέσθαι αὐτῇ*). *καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς. ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν. ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς* (Cod. Pariſ. *ἐντυχὼν*), *καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου.* (Cod. Pariſ. *τῆς λύπης.* omiſſo verbo proximo *ἡγεῖται*, et particula *καὶ* ante *πρῶτον*) *ὁ δὲ ἡγεῖται, θαῤῥεῖν εἰπών. καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖτο αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεμφρηδὼ* (Cod. Pariſ. *Πεφριδὼ*) *καὶ Ἐντὼ καὶ Ἰαινὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης. καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται* (Cod. Pariſ. *ἀφαιρεῖται*) *τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις.* (Cod. Pariſ. *ὃν ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις ὤρεγον.*) *αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας αἳ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησιν. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι. καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ*

*λαβὼν ὑποδεσμεῖται**) *τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει* (*κίβισιν* emendatius fcribi ait *Valckenar.* Animaduu. ad *Ammon.* p. 196. (149.) Et Cod. Parif. melius *περιβάλλεται*, et mox *τοὺς ὤμους*) *κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ* (Cod. Parif. *εἰς*) *τὸν ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν* (Cod. Parif. addit *τῆς Γοργόνος*) *ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον·* (Cod. Parif. *ἀπεστρ. δὴ κάτοπτρον ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς.* vbi *Schaefero* auctore legendum eft *ἀπεστρ. δηλονότι, καὶ κάτοπτρον ἔχ.*) *καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἅρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι* (Cod. Parif. *βοῶσι.* Leg. *βοῶσαι*) *διώκουσιν. οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὸν, διὰ τὴν Ἄϊδος κυνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαὸν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. ὁ δὲ Πολυδέκτης, ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαίρει ἐκ τῆς κιβήσεως, καὶ δείκνυσιν. οἱ δὲ ἰδόντες, λίθοι ἐγένοντο. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα· τὴν δὲ κίβησιν Ἑρμῇ ἀποδίδωσι, καὶ τὰ πέδιλα, καὶ τὴν κυνῆν ταῖς Νύμφαις. Ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.*

Pertinet hic locus ad fragm. II. atque adeo omnino conferendus eft cum *Apollod.* 2, 4, 2. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 836. Scilicet Polydectes, qui ab aliis dicitur Magnetis et Naidos nymphae, ab aliis Neptuni et Cere-

---

*) Rarum effe huius verbi vfum, *Schaeferus* iam monuit. Eo tamen vtitur etiam *Scholiaftes Sophoclis* Trachinn. 782.

biae filius, quo poſſet facilius cum Danaë congredi, conuocauerat amicos eo quidem, vt ſimulabat, conſilio, vt munera nuptialia ipſi conferrent, quibus moueret vel vinceret Oenomaum, Hippodamiae parentem. Haec quidem narratio etiam *Heynio* ad *Apollod.* p. 293. videbatur prima fuiſſe, ſed corrupta a grammaticis per illatam conuiuii notionem. quae quidem corruptela vel inde repetenda eſt, quod tum quoque, quum Polydectes amicos munera rogaret, conuiuium celebratum eſt, vel potius ex ambiguitate vocabuli *ἔρανος*, de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Cer. 73. A noſtro ſaltem loco alienum puto conuiuium. Vix enim *ἔρανος* dici poteſt *εὐωχεῖσθαι*. Debebat eſſe *εἰςφέρεται* vel *συλλέγεται*. Lenior lectio eſt Codicis Pariſini: *παραγενόμενος δὲ ὁ Περσεὺς πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου, ἐπὶ τίνι εἴη ὁ ἔρανος εὐωχεῖσθαι. τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος, ἐπὶ ἵππῳ, ὁ Περσεὺς ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος ἔφη κεφαλῇ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἕκαστος τῶν ἐρανιστῶν τὸν ἵππον ἐκόμιζε, καὶ δὴ καὶ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχετο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποσχέσθαι δώσειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνος κεφαλὴν* etc. Non tamen auſim tale aliquod verbum reponere, quia tum neſcirem, quomodo explicari poſſent verba: *ἐπὶ τίνι*, *ἐπὶ ἵππῳ*, *ἐπὶ τῇ — κεφαλῇ*. Iam quum ſemel mentionem fecerim Oenomai, quae Pherecydes de eo tradidit, ſtatim huc inferam. Ferebatur ille Hyperochi et Steropes, Atlantis filiae (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 149.) vel Martis et Harpinnae, Aſopi filiae, filius, rex Piſae in Elide, (v. *Pauſ.* 5, 22. extr.) qui oppidum aliquod in Elide condidit, quod a matre Harpinnam vocauit. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. Hic ab oraculo monitus fore vt a genero interficeretur, filiam Hippodamiam, quam ex Eurythoe, Danai filia, ſuscepiſſe dicitur a *Tzetza* ad *Lycophr.* 156. ſe nemini in matrimonium daturum eſſe edixit, niſi qui viciſſet ipſum in certamine curruli. Polydectes igitur, quanquam non ſerio videtur Hippodamiam vxorem cupiuiſſe, poſtulauit a reliquis amicis equos, a

Perſeo vero, quem remotum vellet, caput Meduſae. In procorum Hippodamiae numero, quos tantum tredecim facit *Pindar.* Ol. *α*, 127. vbi v. *Schol.* nondum inueni Polydecten. Primus eorum fuit Marmax. Hunc ſecuti ſunt Alcathous, Porthaonis filius (cf. *Pauſ.* 6, 20. p. 505.), quem nonnulli habebant pro Taraxippo in ſtadio Olympico, deinde Euryalus, Eurymachus, Crotalus, Acrias, qui Acriarum in Laconica conditor putatur, Capetus, Lycurgus, Laſius, Chalcodon, Tricolonus, nepos Tricoloni illius, qui Lycaonis fuit filius, tum Ariſtomachus, Prias, Pelagon, Aeolis, Cronius. Hos omnes, in *μεγάλαις Ἠοίαις* memoratos, non ſolum interfecit Oenomaus, ſed etiam ſepultura honeſta indignos indicauit. Alii addunt Erythrum, filium Leuconis, Athamantis nepotem, et Eionea, filium Magnetis, nepotem Aeoli. v. *Pauſ.* 6, 21. p. 507. ſq. vbi poſtremi nomen, ita vt ſcripſi, debet reſtitui, quum vulgo legatur ſine vllo ſenſu: *καὶ Ἠϊόνες Μάγνητες τοῦ Αἰόλου.* Scribe: *καὶ Ἠϊονέα Μάγνητος τοῦ Α.* Hanc veram lectionem diſerte docet *Piſander* ap. *Schol. Eurip.* Phoenn. 1748. vbi etiam mater Eionei commemoratur Philodice. Hippodamia tandem rei pertaeſa,

ἐρασθεῖσα Πέλοπος (vt vtar verbis *Schol. Apollon.* 1, 752. exſcriptis etiam a *Phauorino* in v. *Οἰνόμαος*), *ἔπεισε Μυρτίλον, τόν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. οὗ γενομένου Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν.*

Pro *ἐμβαλόντα κήρινον — τὸν ἔμβολον*, Codex Pariſ. habet: *ὥστε κατατροχίσαι Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον.* Illud *κατατροχίσαι Schaeſerus* interpretatur *rotarum circumactu necare, rädern.* Recte. Sed legendum etiam puto *οὐκ ἐμβαλόντα τ. ἐ.*

Myrtili et Pelopis genus maternum diuerſis modis traditur a veteribus. Sic *Schol. Eurip.* Oreſt. 11.

ἐξ Εὐρυσθανάσσης τῆς Ξάνθου, ἢ Κλυτίας τῆς Ἀμφιδάμαντος, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Euryſthanaſſa ab eod. Schol. ad v. 5. et a *Tzetz.* ad *Lyc.* 52. vbi pater eius eſt Pactolus, rectius vocatur Euryanaſſa. Reliqua nomina ſatis obſcura ſunt. Clytia non confundenda eſt cum ea, quam in Niobae filiabus poſuit Pherecydes. v. fragm. XXVIIII.) Myrtilus, de cuius genere mox plura dicendi occaſio erit, ap. *Schol. Apollon.* l. l. et *Schol. Eurip.* Oreſt. 999. dicitur Mercurii e Phaethuſa, Danai filia, vel e Myrto, Amazone, filius. *Tzetzes* l. l. matrem eius vocat Cleobulen, Aeoli vel Aepoli filiam. Hic tanta cum dexteritate rexerat Oenomai equos, vt Oenomaus procos, qui iam in eo eſſent, vt vincerent, aſſecutus iaculis conficeret. v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. Videtur in noſtro loco infinitiuus aliquis deeſſe, qui pendeat a verbo ἔπεισε. Sed ne potitus quidem Hippodamia Pelops omnino poterat ſecurus eſſe, quod apparet ex alia Pherecydis narratione:

Schol. Sophocl. Electr. 505. *φησὶ Φερεκύδης, ὅτι Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν, ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου. καθ᾽ ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν, ἔῤῥιψεν εἰς θάλασσαν.*

Scilicet, vt rem narrat *Pauſ.* 8, 14. p. 129. Myrtilus iam dudum Hippodamiae amore captus prodidit ac perdidit dominum, quia Pelops ei cum iureiurando promiſerat, ſe ei permiſſurum eſſe vt vnam noctem cum Hippodamia conſueſceret, ſed poſthac a Pelope, cui promiſſa in memoriam reuocaſſet, e naui fuit in mare deiectus. Quod poſtremum quum etiam *Euripides* tradat Oreſt. 991. ſqq. quumque Schol. ad v. 991. et 999. vt *Tzelzes* ad *Lycophr.* 156. hinc profectum dicat nomen maris Myrtoi, *Pauſan.* p. 630. haec vera eſſe negat. Fama tamen de interfecto ſaltem a Pelope

Myrtilo valde celebris fuerit necesse est. Idem enim *Pauſ.* 6, 20. p. 504. meminit narrationis, e qua Myrtilo Pelops in stadio Olympico dicebatur *κενὸν ἠρῷον* posuisse, et *θῦσαι, τὸ ἐπὶ τῷ φόνῳ μήνιμα ἰώμενος,* idque appellasse Taraxippum. et 5, 1. p. 376. habet aliam traditionem, quae primum aiebat Pelopem in Peloponneso templum aedificasse et sacra fecisse Mercurio, *ἀποτρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῷ Μυρτίλου θανάτῳ μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ.* In his, vt supra, constanter Myrtilus dicitur filius Mercurii. Sed tamen etiam hactenus variatum fuisse scimus e *Schol. Eurip.* Orest. 999. vbi quidam eum natum dicebant Clymene et Ioue. Qui auctores, quum non constet quantae fidei fuerint, non sequendi videntur. Certe Mercurii filium eum a plerisque putatum fuisse testatur alia historiola a *Schol. Eurip.* l. l. narrata. Nimirum Mercurius, iratus de filii caede, gregi Atrei, Pelopis filii, agnum quendam immiscuit aureo vellere praeditum. Atreus igitur, orta inter ipsum et fratrem Thyesten contentione de regno (cf. *Hellanic.* fragm. LXXXV.), regnum ad se pertinere conabatur demonstrare ex eo, quod talis agnus *χρυσόμαλλος* ipsi natus esset. Sed Thyestes, vxore Atrei Aerope corrupta, furatus est agnum, atque adeo, quum Atreus a Graecis, qui se deceptos putarent, eiectus esset, regnum occupauit. Atreus deinde, vlturus hanc iniuriam, decantatas illas epulas Thyesteas fratri parauit. cf. *Pauſ.* 2. 18. in. *Plat.* Polit. T. II. p. 268. A. Ita satis apparere videbatur Mercurii ira. Haec fere erat traditio ab Alcmaeonidis auctore allata, et a *Dionysio Cyclographo.* Sed *Φερεκύδης οὐ καθ' Ἑρμοῦ μῆνιν φησὶ τὴν ἄρνα ὑποβληθῆναι.*

Etsi igitur Polydecti non vere fuerit ambiendae Hippodamiae consilium, Perseus tamen promissis satisfacturus exiit ad interficiendam Medusam, quae ab *Apollod.* 2, 4, 2. ad Oceanum fuisse dicitur. quod quam vim habeat, luculenter ostendit *Pauſ.* 2, 21. p. 159. Hoc enim auctore regnauit illa post patris mortem in

Africa circa paludem Tritonidem, quumque bellicofiſſima eſſet, exercitum oppoſuit Perſeo, ſed noctu dolo occiſa et a Perſeo truncata fuit. Quo facto Perſeus caput eius in Graeciam tulit *ἐς ἐπίδειξιν*. Idem eodem loco aliam *Proclis* Carthaginienſis narrationem affert. Sed in Libya ſ. Africa eam ponit etiam 3, 17. p. 251. Nomina filiarum Phorci (non Phorbi, vt eſt ap. *Pauſ.* 2, 21. p. 159.) et Cetus, quae ſtatim vetulae natae fingebantur ob deformitatem, quae poſtea reliquas quoque fabulas de vno oculo et dente omnibus tribus communi peperit, ſcribenda ſunt *Πεφρηδὼ* ſ. *Πεφριδὼ*, *Ἐνυὼ* et *Δεινώ*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 298. Primae nomen etiam in *Tzetzae* libris ad *Lycophr.* 836. male editum eſt *Πεφροδὼ*. Non a Nymphis, ſed a Mercurio, Perſeum accepiſſe calceos iſtos et galeam et peram, tradit *Eratoſthenes* cataſter. 22. Nempe videtur ille eo reſpexiſſe, quod Mercurio adiutore Perſeus impetrauit a Nymphis haec dona. niſi velimus ab eo confuſam dicere harpen cum donis reliquis. Harpen enim, h. e. enſem falcatum, Mercurius dederat, teſte *Apollodoro.* Sed Nymphas dediſſe galeam et calceos, e monumento aereo tradit *Pauſ.* 3, 17. p. 251.

De Pelopis filio Argio tradidit Pherecydes nonnulla minus cognita.

Scholia Buttmaniana ad *Homer.* Odyſſ. δ, 22. *Φερεκύδης ἱστορεῖ οὕτως· Ἀργεῖος δὲ ὁ Πέλοπος ἔρχεται παρ' Ἀμύκλαν εἰς Ἀμύκλας, καὶ γαμεῖ Ἀμύκλα θυγατέρα Ἡγησάνδραν.*

Vltima debentur *Buttmanni* emendationi. In MSS. enim legitur *Ἀμύκλαν θυγ. Ἡρησάνδρας*. In filiorum Niobes numero itidem ponitur *Ἀργεῖος* quidam. v. ad fragm. XXIX.

XI.

Schol. Pindar. Iſthm. 4, 104. *περὶ τοῦ ἀριθμοῦ* (np. *τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρας παίδων*) *διαλλάττουσι.*—

Φερεκύδης ἐν δευτέρῳ, Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην· λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι.

Clymenus hic a *Pauſ.* 6, 21. p. 507. vocatur *ἀπόγονος Ἡρακλέους τοῦ Ἰδαίου*, h. e. eius, qui primus inſtituiſſe perhibetur ludos Olympicos, (v. *Pauſ.* 5, 7. p. 392. *Diodor. Sic.* 3, 73. Vnde non eſt in Herculis Thebani filiis ap. *Apollod.* 2, 7, 8.) et quum ex Cydonia Cretae oppido et ab Iardano fluuio veniſſet, Phrixae dicitur aedificaſſe templum Mineruae Cydoniae. Antimachus ab *Apollod.* l. l. vocatur Herculis e Nicippe, quae fuerit vna e quadraginta Theſpii filiabus, filius; Glenus, e Deianira, Oenei filia. *Tzetzes* ad *Lycophr.* 58. filios Herculis e Megara vocat *Ὀνίτην, Θηρίμαχον, Δηικόοντα, καὶ Κρεοντιάδην.* Megaram idem *Apollod.* 2, 4, 11. et *Homer.* Od. λ, 268. vocant filiam Creontis, Thebanorum regis, natu maiorem, quae tres tantum Herculi filios pepererit, *Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκόοντα.* *Pauſ.* 1, 41. p. 98. non nominatim recenſet Herculis e Megara filios, ſed ſolum ſepulcra eorum Thebis eſſe narrat. Plures narrationum diuerſitates afferre non opus eſt. Satis iam ex allatis elucet, a ſcriptoribus inter ſe confuſos eſſe et Hercules diuerſos,[1] et plures Herculis vxores. Supereſt, vt de cauſſa quaeratur, cur pater filios igni iniecerit. Puto autem eam reperiri poſſe in locis *Apollod.* 2, 6, 1. qui Megaram tradit ab Hercule datam fuiſſe Iolao, et *Euſtathii* ad *Hom.* Od. λ, p. 1683, 44. vbi quidam narrant, eam ab ipſo Hercule interfectam fuiſſe. Videtur igitur Hercules cum matre etiam filios ex ea natos faſtidiuiſſe. *Tzetzes* l. l. inſaniam patri a Iunone immiſſam dicit facinoris cauſſam fuiſſe.

XII.

Athenaeus 11, p. 474. F. *ἀρχαιότατον ἐστὶ ποτήριον τὸ καρχήσιον, εἴγε ὁ Ζεὺς ὁμιλήσας Ἀλκμήνῃ,*

ἔδωκε δῶρον αὐτὸ τῆς μίξεως, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ ἱστορεῖ.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Eſt autem carcheſium poculum Graecis tantummodo notum. Meminit eius Pherecydes in libris hiſtoriarum, aitque Iouem Alcumenae pretium concubitus carcheſium aureum dono dediſſe.*

Vberius rem e Pherecyde tradit *Schol. Hom.* Od. λ, 265. *Τηλεβόαι στρατεύσαντες, κτείνουσι τὸν Ἠλεκτρύωνος παῖδα περὶ θρεμμάτων ἀγωνιζόμενον. καὶ Ἀμφιτρύων ἀποκτείνας ἀκουσίως Ἠλεκτρύωνα, φεύγει εἰς Θήβας. Ἀλκμήνη δὲ Ἠλεκτρύωνος, οὐκ ἐβούλετο γαμηθῆναι πρὶν τίσαιτο τοὺς Τηλεβόας, ὑπὲρ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν. ὑπισχνεῖται δὲ τοῦτο Ἀμφιτρύων, καὶ αὐτὴν εἰς Θήβας μεταγαγὼν πορεύεται ἐπὶ Τηλεβόας. ἐν ταύτῃ Ζεὺς τῇ νυκτὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὴν Ἀμφιτρύωνος οἰκίαν, ἔχων καρχήσιον, ἐοικὼς Ἀμφιτρύωνι. ἡ δὲ Ἀλκμήνη δοκοῦσα τὸν ἑαυτῆς παστὸν εἶναι, πυνθάνεται περὶ τῶν Τηλεβοῶν, εἰ κατέκτεινεν αὐτούς. ὁ δὲ Ζεὺς λέγων αὐτῇ πάντα ὅσα ἐγένετο, δίδωσι καὶ τὸ καρχήσιον, φάμενος ἀριστήσας* (*Buttmannus*, neſcio cur, edidit *ἀριστεῖα*) *εἰληφέναι παρὰ τῶν στρατιωτῶν. ἡ δὲ ἀσμένως ἀποτίθησιν. ἐπὶ ταύτῃ συνευνασθεὶς Ζεὺς ἀπέρχεται, καὶ τῇ αὐτῇ παραγενόμενος νυκτὶ Ἀμφιτρύων μίσγεται. καὶ γεννᾷ Ἀλκμήνη ἐκ μὲν Διὸς Ἡρακλέα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνος Ἰφικλέα. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Teleboae origine quidem erant Lelegum pars, et incolebant littora Acarnaniae, poſtea vero in vicinas inſulas migrarunt, maxime Taphum, quae eſt vna ex Echinadibus. v. *Schol. Apollon.* 1, 747. *Strab.* 10, p. 461. A. Teleboae igitur et Taphii erant iidem. Fabulam ſapiunt, quae habet *Tzetz.* ad *Lycophr.* 932. vbi hanc ipſam hiſtoriam tradit. Eo enim auctore Meſtor e Lyſidice, Pelopis filia, genuit Hippothoen, e qua Neptunus Taphium ſuscepit, *ὃς τῆλε βὰς τῆς πατρίδος, τοὺς ὑπ᾽ αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε.* Valde frequens eſt apud

ſcriptores fama de eorum latrociniis. v. *Hom.* Od. o, 426. π, 426. *Strab.* 10, p. 459. B. Electryon, Alcmenae pater ex Anaxo, filia Alcaei fratris, fuit Perſei filius, et huic in Mycenarum regno ſucceſſit. Quo facto filii Pterelai, qui Meſtoris e filia pronepos, Taphii filius, fertur, atque adeo abnepos Perſei, dicuntur cum Taphiis ſ. Telebois veniſſe Mycenas, et Meſtoris regnum ab Electryone repetiiſſe. Cui eorum voluntati quum non morem geſſiſſet Electryon, boues eius (haec ſunt in noſtro loco θρέμματα) abegerunt. Haec fere eſt *Apollodori* 2, 4, 5. ſq. narratio. Idem tamen de bouibus illis non vnum Electryonis filium decertaſſe et interiiſſe narrat, ſed omnes, praeter Licymnium, quem pater e Midea, muliere aliqua Phrygia, ſpurium ſusceperat. Occaſionem, qua factum ſit, vt Amphitryon, frater Anaxus, Electryonem interficeret, ita tradit *Apollodorus:* Quum Teleboae boues abactas Polyxeno, regi Eleorum, tradidiſſent, Amphitryon eas inde redemtas Mycenas duxit. Electryon autem, qui filiorum mortem vlciſci vellet, Amphitryoni et regnum tradere conſtituit, et filiam Alcmenen, hanc tamen ea conditione, vt virginem eam ſeruaret, donec ipſe rediiſſet. Amphitryon quum in eo eſſet vt acciperet boues, harum aliquam, quae exſiliret, claua petiit. Claua vero, repulſa a beſtiae cornibus, feriit caput Electryonis, qui ictu illo periit. Haec igitur non pugnant cum iis, quae Pherecydes narrauerat. *Heſiodus* (ασπ. 10. ſq.) Amphitryonem hoc feciſſe auctor eſt χωσάμενον περὶ βουσὶ. quae quidem quum ambigua ſint, quo minus ad iram ex inordinato boum diſcurſu natam referamus quid impedit? De ſociis, quibus Amphitryon in expeditione aduerſus Teleboas vſus ſit, v. *Heſiod.* ασπ. 23. ſqq. et *Apollod.* §. 7. qui idem §. 9. paullo aliter et magis etiam fabuloſe tradit hiſtoriam concubitus Alcmenes cum Ioue. Pro ἐοικὸς haud dubie reponendum eſt ἐοικὼς, vt referatur ad Iouem. Quid ſibi hic velit: ὁ τῆς Ἀλκμήνης παστὸς, vel, vt eſt in *Camerarii* editione, πασὸς,

plane non capio. *Schol. Apollon.* 1, 775. vocabulum *Apollonii* καλύβῃσιν interpretatur ſic: ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς. Poſſit haec difficultas orta videri ex inſueto nomine *charcheſium* †). Etſi enim illo etiam poculi genus dicitur indicatum fuiſſe, proprie tamen ſumma pars mali (Ita enim legi debet ap. *Macrob.* pro veli) naualis ita nominabatur, auctore *Aſclepiade*, viro inter Graecos apprime docto ac diligenti, ap. *Athenae.* et *Macrob.* ll. ll. Sed ſine vlla dubitatione puto potius me reſcribere potuiſſe ἀσπαστὸν, *dilectum*, *amaſium*. Hoc enim nomine non ſolum *Heſiodus* ασπ. 42. vſus eſt pro aduerbio ἀσπαστῶς, quod habet *Apollon.* 2, 417. ſed etiam *Homer.* Od. ε, 398. vt adiectiuo. *Buttmanno* magis placere videtur ἐραστήν. Idem paulo poſt, pro ἐπὶ ταύτῃ, praeclare legendum coniicit ἔπειτα αὐτῇ, et in Addendis monuit, iam *Spohnium* de extrema Odyſſeae parte p. 24. ſic emendauiſſe. Sed fortaſſis alicui magis placeat ἔπειτ' αὐτῇ. Ceterum *Charon Lampſacenus* ap. *Athenae.* 11. p. 475. B. ſuo tempore poculum illud Alcmenae donatum Lacedaemone monſtrari auctor eſt. Charon autem fuit aequalis Pherecydi. Et *Pauſ.* 5, 18. p. 422. in arca Cypſeli ſe vidiſſe innuit viri tunica induti ſimulacrum, qui dextra manu calicem, ſiniſtra monile teneret, quod vtrumque donum acceperit Alcmene. Cur vero poculum potiſſimum dederit Iupiter, intelligitur ex *Athenaei* fragm. in *Caſauboni* animaduu. p. 781. τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. — καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. In *Schweighäuſeri* editione leguntur haec verba T. IV. p. 210. et 211. cf. mox fragm. XIIII. Eadem nocte et Iouem et Amphitryonem cum Alcmena concubuiſſe, *Heſiodus*

---

†) De hoc nomine bene expoſuit *G. D. Koeler* ad *Catulli* Epithalamium Pelei et Thetidis, in *Sammlung ausgewählter Poeſien aus den alten Latein. Dichtern*, T. I. Lemgouiae 1788. 8. p. 172. ſqq. et *Boettiger* in *Archaeol. Muſeum* p. 94.

quoque dicit v. 35. ſqq. Ex hoo duplici concubitu nati ſunt duo filii, Hercules et Iphicles*). Hos Iuno, quae ex Ioue audierat, fore vt vnus e Perſei poſteris rex Mycenarum fieret, (v. *Apollod.* 2, 4, 5.) quum perdere vellet, duo praegrandes ſerpentes immiſit cubiculo, quos Hercules octo menſium infans interfecit. Ita quidem *Apollodorus* §. 8.

Φερεκύδης δέ φησιν, addit Apollod. *Ἀμφιτρύωνα, βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.* Eadem Pherecydis narratio traditur a *Schol. Pindar.* Nem. 1, 65. *εἰσὶν οἳ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν, ἐπὶ διαπείρᾳ τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διὸς, ὡς Φερεκύδης φησίν· ἐνιαυσίοις οὖσιν ἤδη.' καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς, φεύγει· ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας, ἀμφοτέρους ἀπέπνιξεν.*

E LIBRO III.

XIII.

Schol. Apollon. 1, 1213. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἡρακλῆς.* Hercules poſt occiſum Calydone puerum illum, de quo v. ad *Hellanic.* fragm. LII. cum Deïanira vxore et filio Hyllo venit *εἰς τὴν Δρυοπίαν. Ληστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησίν.*

---

*) *Ariſtot.* hiſt. animm. 7, 4. *ἐὰν ἐγγὺς* (poſt primum conceptum) *ἡ σύλληψις ἐγένετο, τὸ ἐπικυηθὲν ἐξήνεγκαν, καὶ τίκτουσιν ὥσπερ δίδυμα γόνῳ, καθάπερ καὶ τὸν Ἰφικλέα καὶ τὸν Ἡρακλέα μυθολογοῦσιν.*

De Dryope, a quo nomen accepit Dryopum populus atque regio, vid. fragm. VII. Sed de Dryopum hiſtoria omnino legendus eſt *Pauſ.* 4, 34. Nempe qui poſtea Aſinaei dicti ſunt, ii olim Lycoritis finitimi et Parnaſſi accolae Dryopes nominabantur ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ, quod nomen etiam ſeruarunt, poſtquam in Peloponneſum migrauerant. qua de re cf. *Pauſ.* 5, 1. p. 375. *Herodot.* 1, 56. 8, 31. et 43. Sed tertia aetate poſt, quum Phylanti regi parentes (pro quo *Apollod.* 2, 7, 7. Laogoram nominat. v. omnino *Heyn.* p. 465. ſq.) ab Hercule victi Delphos abducti fuiſſent, Apollinis oraculum ſecuti primo Aſinen ad Hermionen tenuerunt: inde vero ab Argiuis pulſi Lacedaemoniorum permiſſu in Meſſenia habitarunt, quod ne Meſſenii quidem, quum poſt aliquod tempus in Peloponneſum rediiſſent, impedire voluerunt. Hi quidem Aſinaei diu ſibi honori duxerunt Dryopum nomen, ita vt etiam Dryopis templum et ſimulacrum effingerent in memoriam eorum, quae olim ad Parnaſſum habuerant. Dryopem autem, gentis ſuae conditorem, dicebant Apollinis eſſe filium. Styrenſes vero, in Euboea, qui et ipſi origine erant Dryopes, ſed, quia paullo longius ab vrbe habitabant non interfuerunt pugnae cum Hercule, noluerunt amplius Dryopes nominari. Dryopes autem neque *Herodotus* neque *Pauſanias* ob latrocinia infames fuiſſe dicunt. Non multum ab hac ſententia abeſſe videtur *Strabo* 7, p. 321. A.

Μηλιεῖς dicuntur h. l. qui alias Μαλιεῖς, v. c. ap. *Pauſ.* 1, 23. p. 54. Hi contermini fuerunt Phthiotidi in Theſſalia. v. *Strab.* 8, p. 333. A. quicum conſentit Pherecydes noſter fragm. VII. Fortaſſis igitur Dryopum patria vel prima coloniae ſedes fuit Theſſalia, e qua deinde multae eorum coloniae in alias regiones peruenerunt. Hinc poſſit explicari, cur plures gentium conditores, Dryopis nomine inſigniti, commemorentur a veteribus. Quaelibet enim colonia videtur eum ſui auctorem feciſſe, a quo maximam in ſe gloriam

redundaturam esse putaret. Pro ὁμοροῦν Codex Paris. dat ὅμορον.

XIIII.

Athenaeus 11, p. 470. C. *Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει·*

ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς ἕλκεται ἐπ᾽ αὐτὸν τὸ τόξον ὡς βαλῶν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει. ὁ δὲ δείσας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸς ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω ἵνα ἀνίσχει ὁ ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. καὶ ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας φανταζόμενος. ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει· καὶ αὐτὸν δείσας ὠκεανὸς παύσασθαι κελεύει.

Macrob. Saturnn. 5, 21. *Poculo Herculem vectum ad Ἐρύθειαν Hispaniae insulam nauigasse, et Panyasis egregius scriptor Graecorum dicit, et Pherecydes autor est: quorum verba subdere supersedi, quia propiora sunt fabulae, quam historiae.*

Haec fabula quin ex inani etymologiae studio et genere loquendi antiquo minus recte intellecto nata sit, luxurianti autem poetarum ingenio vehementer aucta, vix videtur posse dubitari. v. *Bentlei.* respons. ad Boyl. p. 213. ed. Lips. 1781. 8. *Suchfort* ad *Stesichor.* p. 14. Vt enim paucis repetam, quae saepius a viris doctis tradita sunt, quidam veterum, vt erant genus hominum simplex, et de rebus omnibus, inprimis de corporibus coelestibus, fere vnice e sensibus iudicans, solem occidentem, vt rursus ad Orientem rediret, nauigio per Oceanum vehi fingebant. v. *Casaub.* ad *Athenae.* 11, 5. p. 789, 39. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 394. Iam vero serioribus temporibus non solum in vniuersum pocula habebantur in praecipuis, quae quis possidere posset, bonis (v. ad fragm. XII.), sed etiam multa poculorum

genera a re nauali cognominabantur, vt carchefia, cymbia, canthara. v. *Macrob.* Saturnn. 5, 21. *Bern. Martini* varr. lectt. 3, 3. Inde igitur factum eſt, vt poetae atque pictores (γραφεῖς enim, non συγγραφεῖς, legendum puto cum *Caſaubono* ap. *Athenae.* 11, p. 469. D.), vel ex inſcitia linguae veteris vel data opera et genio indulgentes, e nauigiis pocula facerent. Porro quum non Soli tantum tale nauigium vel poculum tribuerent, ſed Herculi quoque ad traiicienda maria eo opus eſſe animaduertiſſent, hunc quoque non nauigio, ſed ad augendam herois praeſtantiam et ad certius excitandam hominum admirationem poculo inſtruxerunt, quo vectus et ad Erythiam peruenerit, et alia etiam traiecerit maria. v. *Heyn.* p. 395. cf. infra fragm. XXX. Quia vero ſemel crediderant, Solem proprie poculo vti, Herculi illud a Sole donatum vel potius commodatum fuiſſe fingere facile potuerunt. Itaque *Macrobius* l. l. recte arbitratur, non poculo Herculem transuectum, ſed nauigio cui ſcypho nomen fuerit. His ſemel effictis, et Oceano ac Sole in perſonas mutatis, valde procliue fuiſſe intelligitur, etiam reliqua, quae hic de minis Herculis in Solem non minus quam in Oceanum leguntur, et quae ex Herculis inſigni fortitudine deriuanda ſunt, affingere. Quae de inſula Erythia ſit mea ſententia, quam Pherecydes in loco §. 11. not. *f.* allato non diſtinxit a Gadibus, quilibet cognoſcere poteſt e Commentatione de Hellanico p. 20—22. Si cui tamen ea non placet, et qui collectas videre vult veterum de hac inſula narrationes, is adeat *Relandi* diſſ. de mari rubro (in eius diſſertt. miſcell. P. I. Trai. ad Rhen. 1706. 8.) p. 112—15. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 386—89. Quod ad ipſa noſtri loci verba attinet, corrupta ea eſſe vnusquisque facile perſpicit. Pro ὃ αὐτὸς ἐφόρει *Heyn.* p. 393. recte ſecutus eſt *Caſauboni* p. 790, 46. emendationem: ὃ αὐτὸν ἐφόρει. Pro ἦνιν *Caſaub.* vult ἢ νῦν vel ἢ δή. Sed *Heyn.* p. 394. verius dedit ἵνα. Idem *Heyn.* edidit etiam βαλὼν pro βαλῶν, et καὶ poſt Ἐρύθειαν dicit tol-

lendum esse. Sed prior ratio mihi vix videtur ferri posse. Futuro enim opus est. Altera correctio videtur saltem non necessaria.

E LIBRO IIII.

XV.

Schol. Apollon. 3, 1185. Φερεκύδης ἐν δ' οὕτω φησίν. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοίνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.

Omnino cum hoc loco cf. fragm. XVIIII. Agenor iste, Neptuni e Libye filius, Beli frater (v. *Apollod.* 3, 1, 1. a quo tamen satis differt *Schol. Eurip.* Phoenn. 298.), Phoeniciae rex (v. *Apollod.* 2, 1, 4.), distinguendus est a multis aliis Agenoribus. quod quum non fecerint veteres, multas turbas dederunt in eorum genealogiis. Sic *Apollod.* 3, 1, 1. Agenorem dicit vxorem duxisse Telephassam, et ex ea, praeter filiam Europam, quam tamen alii Phoenicis filiam vocant, tres filios genuisse, Cadmum, Phoenicem, Cilicem. De Damno et Isaea nihil mihi constabat. Aegyptus fuit Beli filius ex Anchinoe, filia Nili. v. *Paus.* 7, 21. extr. *Apollod.* 2, 1, 4. Melia, quae in Codice Paris. scribitur *Μελίη*, diuersa est ab aliis feminis hoc nomine notis, vt ab Oceani filia, ap. *Paus.* 9, 10. p. 730. et ab ea, quae in Niobes filiabus commemorabitur infra fragm. XXVIIII. Danaus fuit frater Aegypti. Argiope rursus non confundenda est cum Argiopa nympha, Philammonis coniuge, Thamyridis matre, ap. *Paus.* 4, 33. p. 362. A *Schol. Eurip.* Phoenn. 5. male vocatur *Ἀντιόπη*, quod

iam ab aliis animaduerſum eſt. Pro *ἔπειτα ἐνίσχει* *Schaeferus* oſtendit legendum eſſe *ἔπειτεν ἴσχει*. Pro *τοῦ δὲ* poſt *ποταμοῦ* malim *τῶν δέ*.

Hic Cadmus a patre Agenore miſſus fuit, vt Europam ſororem, ab Ioue raptam (v. *Hellanic.* fragm. XXVI.), quaereret. *Συνεξῆλθε δὲ*, inquit *Apollod.* 3, 1, 1. *ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάσσα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλικος.*

Cilix erat frater Cadmi. v. *Schol. Eurip.* l. l. et *Apollod.* l. l. Sed Thaſus a *Pauſ.* 5, 25. p. 445. dicitur filius Agenoris. Tale genus differentiarum ſaepe offendimus, vt quis ab aliis filius, ab aliis nepos alicuius dicatur. v. ſupra ad fragm. III. p. 79.

De raptu ipſo cf. *Iul. Car. Schlaegeri* gemma antiqua, ſiſtens Europae raptum, Hamb. 1734. 4. Per huius itineris occaſionem Cadmus venit Thebas, et occidit draconem. v. *Apollon. Rhod.* 3, 1177. ſqq.

E LIBRO V.

XVI.

Schol. Apollon. 3, 1178. et ex eo *Phauorin.* in v. *Κάδμος· Φερεκύδης ἐν τῇ πέμπτῃ* (Cod. Pariſ. *ἐν ς΄*) *οὕτω φησίν·*

ἐπειδὴ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβησιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ· καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες (Codex Pariſ. addit *πολλοὶ*) *ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας, βάλλει αὐτοὺς λίθοισι* (Cod. Pariſ. et *Phau.* *λίθοισιν*). *οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ᾽ ἑαυτῶν* (Codex Pariſ. *ὑπ᾽ ἀλλήλων*) *βάλλεσθαι, κτεί-*

νουσι τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Ἐχίονος, Πέλωρος, Ὑπερήνορος· καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς (*Phau.* Κάδμος πολίτας κατῴκισεν) ἐν Θήβαις.

Schol. Pindar. Isthm. 7, 13. Φερεκύδης διττά φησιν εἶναι σπαρτῶν γένη. τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, τοὺς μὲν ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ.

Apollodor. 3, 4, 1. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Κάδμος, ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ᾽ αὐτοὺς ἔβαλε λίθους· οἱ δὲ, ὑπ᾽ ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν.

De Cadmi genere v. ad fragm. XV. Cadmum Phoenicium, non Aegyptium, Thebas venisse ostendit *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui idem c. 10. sua adhuc aetate monstrari dicit locum, vbi Cadmus occisi ab ipso draconis dentes seuerit. Occidit autem draconem iuxta τὴν Ἀρητιάδα κρήνην, vt est in *Hellanic.* fr. XXVI. h. e. κρήνην Ἄρεος, quae appellatio legitur ap. *Eurip.* Suppl. 660. cf. *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 684. Aeetes, qui Solis et Perseidis, h. e. filiae Persei, quae *Πέρση* vocatur ab *Homero* Od. κ, 159. filius fuisse traditur ab *Hesiodo* theog. 956. et quem alii patrem, alii fratrem Circes faciunt (v. *Schol. Apollon.* 3, 200.), fuit rex Colchidis, qui habuit tauros illos igniuomos, de quibus fragm. XXII. dicetur. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Hunc Aeeten a Minerua dimidiam dentium partem accepisse narrat *Apollod.* §. 23. De iis, quae sequuntur, cf. *Hellanic.* fragm. LXXVII. et quos *Creuzerus* P. I. Meletematum e disciplina antiquitatis p. 92. sq. laudauit.

Occiso dracone Cadmus regnum Thebanum accipit, et ab Ioue donatur vxore Harmonia, de cuius parentibus v. ad *Hellanic.* fr. LXXI. Has nuptias ornarunt omnes dii sua praesentia, Musae etiam cantu. v. *Hellanic.* fr. XXVI. et *Pauſ.* 9, 12. p. 734. qui Thebis in foro ait locum monstrari, vbi illae cecinerint. Idem *Pauſ.* 3, 18. p. 256. vidit in tripode quodam hanc histo-

riam infculptam, qua de re fcripfit haec: *ἐς τὸν γάμον τὸν Ἁρμονίας δῶρα κομίζουσιν οἱ θεοί.* Porro Cadmus Harmoniae dedit peplum, vt tradit *Apollod.* 3, 4, 2. et *τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον* (h. e. monile praeclare et fumma arte elaboratum, de quo v. *Pauf.* 9, 41. et *Hellanic.* fragm. CIII.), *ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ, Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν.* Conf. de his *Scholia in Platonem* p. 191. fq. edit. *Ruhnken.*

In numero liberorum Cadmo et Harmonia natorum nobiles maxime funt Ino et Semele, illa Athamantis vxor, mater Melicertae, quae tandem dea facta et Leucothea dicta eft, haec mater Bacchi. v. *Apollod.* 3, 4, 2. fqq. De his omnibus haud dubie fufius egerat Pherecydes. Videamus narrationum eius reliquias.

Suidas: Ὕης, Ὕου. ἐπίθετον Διονύσου, ὡς Κλείδημος. ἐπειδὴ, φησὶν, ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης, τὴν Σεμέλην Ὕην λέγεσθαι· καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς, Ὑάδας.

Bacchum cognominatum fuiffe Hyen, ex aliis etiam veterum locis oftendit *Valef.* ad *Harpocr.* p. 101. A *Schol. Ariftoph.* auu. 874. vocatur *Ὕας.* Eadem fere, quae *Suidas*, habent *Photius* in Lexico p. 452. *Etymol. M.* et *Phauorin.* nifi quod hi poft *ἐπειδὴ* omittunt *φησὶ*, et pro *λέγεσθαι* exhibent *λέγει*, et *Ὕδας* pro *Ὑάδας*, *Photius* autem dat *τὴν Σεμέλην ὕειν λέγεσθαι.* Sed *Ὕην* pro *ὕειν* fcribendum effe recte iudicat *Schleusnerus* Animaduerff. ad *Photii* Lexicon p. 120. *Clidemi* rationem fequitur *Schol. Arati* Phaenomm. 172. *Θαλῆς μὲν δύο αὐτὰς* (Hyadas) *εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι, τρεῖς. Ἀχαιὸς δὲ, δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης, ζ'. ἡ δὲ προσωνυμία ἐστὶν, ὅτι τὸν Διόνυσον ἀνεθρέψαντο. Ὕης δὲ, ὁ Διόνυσος.*

Vberius Hyadas defcribit Pherecydes ap. *Schol. Homer.* Il. σ, 486.

τοὺς ἐπὶ τῶν κεράτων τοῦ Ταύρου ἑπτὰ ἀστέρας κειμένους. καλοῦνται δὲ Ὑάδες, ἤτοι διὰ τὴν πρὸς τὸ ῡ στοιχεῖον ὁμοιότητα, ἢ ἐπειδὴ αἴτιοι ὄμβρων καὶ ὑετῶν καθίστανται. Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ γεννηθέντα Διόνυσον ταῖς Δωδωνίσι Νύμφαις τρέφειν ἔδωκεν, Ἀμβρωσίᾳ, (*Villois.* Ἀμβροσίᾳ) Κορωνίδι, Εὐδώρῃ, Διώνῃ, Αἰσύλῃ, Πολυξοῖ. (*Villois.* Πολυξώ.) αὗται θρέψασαι τὸν Διόνυσον, περιῄεσαν (*Villois.* περιήρχοντο) σὺν αὐτῷ, τὴν εὑρεθεῖσαν ἄμπελον ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀνθρώποις χαριζόμεναι. Λυκοῦργος δὲ μέχρι τῆς θαλάσσης συνεδίωξε (*Villois.* ἐδίωξε) τὸν Διόνυσον. ἐκείνας δὲ ἐλεήσας ὁ Ζεὺς κατηστέρισεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villois.* Φερεκύδει).

Ibid. paullo post: Φερεκύδης, καθάπερ εἴρηται, (*Villois.* καθὰ προείρηται), τὰς Ὑάδας Δωδωνίδας Νύμφας φησὶ εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. ἃς παρακαταθέσθαι τὸν Διόνυσον Ἰνοῖ (*Villois.* τῇ Ἰνοῖ) διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον. καθ' ὃν καιρὸν καὶ αὐτὰς Λυκοῦργος ἐδίωξε.

Hygin. poet. aſtron. 2, 21. p. 395. *Hyades Pherecydes Athenienſis Liberi nutrices eſſe demonſtrat, numero ſeptem, quas etiam antea Nymphas Dodonidas appellatas. Harum nomina ſunt haec: Ambroſia, Eudora, Pheſyle, Coronis, Polyxo, Phaeo, Thyene. Hae dicuntur a Lycurgo fugatae, et praeter Ambroſiam omnes ad Thetyn profugiſſe, vt ait Aſclepiades. Sed vt Pherecydes dicit, ad Thebas Liberum perlatum Iunoni tradiderunt. Quam ob cauſſam ab Ioue gratia eis eſt relata, quod inter ſidera ſunt conſtitutae.*

Schol. Germanici ad Taurum v. 173. p. 105. *In ſigno Tauri frons et facies Hyades vocantur, quas Pherecydes Athenaeus nutrices Liberi dicit, quae Dodonides Nymphae vocantur. Quae cum a Lycurgo captiuitatem timentes fugerent Thebas, ne ſibi a Iunone aliquid paterentur, Iupiter coelo illatas ſideribus honorauit, Hyadesque appellauit, quod na-*

ſcente Libero eas inuenerit, quas in ſignum temporis poſuit, vel quod ſint pluuiales: ὕειν *enim* pluere *eſt, quia earum ortus imbres concitat: vel quia in modum Y litterae poſitae ſunt.*

Idem *Schol.* ad v. 254. ſqq. p. 114. ſimilia de Pleiadibus narrat: *Pleiades a pluralitate Graeci vocant: Latini, eo quod vere exoriantur, Vergilias dicunt. Dicit autem Pherecydes Athenaeus, ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias, ex Naxo inſula: et pro eo, quod Liberum educauerunt, a Ioue inter ſidera ſunt relatae.*

Ad vtrumque huius Scholiaſtae locum conf. *Hellanici* fragm. XXIIII.

Hi loci, quanquam fere omnes corrupti ſunt, mutuum tamen ſibi auxilium praeſtant. Sic in primo loco deeſt ſeptimum Nymphae nomen *Φαιώ*, quanquam id *Heſiodus* quoque habet in fragmento, quod ſeruauit *Scholiaſtes Arati* v. 172. In illo fragmento eſt etiam *Φαισύλη* pro *Αἰσύλη*, et memoratur *Κλέεια*, ſed neque *Ἀμβροσία*, neque *Πολυξώ*, neque *Διώνη*. Pro hoc autem *Valckenar.* Animaduerſſ. ad *Ammon.* 3, 12. p. 208. (159.) reponendum arbitratur *Θυώνη*, quia *Dione* Bacchi fuit mater, *Thyone* nutrix, quam in rem offert verſum *Panyaſis*, a *Schol. Pindar.* Pyth. 3, 175. allatum. In *Hygino* contra pro *Pheſyle* ſcribendum videtur *Phaeſyle*, et *Thyone* pro *Thyene*, et *Inoni* pro *Iunoni*. Dodone, vt conſtat, erat vrbs Epiri, in confinio Moloſſidis ac Theſprotidis, vbi erat templum et oraculum Iouis celeberrimum. Nymphae autem Dodonides non vno modo numerantur et nominantur. *Hyginus* enim fab. 182. ita de iis: „Oceani, inquit, filiae, Idothea, Althaea, Adraſta (*Munckerus* emendat: Ida, Amalthea, Adraſtea). alii dicunt Meliſſei filias eſſe, Iouis nutrices, quae Nymphae Dodonides dicuntur. alii Naiades vocant: quarum nomina, Ciſſeis, Nyſa, Erato, Eriphia, Bromie, Polyhymno (pro qua fab. 192. eſt Polyxo): hae in monte Nyſa munere

alumni potitae ſunt, — et depoſita ſenectute in iuuenes mutatae ſunt, conſecrataeque poſtea inter ſidera Hyades appellantur. alii tradunt vocitatas Arſinoe, Ambroſie, Bromie, Ciſſeis, Coronis." Apud *Apollodor.* 3, 4, 3. non Dodonides antea vocatae dicuntur, ſed Nyſeides, *Νύμφαι ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσαι.* ad q. l. vid. *Heyn.* p. 563. ſq. omninoque rem aliter narrauerant Praſiarum in Laconica incolae. v. *Pauſ* 3, 24. Sed in eo ab omnibus conſentiri vidi, Bacchi nutrices fuiſſe Nymphas. Et recte eas vocari ſic poſſe oſtendit *Athenaeus* 11; p. 465. B. *αἱ γὰρ ἄμπελοι*, inquiens, *πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι.* Neque vero Nymphae iſtae, ſed ipſe Bacchus, non vitem tantum, ſed etiam reliquas arbores mites ac ſatiuas, non hominibus omnibus, ſed Athenienſibus praebuit, ſi quidem ſequimur *Scholiaſtas Ariſtidis* ad Panath. p. 185. ed. *Iebb.* quorum verba mutila et corrupta e Codicibus MSS. protulit *Creuzerus* Meletematum P. I. Lipſ. 1817. 8. p. 20. not. 15.

E LIBRO VI.

XVII.

Schol. Apollon. 2, 1253. et ex eo *Phauorin.* in v. *Χαλκιόπην· Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ* (Codex Pariſ. omittit verba *ἐν ἕκτῳ*, et ſequens nomen ſcribit *Νηνίαν*) *Εὐηνίαν αὐτήν φησι καλεῖσθαι.*

Idem Scholiaſtes addit, hanc Aeetae filiam etiam *Χαλκιόπην* et *Ὀφιοῦσαν* cognominatam eſſe. Poteſt hoc verum putari. Sed poteſt etiam dici, plures Aeetae filias cum vna illa tanquam nobiliſſima, quippe quam pater Phrixo vxorem dedit confuſas fuiſſe. v. *Apollod.* 1, 9, 1. Fortaſſis tamen verum nomen fuit

Ἰοφῶσσα. v. infr. fragm. XXXX. Ceterum Ophiusa olim dicta est Rhodus, ob serpentium multitudinem. v. *Hygin.* poet. astron. 2, 4.

XVIII.

Schol. Apollon. 1, 23. *Φερεκύδης ἐν τῇ ϛ΄, Φιλάμμωνα φησὶ καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι* (cum Argonautis)· *εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας.*

Philammonis huius genus e Pherecyde refert *Schol. Homer.* Odyss. τ, 432. *Φιλωνὶς ἡ Δηϊόνος θυγάτηρ, οἰκοῦσα τὸν Παρνασσὸν, ἐν αὐτῷ παρελέχθη καὶ Ἀπόλλωνι. εἶχε γὰρ τὸ κάλλος ἐράσμιον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τοὺς θεοὺς ζηλοτυποῦντας κατὰ τὸ αὐτῇ* (*Buttmann. αὐτὸ*) *θελῆσαι μίσγεσθαι. εἶτα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται Φιλάμμων ἀνὴρ σοφιστὴς, ὃς καὶ πρῶτος ἐδόκει χοροὺς συστήσασθαι παρθένων, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ Αὐτόλυκος, ὃς οἰκῶν τὸν Παρνασσὸν πλεῖστα κλέπτων ἐθησαύριζεν. εἶχε γὰρ ταύτην τὴν τέχνην παρὰ τοῦ πατρὸς, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους, ὅτε κλέπτοι τὶ, λανθάνειν, καὶ τὰ θρέμματα τῆς λείας ἀλλοιοῦν εἰς ὃ θέλοι μορφῆς, ὥστε πλείστης αὐτὸν δεσπότην γενέσθαι λείας. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Deion s. Deioneus, rex Phocidis vel potius Phthiotidis (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 144.), dicitur e Diomede, Xuthi filia, Asteropaeam genuisse. v. *Apollod.* 1, 9, 4. Sed cum *Apollodorus* nec Diae meminerit, quae et ipsa fuit Deionis filia (v. fragm. LXVIII.), nihil obstat quo minus Philonidem quoque ab eo omissam dicamus. Memorat eam *Conon* narrat. 7. Sed *Hyginus* fab. 200. Daedalionis filiam vocat. *παρελέχθη*, nisi vitiose editum est, habet nouam plane notionem, vt sit: *ab Apolline fuit adamata.* Recte vero ante verba *καὶ Ἀπόλλωνι Munckerus* ad *Hygin.* l. l. omissum putat nomen *Ἑρμῇ*, quod sane desiderari videtur a sequentibus.

Et *Buttmannus* legendum putat *παρελέχθη καὶ Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλλωνι.* Participium *ζηλοτυποῦντας* non habet, vnde pendeat, nisi intelligere velimus *εἶναι* vel *γενέσθαι*, et ante genitiuum *Ἑρμοῦ* desideratur particula *δὲ*, quam *Buttm.* inseruit. Autolycus ap. *Pauf.* 8, 4. p. 605. dicitur *οἰκῶν μὲν ἐν τῷ ὄρει τῷ Παρνασσῷ, λεγόμενος δὲ Ἑρμοῦ παῖς εἶναι, Δαιδαλίωνος δὲ ὢν τῷ ἀληθεῖ λόγῳ.* Ab *Apollodoro* 1, 9, 16. recensetur in Argonautis, non minus quam Lynceus et Idas, quos Apharei filios fuisse ait. Matrem, Arenen, Oebali filiam, addit 3, 10, 3. De hac videtur Pherecydem secutus.

Schol. Apollon. 1, 152. *Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησὶν, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις· Πείσανδρος, Πολυδώραν· Θεόκριτος, Λαοκόωσαν. οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις.*

Similia, vel potius mutatis tantum verbis eadem, ex Codice Paris. *Schaeferus* edidit: *Ἀρήνην Φερεκύδης φησὶν μητέρα γεγονέναι Λυγκέως καὶ Ἴδου, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις Ἀρήνη* etc. Scilicet *οἱ περὶ Ἴδαν* significat *Idas eiusque frater.* Ceterum quae Scholiastes Apollonii in priori loco de Orphei genealogia affert, ea possunt quidem ex Asclepiade quodam desumpta putari, sed non ita debent intelligi, vt Pherecydes ipse Asclepiadem auctorem secutus sit, quum nullus notus sit Asclepiades Pherecyde vetustior.

Oeagri proprie, sed e vulgari fama Apollinis, et Calliopes filius atque adeo frater Lini dicitur Orpheus ab *Apollod.* 1, 3, 2. et *Hygin.* fab. 14. cf. *Pauf.* 9, 30. p. 768.

XVIIII.

Schol. Apollon. 2, 181. *ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρακῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε* (Codex Paris. *Θυννοὶ*) *καὶ Παφλαγόνες), Φερεκύδης ἐν τῇ ς´ φησί.*

Phineus a Pherecyde, vt ab Hesiodo, Asclepiade

et Antimacho, dictus fuit Phoenicis illius, qui patrem Agenorem habuit, et Caſſiepeae filius, teſte *Schol. Apollon.* 2, 178. Pro Agenoris filio eum habuit *Hellanicus* fragm. 83. qui cum noſtro conſentit de regni ambitu. cf. *Hygin.* fab. 19. Caſſiepeam *Apollodorus* 3, 1, 2. vocat Cephei vxorem. Sed poſſunt et Cepheus et Phoenix coniugem hoc nomine habuiſſe.

XX.

Schol. Apollon. 2, 271. ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς (Harpyias) ἐδίωκον (Boreae filii), Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.

Hi Boreae filii, Zetes et Calais, de quibus vid. *Apollod.* 1, 9, 16. et 21. cum notis *Heynii* p. 192. ſqq. artificibus etiam extiterunt operum argumentum. Certe Amyclis tale opus viſebatur. v. *Pauſ.* 3, 18. p. 256. De Harpyiis ſufficiet verba *Tzetzae* ad *Lycophr.* 167. attuliſſe: Ἅρπυιαι δαίμονές τινες, τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, Ἀελλὼ, καὶ Ὠκυπέτη, καὶ Κελαινὼ, Ἴριδος ἀδελφαὶ, θυγατέρες Θαύμαντος καὶ Ἠλέκτρας, τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός. Ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεα τινὰ ἁρπακτικὰ, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ Φινέως θυγατέρας Ἐράσειαν καὶ Ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. De mari Aegaeo dicetur infra, fragm. LXII.

XXI.

Schol. Apollon. 2, 299. Φερεκύδης ἐν ϛ′ (Codex Pariſ. ἐν τῇ γ′) φησιν, εἰς τὸ σπέος αὐτὰς (Harpyias) φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

De hoc λόφῳ Ἀργινοῦντι nil mihi innotuit.

XXII.

Schol. Apollon. 2, 411. Agrum illum Marti ſa-

crum, quem *Apollonius* *Τετράγυιον* vocat, et quem Aeetes duobus tauris aeripedibus et igniuomis iunctis colebat, *πεντηκοντόγυιον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ἕκτῃ.*

Codex Parisinus omisit verba *ἐν τῇ ἕκτῃ.*

De tauris ipsis haec habet idem *Schol.* ad v. 230. *ὅτι χαλκόποδες οἱ ταῦροι καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί.* Quibus descriptionibus nihil significari nisi tauros laboribus egregie ferendis facile pares, ac robustissimos, viri docti omnes consentiunt.

E LIBRO VII.

XXIII.

Schol. Apollon. 4, 156. *Φερεκύδης φησιν ἐν ἑβδόμῳ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.*

Eadem narrauerat *Herodorus.* (v. *Schol. Apollon.* 4, 87.) Sed *Apollonius* 4, 156. sqq. *Antimachum* secutus, item *Hyginus* fab. 22. et *Apollod.* 1, 9, 23. hunc draconem, velleris aurei custodem, dixerunt a Medea per venena fuisse sopitum tantummodo.

XXIIII.

Schol. Apollon. 4, 223. *Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ**) *τὴν Μήδειαν φησὶν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας. ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι, καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν.*

---

*) E Codice MS. Paris. *Brunckius* in Fragmm. *Sophocl.* p. 649. edidit *ἐν τῷ τετάρτῳ*, vt *Schaeferus* T. II. editionis *Apollonii Rhod.* p. 283. *ἐν τῷ δ'.* Reliquas lectionis diuersitates, quum exigui momenti sint, non curo.

Et ad v. 228. Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ, διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον, καὶ μελίσαντας ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν.

Tzetzes ad *Lycophr.* 175. multis narrat Medeae hiſtoriam, ſecutus et alios auctores et vero etiam Pherecydem. Apſyrtus teſte *Cic.* de N. D. 3, 19. apud *Pacuuium* eſt Aegialeus, ſed illud nomen veterum litteris vſitatius. A Pherecyde vocatus fuit Ἄξυρτος, vt colligo e *Schol. Eurip.* Med. 167. ὁ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. niſi forte corruptus eſt locus. Certe fere vnice mihi placet coniectura *Matthiae* ad *Schol. Eurip.* Med. 169. propoſita: διὰ τοῦ ζ, hoc eſt, libri ſeptimi pluribus locis, vt vir doctus ſcite hanc formulam interpretatur. Latine dicas etiam: *paſſim libro ſeptimo* ſiue *per librum ſeptimum.* Nam διὰ ſic ſimpliciter pro ἐν poni non poteſt. Erat frater Medeae. v. *Apollod.* 1, 9, 24. qui dicit, Medeam fratris interfecti membris disperſis Aeetam patrem moratam eſſe. Quae quidem videtur fuiſſe maxime vulgaris traditio, quod intelligi poteſt e *Cic.* leg. Manil. 9. *Ennio* ap. *Cic.* de N. D. 3, 26. *Ouidio* triſt. 3, 9, 27. ſq. etc. Quum vero ea non magnopere differat a Pherecydis narratione, recte dicere poſſumus cum *Heynio* ad *Apollod.* p. 208. Apollodorum ſecutum eſſe Pherecydem.

XXV.

Schol. Homer. Odyſſ. λ, 320. Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως, ἐν τῇ Θοριέων κατῴκει. θέλων δὲ τῆς γυναικὸς ἀποπειρᾶσθαι, λέγεται εἰς ἀποδημίαν ἐπὶ ἔτη ὀκτὼ, καταλιπὼν αὐτὴν ἔτι νύμφην οὖσαν. ἔπειτα κατακοσμήσας, καὶ ἀλλοειδῆ ἑαυτὸν ποιήσας, ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, ἔχων κόσμον. καὶ πείθει τὴν Πρόκριν δέξασθαι τοῦτο, καὶ συμμιγῆναι αὐτῷ. ἡ δὲ Πρόκρις ἐποφθαλμίσασα τῷ κόσμῳ, καὶ τὸν Κέφαλον ὁρῶσα κάρτα καλὸν, συγκοιμᾶται αὐτῷ. ἐκφήνας δὲ ἑαυτὸν ὁ Κέφαλος, αἰτιᾶται τὴν Πρό-

κριν. οὐ μὴν ἀλλὰ καταλλαγεὶς ἐξέρχεται ἐπὶ θήραν. πυκνῶς δὲ αὐτοῦ τοῦτο δρῶντος, ὑπώπτευσεν ἡ Πρόκρις, ὅτι μίσγεται γυναικὶ ἑτέρᾳ. προσκαλεσαμένη οὖν τὸν οἰκέτην ἔλεγεν εἰ σύνοιδεν. ὁ δὲ θεράπων ἔφη τὸν Κέφαλον ἰδεῖν ἐπί τινος ὄρους κορυφὴν, καὶ λέγειν συχνῶς· ὦ Νεφέλα (*Buttm.* νεφέλη), παραγενοῦ. καὶ τοῦτο μόνον συνειδέναι. ἡ δὲ Πρόκρις ἀκούσασα ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν, καὶ κατακρύπτεται. καὶ τὸ αὐτὸ λέγοντος αὐτοῦ πυθομένη, προστρέχει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Κέφαλος ἰδὼν αὐτὴν αἰφνιδίως, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεται· καὶ ὥσπερ εἶχε βάλλει μετὰ χεῖρα ἀκοντίῳ τὴν Πρόκριν, καὶ κτείνει. μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἐρεχθέα, θάπτει πολυτελῶς αὐτήν. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ζῇ. (ἐν τῇ ἑβδόμῃ Buttm.).

Omnino cf. *Eustath.* ad h. l. p. 1688, 20. De Cephalo eiusque temerario facto, propter quod ei iudicium in Areopago subeundum fuit, vid. ad *Hellanic.* p. 125. sq. vbi etiam Procridis et Erechthei breuis mentio facta est. In verbis ἐν τῇ Θοριέων, si recte haberent, intelligendus esset ablatiuus φυλῇ. Sed velim potius pro τῇ legere τῷ, sc. δήμῳ. Nam non solum Θοραὶ fuit δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, sed etiam Θόρικος, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, teste *Diodoro* in libro περὶ δήμων ap. *Harpocrat.* Θόρικον h. l. intelligendum esse docet *Anton. Liberalis* c. 41. cf. interpp. ad *Thucyd.* 8, 95. et *Meurs.* de pagis, in ipsius Opp. Vol. 1. p. 277—279. et in *Gronouii* thes. T. IV. p. 720. sq. *Buttmannus* quoque videtur ἐν τῷ Θορίκῳ legendum putasse. Verbum ἀποπειρᾶσθαι eodem modo constructum et eodem sensu adhibitum extat in *Schol. Theocr.* 3, 2. Pro verbo λέγεται vel aliud verbum ponendum est, quod significet *parat se*, vel quod magis placet, omissus esse putandus est infinitiuus ἀπελθεῖν, vel similis. Prius illud praetulit *Buttm.* λέγεται in ἔρχεται mutari iubens. Δέξεσθαι mutari debet in δέξασθαι, id quod *Buttm.* fecit. Post βάλλει ante μετὰ ex *Eustathio* inseri debet τῷ. *Pausanias* 1, 37. p. 91. ita narrat de Cephalo: Κέφαλον

τὸν Δηϊονέως, συνεξελόντα λέγουσιν Ἀμφιτρύωνι Τηλεβόας, τὴν νῆσον οἰκῆσαι πρῶτον, ἣ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κεφαλληνία καλεῖται. μετοικεῖν δὲ αὐτὸν τέως ἐν Θήβαις, φεύγοντα ἐξ Ἀθηνῶν διὰ τὸν Πρόκριδος τῆς γυναικὸς φόνον. Similia habet *Antoninus* l. l. Idem *Pausanias* 10, 29. p. 870. picturam aliquam commemorat, in qua fuerit Procris, et post eam Clymene, sed ita vt haec tergum obuerteret: In Νόστοις tradi, Clymenem esse Minyae filiam (cf. *Schol. Apollon.* 1, 45. 230. et *Eustath.* l. l. p. 1688. sq.) et Cephalo nupsisse, qui ex ea genuerit Iphiclum. Sed Procridem ait *Pausanias* omnium consensu dici ante Clymenen cum Cephalo consueuisse.

XXVI.

Schol. Homer. Odyss. λ, 289. Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρὼ τοὔνομα, κάλλει εὐπρεπεστάτην, οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειεν τὶς βοῦς παρ' Ἰφίκλου. πάντων δὲ ἀπορουμένων, Βίας ὁ Ταλαοῦ μόνος ὑπέσχετο δράσειν τοῦτο. καὶ πείθει τὸν ἀδελφὸν Μελάμποδα, ῥέξαι τὸ ἔργον. ὁ δὲ καίπερ εἰδὼς ἅτε δὴ μάντις ὅτι ἁλώσεται ἐνιαυτὸν, εἰς τὴν ὀφρὺν ἀφικνεῖται ἐπὶ τὰς βοῦς. οἱ δὲ φύλακες ἐνταῦθα καὶ οἱ βουκόλοι κλέπτοντα αὐτὸν λαμβάνουσι καὶ παραδιδόασιν Ἰφίκλῳ, καὶ δεθεὶς ἐφυλάσσετο, παρεζευγμένων αὐτῷ θεραπόντων δύο, ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ αὐτὸν ἐπιεικῶς ἐθεράπευεν, ἡ δὲ γυνὴ φαυλότερον. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ὀλίγον πρὸς τὸ τελειωθῆναι περιῄει, Μελάμπους ἀκούει ὕπερθεν τινῶν σκωλήκων διαλεγομένων, ὅτι καταβεβρώκοιεν τὴν δοκόν. καὶ τοῦτο ἀκούσας καλεῖ τοὺς διακόνους, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκφέρειν, τῆς κλίνης λαμβανομένους τὴν μὲν γυναῖκα πρὸς ποδῶν, τὸν δὲ ἄνδρα πρὸς κεφαλῆς. οἱ δὲ αὐτὸν ἀναλαβόντες ἐκφέρουσιν. ἐν τοσούτῳ δὲ καὶ ἡ

δοκὸς κατακλᾶται καὶ ἐπιπίπτει τῇ γυναικὶ, καὶ κτείνει αὐτήν. ὁ δὲ ἀνὴρ ἐξαγγέλλει τῷ Φυλάκῳ, ὁ δὲ Φύλακος Ἰφίκλῳ τὰ γενόμενα. οἱ δὲ ἐλθόντες παρὰ τὸν Μελάμποδα, ἐρωτῶσι αὐτὸν, τίς ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη μάντις εἶναι. οἱ δὲ αὐτῷ τὰς βοῦς ὑπισχνοῦνται δώσειν, ἐὰν μηχανήν τινα εὕρῃ παίδων γενέσεως Ἰφίκλῳ, καὶ πιστοῦνται ταῦτα. ὁ δὲ Μελάμπους βοῦν ἱερεύσας τῷ Διῒ, διαιρεῖ μοῖρας πᾶσι τοῖς ὄρνισιν. οἱ δὲ ἔρχονται πάντες πλὴν ἑνὸς αἰγυπιοῦ. ὁ δὲ Μελάμπους ἐρωτᾷ πάντας τοὺς ὄρνιθας, εἴ τις οἶδε μηχανὴν, πῶς ἂν Ἰφίκλῳ γένοιντο παῖδες. ἀποροῦντες δὲ ἐκεῖνοι, κομίζουσι τὸν αἰγυπιόν. οὗτος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς εὐθέως εὗρεν. διώξας γὰρ τὸν Φύλακον μετὰ μαχαίρας τὸν Ἴφικλον ἔτι νεογνὸν ὄντα διὰ τὸ ἰδεῖν αὐτὸν ἄτοπόν τι ποιοῦντα. ἔπειτα τὸν Φύλακον μὴ καταλαμβάνοντα, πῆξαι τὴν μάχαιραν εἴς τινα ἀχερδον. καίπερ φῦναι αὐτὴν τὸν φλοιόν. τὸν δὲ Ἴφικλον διὰ τὸ δέος μηκέτι παῖδας ποιῆσαι. ἐκέλευσεν οὖν ὁ αἰγυπιὸς τὴν μάχαιραν τὴν ἐν τῷ ἀχέρδῳ κομίζειν, καὶ ἀποσμήξαντα τὸν ἰὸν διδόναι ἀπ᾽ αὐτῆς πιεῖν ἐν οἴνῳ δέκα ἡμέρας Ἰφίκλῳ. γεννῆσαι δὲ αὐτῷ παῖδας ἐκ τούτου. ποιήσας δὲ ὁ Ἴφικλος τοῦτο, τὴν γονὴν ἀναῤῥώννυσι. καὶ ἴσχει Πυδάρκην παῖδα. καὶ δίδωσι τὰς βοῦς τῷ Μελάμποδι. ἃς λαμβάνει αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ Βίαντι πρὸς γάμον, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες, Περιαλκὴς, καὶ Ἄρητος, καὶ Ἀλφεσίβοια. Ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ ἐν τῇ ἑβδόμῃ.

De Neleo, Pyli rege, patre Neſtoris, ſtatim ponam aliam Pherecydis narrationem ex eodem Scholiaſta ad v. 280.

Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυροῦς παῖς, ἐξελασθεὶς ὑπὸ Πελίου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἰωλκοῦ, ἀφίκετο εἰς Μεσήνην τῆς Πελοποννήσου. καὶ λαβὼν παρὰ ἐγχωρίων, τὴν Πύλον κτίζει. καὶ γαμεῖ Χλῶριν, τὴν Ἀμφίονος τοῦ Ἰάσου καὶ Φερσεφόνης τῆς Μίου θυγατέρα, βασιλεύει τε οὐ μόνον τῶν Πυλίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν

*Ὀρχομενῷ καὶ γίνεται εὐδαιμόνων**). *Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Fere eadem tradiderat *Hellanicus* fragm. XII. ad q. l. dixi de vrbe Iolco et Pylo. Neleus etiam a *Paufania* 10, 29. p. 870. dicitur filius Neptuni, Chloridis maritus. Diftinguendus autem eft, quod non feci in notis ad Hellanic. p. 52. a Neleo Attico, Codri filio, qui proprie dicebatur *Νειλεὺς*, fi credere poffumus *Euftathio* ad *Homer.* Odyff. λ, p. 1681, 55. Sed *Tzetzae* tefte ad *Lycophr.* 387. ab Aeolibus tantum fcribitur *Νείλευς*. Non vero Neleum, fed Pylum, filium Clefonis, deductis e Megaride colonis Lelegibus Pylum vrbem primum condidiffe, quem paullo poft Neleus et Pelasgi Iolco venientes expulerint, auctor eft *Paufanias* 4, 36. in. a quo eodem 5, 16. p. 417. etiam Chloris dicitur Amphionis filia, vide ap. eundem 9, 36. extr. vbi haec leguntur: *Νηλεὺς Κρηθέως* (non Neptuni: quae controuerfia optime componi poteft e *Schol. Homer.* Odyff. μ, 70. *Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα*, cf. ad *Hellanic.* p. 52.) *βασιλεύων Πύλου γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἄωριν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου*, *Hartungus* recte *Χλῶριν* innuebat legendum effe. Sed idem debebat *Ἰλασίου* quoque in *Ἰάσου* mutare. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 151. vbi etiam in noftro loco pro *τῆς Μίου* legi iubet *τῆς Μινύου*, vt intelligatur Orchomeni in Boeotia rex. Quae viri magni emendatio haud dubie vera eft, et *Buttmanno* quoque probata. Quod fi recte Scholiaftes Pherecydem infpexit et diligenter exfcripfit, non fatis vera h. l. tradidiffe putandus eft Pherecydes. Neleus enim Pyliorum tantum rex fuit, non item Orchomeniorum. vid. *Heyn.* l. l. p. 589.

---

*) *Buttmannus* edidit *εὐδαιμονῶν*. Mihi neque *εὐδαιμόνων* placet, nifi fcribatur *τῶν εὐδαιμόνων*, neque *εὐδαιμονῶν* verbo *γίνεται* iunctum. Mallem *γίνεται εὐδαίμων*.

Pherecydis locum priorem inprimis secutus videtur *Apollodorus* 1, 9, 12. Filiam Nelei *Πηρὼ* memorant quoque *Pauf.* 10, 31. p. 876. *Euſtath.* ad Odyff. ο, p. 1779, 52. fqq. *Schol. Theocrit.* 3, 43. aliique, fed non item *Schol. Apollon.* 1, 156. vbi Nelei vxores et filii recenfentur.

Phylace erat Theffaliae oppidum, ad montem Othryn in Phthiotide. v. *Strab.* 9, p. 433. B. *Schol. Theocr.* 3, 45. Tyro erat Nelei mater, filia Salmonei ex Alcidice: v. *Homer.* Odyff. λ, 234. fqq. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. Haec tefte *Euſtathio* p. 1685, 5. poft patris mortem educata erat apud Deïonem, vel, vt *Tzetzes* narrat, apud Cretheum, vtrumque Salmonei fratrem. (cf. *Apollod.* 1, 7, 3.) Sed mortuo Deione nepos eius et fucceffor in Phylaces regno, Iphiclus f. Iphicles, quaedam bonorum, quae Tyro in eius aedibus poffederat, in his egregias boues, mala fraude fibi vindicauit. Neleus igitur matris amore ductus fecit id, quod hic narratur. *Pauſaniae* aetate in vrbe Pylo monftrabatur adhuc fpelunca, in qua et Neftoris et noftri Nelei boues, quas Theffalicas putat, dicuntur ftabulatae effe. v. *Pauf.* 4, 36. p. 371. fq.

In genitiuo *Ταλαοῦ* intelligi debet nomen *πατήρ.* cf. *Apollod.* 1, 9, 13. etc. *Buttmannus* vult ὁ *Ἀμυθάονος*, negans nomen *πατὴρ* fubaudiri poffe. Nam pater Biantis fuit Amythaon, filius Crethei atque Tyrus. Atqui nomen *πατὴρ* in talibus faepe omitti, notum effe poterat ex iis, quae partim a *Lamberto Bos* in Ellipfibus Graecis, partim a me ipfo in Prolufione I. de nominibus Graecorum p. 12. dicta funt. Melampus, vates fatis nobilis, (v. *Herodot.* 2, 49.) cui Megarenfes in oppido Aegifthenis templum exftruxerunt et facra fecerunt, auctore *Pauſania* 1, 44. p. 107. dicitur inprimis beftiarum fermones intellexiffe, *οἷα ὑπὸ δρακόντων καθαρθεὶς τὰ ὦτα,* quae funt verba *Euſtathii* p. 1685, 24. cf. *Schol. Apollon.* 1, 118. Talia fingebant olim ad augendam artis vaticinandi peritiam. Per *τὴν ὄφριν*

potest tumulus quidam siue collis intelligi, in quo fortassis pascebantur boues. Certior tamen est *Barnesii* emendatio, Ὄθρυν, etiam *Buttmanno* probata, ex *Theocriti* Idyll. 3, 43. Pro ἐφυλάσσετο, quod etiam *Eustathius* p. 1685, 20. exhibet, vulgo male legitur ἐφυλάσσατο. Pro περιήει rescripsi περιῄει. Verba λαμβανομένους (Nam ita haud dubie reponi debet pro λαμβανόμενος), τὴν μὲν γυναῖκα — κεφαλῆς, quomodo capienda sint, docet *Eustath.* p. 1685, 26. δραξαμένους τὴν μὲν γυναῖκα, τῶν κάτω τῆς κλίνης· τὸν δὲ ἄνδρα, τῶν πρὸς τῇ κεφαλῇ. Phylacus erat Deionis filius, pater Iphicli. Hic Iphiclus distinguendus est ab illo, qui Thestii filius et Argonauta fuit. v. *Apollod.* 1, 9, 16. Nostrum enim negauit Pherecydes in argonautarum numero fuisse.

„ *Schol. Apollon.* 1, 45. et ex eo *Phauorin.* in v. Ἴφικλος. ἐπισημαίνεσθαι δ' ἄξιον, ὡς οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

In verbis αἰτίαν τῆς ἀπαιδίας σπορᾶς hoc vltimum σπορᾶς videtur abesse posse. Certe non est in *Eustath.* p. 1685, 32. Sed potest etiam σπορὰ de ipsis filiis intelligi, vt ἀπαιδία σπορᾶς eodem modo dictum sit, quo ap. *Sophocl.* Electr. 36. ἄσκευος ἀσπίδων, ap. *Eurip.* Electr. 1130. οἶκος ἀγείτων φίλων (pro quo Helen. 531. est ἄφιλος φίλων,) Andromach. 714. ἄπαιδας τέκνων. ad quem locum et ad v. 612. vid. *Barnes.* Sed *Buttm.* bene coniicit scribendum αἰτίαν τῆς ἄπαιδος σπορᾶς. Pro διάξας sine vlla dubitatione rescribendum est διᾷξαι. ἄχερδος est genus spinae, conficiendis sepibus aptum. v. *Eustath.* ad Odyss. ξ, p. 1748, 47. qui tamen p. 1685, 33. explicat per pyrum agrestem. *Schol. Theocr.* l. l. simpliciter δένδρον habet Omnino nihil certi de hac planta habemus. Quae dici poterant, collegit *Beckmannus* ad *Aristot.* de mirabilib. auscultationib. c. 155. p. 321. sq. Pro καίπερ φῦναι αὐτὴν legendum est καὶ περιφῦναι αὐτῇ, πρ. μαχαίρᾳ. v.

Eustath. l. l. Verba ἀπ' αὐτῆς paullo remotiora sunt, quam vt commode possint ad μάχαιραν referri. Mallem ἀπ' αὐτοῦ, np. ἰοῦ. cf. *Schol. Theocr.* et *Eustath.* ll. ll. Pro γεννῆσαι δὲ αὐτῷ. melius videtur γεννήσειν δὲ αὐτὸν, vel, quae est *Buttmanni* coniectura, γενήσεσθαι δὲ αὐτῷ. *Podarces* hic non confundendus est cum alio Podarce, qui postea sub Priami nomine satis nobilitatus est, filio Laomedontis. v. *Apollod.* 2, 6, 4. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 335, 337. Pro ὡς λαμβάνει αὐτὴν, in quibus manifesta lacuna est, ex *Eustath.* p. 1685, 44. haec saltem possent reponi: ὡς λαμβ. καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον, δίδωσιν εἰς ἕδνον τῷ Νηλεῖ, καὶ τὴν Πηρὼ λαμβάνει αὐτὴν τῷ. — *Buttm.* edidit: ὡς λαβὼν καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον δίδωσι Νηλεῖ ἕδνα τῆς Πηροῦς. καὶ λαμβάνει etc. Ἄρητος ap. *Apollon. Rhod.* 1, 118. est Ἀρήϊος, vbi alius quoque Biantis filius, Talaus, commemoratur. Et haud dubie Ἄρητος est vitiosa scriptura. v. *Burmann.* catalog. Argonaut. in v. Areius. Ἀλφεσίβοια extat etiam ap. *Theocrit.* 3, 45. Sed ap. *Eustath.* male editur Ἀλκεσίβοια.

De Nelei et Nestoris posteris Pherecydem multa, quae nunc nescimus, narrasse puto. Nestor filium habuit Antiochum, Antiochus Paeonem. Neleus praeter Nestorem genuit Periclymenum, Periclymenus Penthilum, non confundendum illum cum eo, de quo ad Hellanici fragm. V. dixi p. 46. Penthilus Borum, Borus Andropompum, Andropompus Melanthum. Melanthus cum Paeonis posteris, cum Alcmaeone aliisque Nestoris nepotibus ab Heraclidis e Messenia pulsi Athenas se receperunt, et nomen praebuerunt duabus nobilibus gentibus, Paeonidarum et Alcmaeonidarum. Melanthus Thymoeten, filium Oxynthae, vltimum e Thesei posteris Atheniensium regem, expulit et regnum inuasit. v. *Paus.* 2, 18. p. 151. sq. Huius Melanthi filius erat nobilissimus ille Codrus (v. *Paus.* 1, 19. p. 45.), de cuius morte omnia nota sunt. cf. supra §. 12. Codrus praeter Medontem, Nileum et alios, filium

habuit Androclum. De hoc nobis aliquam Pherecydis narrationem seruauit *Strabo* 14, p. 632. C.

ταύτης (τῆς Ἰωνικῆς παραλίας) φησὶ Φερεκύδης Μίλητον μὲν, καὶ Μυοῦντα, καὶ τὰ περὶ Μυκάλην καὶ Ἔφεσον, Κᾶρας ἔχειν πρότερον· τὴν δ᾽ ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ἧς Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγας· ἐκβληθῆναι δ᾽ ἀμφοτέρους ὑπὸ τῶν Ἰώνων, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Καρίας ἐκπεσεῖν. Ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ βασιλέως Ἀθηνῶν· γενέσθαι τοῦτον Ἐφέσου κτίστην.

Scilicet Androclus non solus, sed cum fratribus Nileo, Cyareto aliisque, cum parte Thebanorum, Orchomeniorum, Phocensium et Abantum, colonias Ionum deduxit in Asiam, vbi varias regiones occuparunt: Nileus Miletum, olim Anactoriam dictam, Androclus Ephesum atque Samum, Cyaretus Myunta. Fuit haec tertia Graecorum colonia, quam quidem deducebant duces barbari proprie, non Iones. Codri enim filii, vt vidimus, matribus tantum Atheniensibus nati paternum genus a Messeniis ducebant. v. *Pauf.* 7, 2. sq. cf. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 226. sq. Pro Ἀγκαῖος vulgo male legitur ἀναγκαῖος. Ancaeus enim, distinguendus ab eo, de quo fragm. XXVII. dicetur, teste *Asio* ap. *Pauf.* 7, 4. et *Schol. Apollon.* 2, 868. erat filius Neptuni ex Astypalaea, et imperabat illis populis, qui Leleges dicebantur. Leleges autem et Cares omnem illam regionem tenuisse, quae postea Ionia dicebatur, testantur etiam *Strabo* 7, p. 321. D. et *Herodot.* 1, 142. Ceterum ex iis, quae dicta sunt, intelligitur, quam errauerit *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 8, 5. vbi Neleum, Codri filium, haud dubie ideo a *Strabone* 14, init. dicit Pylium genere appellari, quia eodem Nelei nomine Nestoris quoque pater vsus sit.

Alia, quae huc pertinet, Pherecydis narratio extat ap. *Schol. Homer.* Odyss. o, 225. Μελάμπους ὁ Ἀμυθάονος παῖς, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διὰ τῆς μαντι-

κῆς τεράστια ἐποίει, οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτῷ (Male *Buttmannus* αὐτῶν) καὶ οὗτος ἐνδοξότατος ἆθλος ἐγένετο. τῶν γὰρ Προίτου θυγατέρων, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων, Λυσίππης καὶ Ἰφιανάσσης, διὰ τὴν ἀκμαιότητος (*Buttm.* τὴν ἐκ νεότητος) ἀνεπιλογιστίαν ἁμαρτουσῶν εἰς Ἥραν. παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεὼν, ἔσκωπτον αὐτὸν (*Barnes.* αὐτὴν), λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὢν παραγενόμενος ὁ Μελάμπους, ὑπέσχετο πάσας (*Buttm.* reponi iubet πάντως) θεραπεύειν, εἰ λάβοι κατάξιον τῆς θεραπείας μισθόν. ἤδη γὰρ ἡ νόσος δεκαετὴς, καὶ ὀδύνην φέρουσα οὐ μόνον αὐταῖς ταῖς (Articulum omisit *Buttm.*) κόραις, ἀλλὰ καὶ τοῖς γεγεννηκόσιν. ἐπαγγειλαμένου (*Buttm.* ἀπαγγειλαμένου) δὲ τοῦ Προίτου τῷ Μελάμποδι καὶ μέρος τῆς βασιλείας, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων ἣν ἂν θέλοι (*Buttm.* ἐθέλοι) εἰς γάμον δώσειν, ἰάσατο τὴν νόσον ὁ Μελάμπους, διά τε ἱκεσιῶν καὶ θυσιῶν τὴν Ἥραν μειλιξάμενος, καὶ λαμβάνει πρὸς γάμον Ἰφιάνασσαν, ἕδνον αὐτὴν τῶν ἰατρειῶν καρπωσάμενος. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Proetus fuit filius Abantis et Ocaliae (v. *Apollod.* 2, 2, 1. cum notis *Heynii* p. 276.), et cum fratre Acrisio ita partitus est regnum paternum, vt ipse Heraeum, Midean, Tiryntha, et oram Argiuae regionis maritimam teneret, Acrisius vero maneret Argis. v. *Pausan.* 2, 16. p. 145. Alius Proetus fuit filius Thersandri, pater Maerae, de quo vid. fragm. LXXII. Nostri Proeti filiae ap. *Apollod.* §. 2. vocantur Λυσίππη, Ἰφινόη, Ἰφιάνασσα. Caussam insaniae varie tradunt veteres. Cum Pherecyde tamen magis quam ceteri consentit *Acusilaus* apud *Apollodorum:* διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. In sequentibus verbis dura quaedam anacoluthia est: ἁμαρτουσῶν — παραγενόμεναι — καὶ διὰ τοῦτο μάντις ὤν. Non tamen aliquid excidisse putauerim. De loco, vbi Melampus sanauerit Proetidas, nihil habet Noster, et videtur putasse, id in ditione Proeti factum esse. Sed *Apollodorus* dicit, Sicyonem

eas a Melampode de montibus compulſas fuiſſe, priusquam vero illuc omnes perueniſſent, natu maximam Iphinoen mortuam eſſe. Quae fama, quum Iphinoe non memoretur a Pherecyde, ignota fuiſſe ei videtur. *Pauſanias* 8, 18. extr. τὰς θυγατέρας, inquit, τοῦ Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσοὺς (oppidum olim in finibus Clitoriorum in Arcadia), καὶ ἠκέσατο τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἄρτεμιν ταύτην, Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλειτόριοι. Alias Ἡμέρας nomen hinc accepiſſe legitur Diana. v. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Dian. 236. Antea vero, vt idem in praecedentibus dicit, confugerant Proetides in ſpeluncam montium, qui Aroanii dicebantur, ſupra Nonacrin. Haec omnia, quod iam dixi, videntur eſſe ſerioris aetatis figmenta. De aliis narrationum apud veteres differentiis vid. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 279—83.

E LIBRO VIII.

XXVII.

Schol. Apollon. 1, et 188. *Phauorin.* in v. Ἀγκαῖος· Φερεκύδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.

Hunc Ancaeum, qui Lycurgi Arcadis filius atque adeo nepos Alei vocatur (v. *Apollod.* 1, 8, 2. 3, 9, 1. ſq.), Ἀρκὰς τὸ γένος ap. *Schol. Apollon.* 2, 118. ab apro Calydonio occiſum fuiſſe, tradit etiam *Apollodorus* 1, 8, 2. it. *Pauſ.* 8, 4. extr. vbi in Argonautarum numero ponitur. Sed paullo alia habet idem *Pauſ.* 8, 45. p. 693. τὸν ἐν Καλυδῶνι ὗν Ἀγκαῖος ὑπέμεινεν ὁ Λυκούργου τρωθεὶς, καὶ Ἀταλάντη τοξεύει τὸν ὗν, καὶ ἔτυχε πρώτη τοῦ θηρίου. τούτων εἵνεκα αὐτῇ

κεφαλή τε τοῦ ὑὸς καὶ τὸ δέρμα ἀριστεῖα ἐδόθη. Alius Ancaeus, rex Sami, eſt apud *Callimach.* h. in Del. 50.

E LIBRO VIIII.

XXVIII.

Schol. Apollon. 1, 102. et *Phauorin.* in v. Ταίναρος· Φερεκύδης ἐν τῇ θ' φησὶν, ὅτι Ἔλατος, ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐριμήδαν τὴν Δαμασίκλου. τούτου δὲ γίνεται Ταίναρός, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν.

Taenari in Spartae vicinia monumentum commemorat *Pauſ.* 3, 14. p. 240. Sed de Elato hoc, diuerſo ab Elato Arcade, de Icaro, non confundendo cum Daedali filio, de Erimeda et Damaſiclo nihil apud alios veterum inueni. De promontorio ipſo cf. *Barneſ.* ad *Eurip.* Cyclop. 291.

E LIBRO X.

XXVIIII.

Schol. Homer. ad Odyſſ. λ, 263. Amphion et Zethus Thebas muris cinxerunt διὰ τοὺς Φλεγύας. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν αὐτῶν Εὐρύμαχος ἥρμοσε τὰς Θήβας, ὥς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ.

Pro ἥρμοσε legendum eſt ἠρήμωσε. v. *Euſtath.* ad *Homer.* Odyſſ. λ, p. 1682, 55.

Schol. Apollon. 1, 735. et ex eo *Phauorin.* Ἀμφίων

καὶ Ζῆθος τὰς Θήβας ἐτείχισαν. — Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς οἰκοδομῆς· διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο, βασιλεύοντι Κάδμῳ.

Haec vltima verba: βασιλ. Κάδμῳ, ab interpolatore profecta esse docte arbitratur *Heyn.* ad *Apollod.* p. 583. Codex Paris. Scholiorum Apollon. habet: διὰ γὰρ τοὺς Φλεγύας ἐχθροὺς ὄντας καὶ ὁμόρους. quae lectio sane praestat. Genus Amphionis et Zethi descripserat et rem vberius tradiderat idem Pherecydes, cuius narrationis reliquiae sunt ap. *Schol. Homer.* Il. ν, 302.

Φλέγυες, (*Villois.* Φλέγυιαι) Γόρτυναν κατοικοῦντες, παρανομώτατον καὶ λῃστρικὸν διῆγον βίον, καὶ κατατρέχοντες τοὺς περιοίκους χαλεπῶς ἠδίκουν. Θηβαῖοι δὲ, πλησιόχωροι ὄντες, ἐδεδοίκεισαν (*Villois.* ἐδεδοίκεσαν) καὶ μέχρι πολλοῦ, εἰ μὴ Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἱ Διὸς καὶ Ἀντιόπης, ἐτείχισαν τὰς Θήβας. Εἶχε γὰρ Ἀμφίων λύραν, παρὰ Μουσῶν αὐτῷ δεδομένην, δι᾽ ἧς κατέθελγε καὶ τοὺς λίθους, ὥστε καὶ πρὸς τὴν τειχοδομίαν αὐτομάτως (*Villois.* αὐτομάτους) ἐπέρχεσθαι. Τούτων μὲν οὖν ζώντων, οὐδὲν οἱ Φλέγυες (*Villois.* Φλέγυιαι) τοὺς Θηβαίους ἠδύναντο διαθεῖναι κακόν. (*Villois.* omisit κακόν.) Θανόντων δὲ αὐτῶν, ἐπελθόντες σὺν Εὐρυμάχῳ τῷ βασιλεῖ, τὰς Θήβας εἷλον. Πλείονα δὲ τολμῶντες ἀδικήματα κατὰ Διὸς προαίρεσιν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διεφθάρησαν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης. (*Villois.* plenius: διεφθ. οὗτοι δὲ ἐνέπρησαν καὶ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.)

Est igitur hic Thebanus Amphion diuersus ab illo Iasi filio, patre Chloridis, de quo vid. ad fr. XXVI. Phlegyarum gens nomen habet a Phlegya, Orchomeni in Boeotia rege, Martis et Chryses filio, qui etiam vrbem aedificauit et suo appellauit nomine, in quam bellicosissimos Graecorum collegit. Valde illa inclaruit rei bellicae studio ac peritia (v. *Homer.* Il. ν, 301.), et inprimis infamis fuit ob latrocinia et vicinarum gentium depraedationes. Tandem etiam ipsum Apollinis Del-

phici templum diripere conati ſunt. v. *Pauſ.* 9, 36. p. 782. 10, 7. *Ouid.* metamm. 11, 413. ſq. et de bello eorum cum Phocenſibus cf. *Pauſ.* 10, 34. p. 885. qui idem 9, 9. eos incoluiſſe ait Minyadem regionem. Sed quomodo dici poſſint *Γόρτυναν κατοικοῦντες*, non ſatis intelligo. Gortyna enim erat vel Cretae vel Arcadiae oppidum. Fortaſſis tamen accipere debemus de illo oppido Macedoniae, quod et Gortynia et Gordynia dicebatur. At ita non erant Thebanis *πλησιόχωροι.* Scilicet hic videtur eſſe loci ſenſus: Phlegyes olim, ſcil. priusquam in Phocidem migrarent, Gortynam incolentes, ſ. dum Gortynam adhuc incolerent, etc. cf. *Pauſan.* 10, 4. niſi quis *Γόρτυναν* malit in *Γυρτῶνα* mutare, quod erat Perrhaebicum oppidum. Certe *Strabo* 9, p. 442. B. olim dicit Phlegyas vocatos eſſe, qui poſtea *Γυρτώνιοι* fuerunt. Amphionis ac Zethi mater, *Antiope*, ab *Homero* quidem Odyſſ. λ, 260. dicitur Aſopi filia, ab aliis vero, vt ab ipſo Pherecyde, quem ſequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 436., Nyctei. v. *Euſtath.* ad illum locum p. 1682, 43. Hos Antiopes filios non niſi lyrae cantu moenia exſtruxiſſe, vetus quidem fama eſt, cuius narratores *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 94. laudauit, ſed recentior tamen Homero. quod iam *Pauſanias* obſeruauit 9, 5. p. 720. *Ἀμφίων καὶ Ζῆθος — Λύκου* (qui fuit rex Thebanorum) *τῇ μάχῃ κρατοῦσιν. ὡς δὲ ἐβασίλευσαν, τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, καὶ Θήβας ὄνομα ἔθεντο κατὰ συγγένειαν τῆς Θήβης* (quae Nympha ipſa quoque fuit Aſopi filia. v. *Pauſ.* 2, 5. p. 122.). Tum affert locum *Homeri* Odyſſ. λ, 263—65. et ita pergit: *ὅτι δὲ Ἀμφίων ᾖδε καὶ τεῖχος ἐξειργάζετο πρὸς τὴν λύραν, οὐδένα ἐποιήσατο* (Homerus) *λόγον ἐν τοῖς ἔπεσι* cf. *Euſtath.* l. l. Pherecydes vero auctor fuit, Amphioni lyram illam a Muſis eſſe donatam.

Schol. Apollon. 1, 741. et ex eo *Phauorin.*: *λύραν Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ* (*Phau.* *ἱστοριῶν*) *δοθῆναι Ἀμφίονι φησὶ ὑπὸ Μουσῶν.*

In Codice Parif. defunt verba *ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ.*

Habuerunt autem Amphion et Zethus Locrum aedificationis focium. v. fragm. LXXII. *Eurymachus* fuit rex Phlegyarum. v. *Eustath.* l. l. Amphioni et Zetho commune monumentum, idque fimplex (*γῆς χῶμα τι οὐ μέγα*), pofitum fuiffe, narrat *Paufan.* 9, 17. p. 744. vbi etiam de Tithorenfium circa illud fuperftitione agit. cf. *Schol. Eurip.* Phoenn. 147. De mortis genere, quo Amphion obierit, controuerfia eft. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 595. Zethus, tefte *Paufania,* 9, 5. p. 721. prae triftitia mortuus eft, quum filium ex fe genitum mater ipfa interfeciffet. Eadem videtur Pherecydis fuiffe narratio, quod colligi poteft e *Schol. Homer.* Odyff. τ, 523.

τῇ Νυκτέως Ζεὺς μίγνυται. ἐξ ἧς Ζῆθος γίγνεται καὶ Ἀμφίων. οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι, καὶ καλοῦνται Διὸς κοῦροι Λευκόπολοι. (Bene *Buttmannus λευκόπωλοι.*) *γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Ἀηδόνα τὴν τοῦ Πανδαρέου. τῶν δὲ γίνεται Ἴτυλος καὶ Νηΐς. Ἴτυλον δὲ ἡ μήτηρ Ἀηδὼν ἀποκτείνει διὰ νυκτὸς, δοκοῦσα εἶναι τὸν Ἀμφίονος παῖδα, ζηλοῦσα τὴν τοῦ προειρημένου γυναῖκα, ὅτ' αὐτῇ* (*Buttm.* bene coniicit *ὅτι ταύτῃ*) *μὲν ἦσαν ἓξ παῖδες, αὐτῇ δὲ δύο. ἐφορμᾷ δὲ ταύτῃ ὁ Ζεὺς ποινήν. ἡ δὲ εὔχεται ὄρνις γενέσθαι, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἀηδόνα. θρηνεῖ δὲ ἀεί ποτε τὸν Ἴτυλον, ὥς φησι Φερεκύδης.*

Pertinent ad hanc hiftoriam verba *Homeri* Odyff. τ, 522. a *Schol. Theocr.* 3, 7. repetita de Aëdone: *παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον* vbi in *Schol. Theocr.* male edi *ὀλοφυρομένην* videtur. Huc referendus etiam eft locus *Schol. Eurip.* Phoenn. 1111.

Νηΐταις πύλαις] *ἢ ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τῆς Ζήθου θυγατρός.*

Iam *Paufaniam* audiamus 9, 8. p. 727. *τὰς Νηΐτας ὀνομασθῆναί φασιν ἐπὶ τῷδε. ἐν ταῖς χορδαῖς νήτην καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν.* (*Valckenar.* ad *Schol. Eurip.*

p. 730. emendat: *καλοῦσι τὴν ἐσχάτην.*) *ταύτην οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίονα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύταις ἀνευρεῖν λέγουσιν. ἤδη δὲ ἤκουσα, καὶ ὡς Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδὶ ὄνομα Νῆϊς γένοιτο· ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νήϊδος τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας.* Videtur igitur temporis longinquitate filia in filium mutata fuiſſe. Antiqua monumenta et alia memoratu digna, quae in vicinia huius portae reperiebantur, deſcribit idem c. 25.

Epigramma aliquod in Zethi monumento poſitum habet *Brunck.* in analect. T. I. p. 183. n. III. De interitu Plegyarum haec leguntur ap. *Pauſan.* 9, 36. p. 783. *τὸ Φλεγυῶν γένος ἀνέτρεψεν ἐκ βάθρων ὁ θεὸς κεραυνοῖς συνεχέσι, καὶ ἰσχυροῖς σεισμοῖς· τοὺς δὲ ὑπολειπομένους νόσος ἐπιπεσοῦσα ἔφθειρε λοιμώδης· ὀλίγοι δὲ καὶ ἐς τὴν Φωκίδα διαφεύγουσιν ἐξ αὐτῶν.*

Amphionis vxor, cui Antiope fecunditatem inuidit, fuit Niobe, Tantali filia, vt notum eſt. Quotnam liberos habuerit, magnus veterum diſſenſus eſt. Pherecydes quidem duodecim attulit.

Schol. Eurip. Phoenn. 162. *Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς'. Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ς'. Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὥρην, Λαμίππην, Πελοπίαν.*

Apollodorus 3, 5, 6. recenſet ſeptem Niobae filios, totidemque filias. Eundem liberorum numerum ei tribuunt *Antipater Sidonius* in *Brunckii* analectis T. II. p. 17. n. XLII. et *Leonidas Alexandrinus* ibid. p. 193. n. XVI. Sed *Theodorides* ibid. p. 42. n. VII. *δυωδεκάπαιδα λοχείην*, *Hellanicus* fragm. XXII. quatuor filios et tres filias. Ceteros nunc non curo. Ipſe *Valckenarius* ad *Schol. Eurip.* l. l. p. 627. „Haec quidem, inquit, Niobidarum Pherecydea nomina, quantum commemini, nuſpiam alibi reperiuntur, praeter vltimum nomen *Pelopiae*, quod inter quatuordecim, ab his diuerſa, proſtat apud *Apollodorum*.“ Epitaphium Niobae, quod a *Schol. Sophocl.* Electr. 152. aliisque lauda-

tur, vulgo dicunt ab *Agathia* profectum eſſe. Sed *Brunckius*, qui illud in analecta ſua transtulit, T. III. p. 281. n. DCXIII. antiquius putat.

XXX.

Schol. Apollon. 4, 1396. Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ, (*Matthiae* l. l. hoc mutat in τρίτῳ,) τῆς Ἥρας γαμουμένης (Codex Pariſ. addit τῷ Διΐ) φησὶ τὴν γῆν ἀναδοῦναι ἐν τῷ Ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ Δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας, καὶ ὅτι αἱ Νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ (Cod. Pariſ. παρὰ) τὸν Ἠριδανὸν, ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρύσεα μῆλα. λαβεῖν δὲ αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ· εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα, δηλῶσαι τὸν τόπον. ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· ὃν κτείνει, καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τοὺς ὀπάονας, πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνουν (Cod. Pariſ. ἐξενοκτόνει, ita vt ſolus Buſiris intelligatur). ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης, (Cod. Pariſ. διά τε γῆς καὶ θαλάσσης) καὶ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα, καὶ ὀφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οἰκτείρει αὐτὸν ἱκετεύοντα· καὶ κτείνει τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετώμενον. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλ-

ϑόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα, κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ (Cod. Parif. addit τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων), καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν (Cod. Parif. βαστάζειν) τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα· διηγησάμενος τὸν ἆϑλον. δοὺς (Cod. Parif. ἐπιϑεὶς) δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ (In eodem eft τοῦ Ἡρακλέους) τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐλϑὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ᾽ αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλϑών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσϑεῖ, τὸν δ᾽ οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν (Cod. Parif. βαστάζειν) ἀντ᾽ αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος, δόλῳ ἀντεπέϑηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι. ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηϑεὺς ὑποϑέμενος, κελεύειν δέξασϑαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ πήραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. ὁ δὲ, καταϑεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ᾽ Εὐρυσϑέα, καὶ δεικνύει αὐτῷ ταῦτα.

Hygin. poet. aftron. 2, 3. p. 361. ed. *Muncker. Ait Pherecydes, Iunonem cum duceret Iupiter vxorem, Terram inueniſſe* (leg. *veniſſe*) *ferentem aurea mala cum ramis. Quae Iunonem admiratam, petiiſſe a Terra vt in ſuis hortis ſereret, qui erant vsque ad Atlantem montem.*

Eratoſthenes cataſteriſm. 3. Φερεκύδης φησὶν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν ϑεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλϑεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν ϑαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν ϑεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρϑένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέστησε φύλακα τὸν ὄφιν, ὑπερμεγέϑη ὄντα.

Cum his locis omnino conferendus eft *Apollod.* 2, 5, 11. ἐν τῷ Ὠκεανῷ ſignificat *in inſula quadam Oceani occidentalis.* Nam alias, vt etiam mox in noſtro loco, haec mala tribuuntur inſulis *Heſperidum.* de quarum

parentibus quam diuerſae ſint veterum traditiones, docuit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 413. vbi etiam egit de loco *Schol. Eurip.* Hippol. 742.

Φερεκύδης Διὸς καὶ Θέμιδος φησὶν αὐτάς.

in quo Heſperidas cum Nymphis ad Eridanum confuſas eſſe, recte ſtatuit. Erant enim Heſperi filiae, qui Atlantis vel filius vel frater erat (v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 879.), atque adeo Coeli vel Iapeti neptides. v. *Diodor. Sic.* 3, 60. 4, 27. Earum inſulae et horti ab *Apollodoro* in Hyperboreis collocantur. quae videtur antiquiſſima fuiſſe traditio, nec iis quae Pherecydes narraſſe dicitur repugnat. Iobas enim, Mauritaniae rex, ap. *Athenae.* 3, p. 83. ponit eos in Libya: quam ſententiam ſecuti ſunt multi. Pherecydes autem in ſequentibus diſerte hoc negat. Dum enim Herculem non ad Heſperidas, ſed ad Atlantem veniſſe narrat, ſatis patet ab eo intellecta fuiſſe loca extra Libyam ſita. In eodem *Athenaei* loco multa disputantur de his aureis malis, vnde tandem efficitur, eſſe per ea citria intelligenda. cf. *Victor.* V. L. 32, 5. *Hyginus* Pherecydem non, vt *Scholiaſtes Apollonii*, μῆλα χρυσᾶ ſeiunxiſſe ait a μηλέαις χρυσοῦν καρπὸν φερούσαις, ſed aurea mala cum ramis mali arboris coniuncta dixiſſe. De dracone illorum hortorum cuſtode narrationem Pherecydis aliquam ſeruauit etiam *Scholiaſtes Germanici Caeſaris* ad v. 49. p. 90. ed. Sanctandr. 1589. 8.

Hunc Pherecydes dicit inter aſtra collocatum beneficio Iunonis, eo quod cum nuberet Ioui Iuno, diis offerentibus munera, Terra quoque obtulerit aurea mala cum ramis: quae Iuno in hortum ſuum, qui erat apud Atlantem, inferri iuſſit, et Heſperides Atlantis filias cuſtodes poſuit, quae cum a filiabus Atlantis ſubtraherentur et ſaepe vexarentur, Iuno cuſtodem horti Draconem peruigilem implicuit arbori, quem Hercules interfecit, et illa aſtris intulit.

Semel hic adſcribere et ad rem noſtram applicare liceat verba *Achillis Tatii* introd. in Arat. c. 39. p. 163.

sq. χρὴ εἰδέναι, ὅτι οὔτε Κηφεὺς, οὔτε Κασσιέπεια, οὔτε Ἀνδρομέδα (neque adeo Draco) ἐστὶν ἐν οὐρανῷ. γελοῖον γὰρ ὑπονοεῖν πρὸ τούτων ἀκαταστέριστον τὸν οὐρανόν. ἀεὶ γὰρ ἦσαν ἀστέρες, καὶ πρὸ Περσέως καὶ Ὠρίωνος. διὸ καὶ ἐν διαφόροις ἔθνεσι διάφορα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄστρων ἐστὶν εὑρεῖν. — Ἕλληνες δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα ἔθεντο τοῖς ἄστροις ἀπὸ ἐπισήμων ἡρώων, πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. ἀνώνυμα γὰρ ὄντα πολλὴν παρεῖχε ταραχὴν τοῖς περὶ ταῦτα σπουδάζουσι. cf. fragm. LVIIII.

Eridanum, fluuium Italiae nobilissimum, in quem delapsus dicitur Phaëthon, nemo nescit a Latinis Padum appellari. Unde corruptum esse putare quis possit locum eiusdem *Schol. Germanici* ad v. 364. p. 133.

Ab Arato et Pherecyde Eridanus Padus esse putatur: et ideo inter astra collocatus, quod a meridianis partibus dirigere cernitur.

Sed sententia loci haud dubie haec est: ex Arati et Pherecydis mente per illum fluuium, qui in coelo subter Cetum collocatus est, intelligi debet Eridanus siue Padus.

Nereus, deus marinus, vocatur ab *Apollod.* 1, 2, 6. Ponti ac Terrae filius, de quo legi possunt *Anaxandridis* versus ap. *Athenae.* 7, p. 295. E.

Tartessus, teste *Strabone* 3, p. 148. C. fuit inter ostia fluminis Baetis, vbi in mare exit, haud procul a Gadibus. Hinc in Libyam, i. e. Africam, Hercules traiecit, et cum Antaeo luctatus est, quem ὑβριστὴν vocat noster, quia, vt dicit *Apollod.* 2, 5, 11. τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῄρει. Luctae huius a multis dicitur Pherecydes meminisse:

Schol. Pindar. Pyth. 9, 185. ἔνιοι φασὶν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος, Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὡς φησι Φερεκύδης.

Irassa s. Irasa, vt scribunt *Herodotus* 4, 158. et *Steph. Byz.* fuit regia Antaei, in Cyrenaica. E palude

Tritonide, quae in Africa erat, in mare Libycum effluebat torrens quidam Triton. v. *Pauſ.* 9, 33. extr. *Herodot.* 4, 178. *Plinius* vero H. N. 1. Lixi, inquit, in Mauritania, regia Antaei, certamenque cum Hercule, et Heſperidum horti.

Etymolog. M. ex *Oro*: Πολέμων ὁ Ἡρακλῆς, διὰ τὸ παλαῖσαι Ἀνταῖον. Φερεκύδης λέγει, ὅτι μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν Ἀνταῖον καὶ ἀποκτεῖναι, συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰφινόῃ, καὶ ἐγέννησε Πολέμωνα. *Phauorinus* eadem transſcripſit in lexicon ſuum. In hoc tamen legitur Πολέμονα. Pro παλαῖσαι bis reponendum eſt καταπαλαῖσαι. Iphinoe iſta videtur diuerſa eſſe a Proeti filia, de qua ad fragm. XXVI. dictum eſt. Fuit vxor Antaei, vt ex hoc loco intelligitur. Sed quum vix dubitari poſſit, quin haec ſint ſeriorum temporum figmenta, quibus magis exornare ſcilicet volebant fabulas antiquas, non mirari debemus, haec aliter tradi a *Tzetza* ad *Lycophr.* 663.

Φερεκύδης φησὶ, μετὰ τὸ καταπαλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, τὸν Ποσειδῶνος, ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι (οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστοῖτο) ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα.

Hic enim Palaemon, non Polemon, dicitur Herculis filius. Et ſane prope eſt vt Palaemonis nomen apud *Tzetzen* verum putem, quum quia omnes ſe ſua hauſiſſe dicunt e Pherecyde, atque adeo conſpirare debent, tum quia nomen Palaemonis fictum videtur ex ipſa Herculis lucta, ἐκ τοῦ παλαίειν. Accedit quod etiam *Apollod.* 2, 7. extr. Palaemonem habet in filiis Herculis. Ille tamen matrem Palaemonis vocat Autonoen, filiam Pirei ſ. Perei. v. *Heyn.* p. 493. in cuius notis Iphinoe per errorem facilem dicitur Antaei filia. Diſtinguendus autem eſt hic Palaemon a Palaemone argonauta, Vulcani vel Aetoli filio, ap. *Apollod.* 1, 9, 16. et ab alio Palaemone, filio Athamantis, qui etiam Melicertes dicebatur, de quo v.

Tzetz. ad *Lycophr.* 229. Ceterum etsi *Pauſ.* 5, 26. nihil narrat, hoc quoque Herculis cum Antaeo certamen ab artificibus aere fuiſſe expreſſum, tamen pictam eius imaginem extitiſſe olim, colligere poſſumus e *Diotimi* epigram. ap. *Brunck.* T. I. p. 251. n. V. Luctam ipſam deſcribit *Pindarus* Iſthm. 4, 87. ſqq. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 417. Staturam Antaei ſexaginta cubitorum fuiſſe, tradunt etiam *Gabinius* ap. *Strabon.* 17, p. 829. B. et *Plutarch.* in Sertorio T. I. opp. p. 572. D. Sed ex illis ipſis locis apparet inconſtantia veterum hac de re narrationum. Illi enim non, vt *Tzetzes* narrat, Olympiam perlata eſſe eius oſſa dicunt, ſed in Libya humata. Antaeo occiſo Hercules Memphin peruenit ad Buſiridem, de cuius genere et aetate v. *Heyn.* l. l. p. 419. Fabula de eius in hoſpites inhumanitate ac ſaeuitia, quam *Herm. Bordewiſch* peculiari diſſertatione, de immolatis ab Aegyptio Buſiride peregrinis aduenis, Viteb. 1720. tractauit, adeo celebrabatur olim, vt cuilibet ea nota eſſe putaretur. v. *Virgil.* Ge. 3, 5. Sed ex hac ipſa celebritate, tum etiam ex eo quod Buſirides plures inter ſe confunderentur, videtur factum eſſe, vt quidam Graecorum omnino negarent vnquam in regibus Aegyptiacis fuiſſe Buſiridem aliquem, v. c. *Strabo*, vel potius *Eratoſthenes*, quem laudat, 17, p. 802. C. et *Diodorus Siculus* 1, 88. vbi Buſiridis nomine non regem indicari dicit, ſed tumulum Oſiridis, ad quem olim mactati fuerint homines rufi. quales quum raro in Aegypto inuenti fuerint, natam eſſe illam fabulam de Buſiridis ξενοκτονίᾳ.

Nec in *Herodoto*, vbi de regibus Aegyptiorum exponit, reperias regem hunc Buſiridem. Vt tamen res ab *Apollodoro* narratur, Buſiridis temporibus fuiſſe magnam annonae caritatem, quam vt auerteret, ab oraculo Thraſii ſ. Phraſii vatis, qui e Cypro venerat, iuſſum eſſe Buſiridem Ioui quotannis peregrinum aliquem immolare (cf. *Ouid.* art. am. 1, 647—52.), ex hac, inquam, ratione videtur aliquid veri ſubeſſe.

Ita enim non insanae cuidam saeuitiae, sed religiosae superstitioni tribuendus hic ritus fuerit, qui nec videtur obseruatus esse, nisi quando similis occasio magnae famis adesset. Scio quidem, locum illum *Herodoti* 2, 45. mihi obiici posse, in quo, etsi non nominat Busiridem, tamen in mente videtur habuisse hanc eandem, de qua agimus, historiam. Reiicit eam ibi tanquam absurdam, quia Aegyptiis, praeter porcos et boues et vitulos puros et anseres, ne bestias quidem fas fuerit immolare. *πῶς ἂν*, pergit ille, *οὗτοι ἀνθρώπους θύοιεν;* At vero vel nimium credidit Herodotus Aegyptiis (cf. *Plutarch.* de malign. Herodot. T. II. opp. p. 857. A.), quos valde probabile est Herodoti aetate adeo ab illo more abhorruisse, vt ipsos etiam maiorum suorum superstitiosae inhumanitatis puderet, vel tota duorum horum historicorum a tot aliis scriptoribus (v. *Iackson* chronolog. Alterthümer p. 600.) dissensio ex eo deriuanda est, quod non distinxerunt recentiorem Herculem et antiquiorem.

Nititur haec coniectura loco *Isocratis* in illa oratione, qua Busiridem defendit ab *ἀνθρωποθυσίας* crimine. In aliis enim defensionis argumentis vtitur etiam hoc, (p. 394. ed. *Wolf.* Paris. 1621. 8. cap. 15. p. 378. ed. *Lang.* Hal. 1803. 8.) quod Busiris plus quam ducentos annos vixerit ante Herculem Thebanum. Sed si antiquiorem Herculem intelligamus, potest ille sane aequalis Busiridi fuisse. v. *Diodor. Sic.* 3, 73. 4, 18. Iam vero quanto studio Graeci omnia facta illustria in vnum Herculem Thebanum congesserint, abunde constat. Pertinet huc *Pausaniae* locus 8, 15. p. 631. *ὁμώνυμοι δὲ ἐπιφανέσιν ἄνδρες ἀφανέστεροι καὶ ἐφ' ἡμῶν ἔτι καὶ τὸν ἅπαντα ἐγίγνοντο ὁμοίως χρόνον.* Antiquioris igitur Herculis temporibus hunc peregrinos mactandi morem viguisse valde probabile est. Et ex hac sententia cadit simul, quod fortassis possit opponi, Amosin in vrbe Heliopoli consuetudinem istam sustulisse. v. *Manetho* ap. *Porphyr.* de abstinent. ab animalib. 2, 55.

p. 223. ed. Lugd. 1620. 8. Amoſis enim vixit ducentos fere poſt Buſiridem annos. Et licet ille ante Buſiridem vixiſſet, tamen ita quoque putarem non reiiciendam eſſe illam ſententiam. *Manethon* enim Heliopoli tantum conſuetudinem illam ſublatam dicit, non item Memphi. Praeterea et per ſe credibile et aliunde notum eſt, non tam cito potuiſſe olim etiam optimos reges malum aliquem morem funditus tollere, quin diu ſupereſſent multae et magnae eius reliquiae. Sic ipſe *Diodorus* 1, 37. 67. 69. negare non poteſt, Aegyptios erga omnes peregrinos valde inhumanos et crudeles fuiſſe, ita vt alios ſeruos fecerint, alios interemerint. et *Herodotus* 2, 154. teſtatur, Pſammitichum primum permiſiſſe Ionas et Caras habitare in Aegypto ad os Nili Peluſium. Mitto, quae de Seſoſtride *Dicaearchus* narrat ap. *Schol. Apollon.* 4, 272. Iphidamantis nomen ex *Apollod.* 2, 5, 11. mutandum videtur in Amphidamantis. *Οπάονας* quoque, h. e. famulos (v. *Eurip.* Hecub. 979. etc.), vel miniſtros ſacrorum, vt vocat *Hyginus* fab. 31. illo tempore ab Hercule occiſos fuiſſe, tacet *Apollodorus*, qui omnino hic paullulum abit a *Pherecyde*, vel potius a *Schol. Apollon.* quem non totam, fortaſſis nec ſolam, Pherecydis narrationem excerpſiſſe probabile fit e *Schol. Heſiod.* theog. 985. p. 310. b.

Ἠμαθίωνα, ἀφ᾽ οὗ ἡ Μακεδονία Ἠμαθίη. φησὶ δὲ Φερεκύδης, ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναιρεθῆναι τὸν Ἠμαθίωνα, ἀλλ᾽ ἀπιόντος ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα. collato *Apollod.* 2, 5, 11. Vt enim Emathionem ille omiſit, fratrem Memnonis, de quo ad Hellanic. dixi p. 149. ſq. (v. *Apollod.* 3, 12, 4.) ita contra addere aliunde potuit *τοὺς ὀπάονας.* E Pherecyde fortaſſis hauſit *Schol. Pindar.* Olymp. 2, 147. Ceterum Macedoniam vel potius nobiliſſimam Macedoniae partem non ab Emathione dictam eſſe Emathiam, ſed ab Emathio, tradit *Iſidorus* origg. 14, 4. cf. *Plin.* H. N. 4, 10.

Thebae eſt h. l. vrbs Aegypti. *ἡ ἔξω Λιβύη* eſt pars Africae orientalis. *καθήρας δὲ τὴν Λιβύην*, ap.

a noxiis bestiis. De aureo poculo Solis vid. ad fragm. XIIII.

Pro εἰς Πέργην *Heyn.* ad *Apollod.* p. 423. coniicit εἰς περαίαν, sc. γῆν, ἤπειρον. Sic *Apollodor.* 3, 12, 1. εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον. Certe oppidum hoc nomine in Africa a nemine facile commemoratum reperietur. παρὰ Προμηθέα. Quum Prometheus alias dicatur in Caucaso poenas luisse, sane cum *Heynio* l. l. mirari debemus veterum Graecorum errores geographicos, quippe qui credidisse videntur, Caucasum per Asiam continuatum esse mare orientale versus. Veriora tradit *Schol. Apollon.* 2, 1218. De aquila vidimus Pherecydis sententiam frag. VIIII. De forma verbi προσπετᾶσθαι docte exposuit *Schaeferus* ad *Schol. Apollon.* Paris. p. 326. sq. Verba διηγησάμενος τὸν ἆθλον intelligenda sunt sic: *quum eum docuisset, hunc sibi laborem impositum esse*, vt poma afferret. v. *Heyn.* l. l. p. 427. Eurystheus, Stheneli filius, qua matre natus sit, non consentiunt veteres. *Apollodorus* 2, 4, 5. vocat Nicippen, Pelopis filiam. *Schol. Hom.* Il. τ, 119. Ἀντίβειαν vel Λευκίππην. *Scholia* ad Il. τ, 123. primum a *Chr. Fr. Matthaei* Dresdae 1786. 4. edita Ἀντίβιαν vel Κίππην. Alii aliter. *Schol. Homer.* edit. *Villois.* ad Il. τ, 116.

Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν· Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

ὑποσχόμενος, sc. se pro Atlante velle coelum sustinere. ἢν γὰρ εἰπὼν — ποιήσεται. Haec verba e Cod. reg. Paris. et aliunde *Heyn.* p. 428. praeclare emendauit sic: τῷ Ἄτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσεται. Quid significet σπεῖρα, bene docet *Casaub.* ad *Athenae.* 8, 13. p. 620. sq. „φορμὸς „inter alia et straguli genus significat, vt alibi proba„mus, quia substernuntur hi puluilli: propterea φορμοὶ

„Graeco dicti. *Laertius τύλην*, quaſi dicas *culcitam*, „appellat in Protagora (h. e. 9, 53.), quem facit eius „inuentorem. A forma alii vocant *σπεῖραν*, vt *Apollo-„dor.* de diis lib. 2. (h. e. 2, 5, 11.) quia rotundi ſunt: „imo vero *σπεῖρα* proprie dicitur pannus in ſpiram tor-„tus, quo hodieque ancillae noſtrae loco puluilli vtun-„tur. Similiter Latini a ſimilitudine ceſtuum et forma „rotunda *ſeſticillum* et *arculum* vocarunt."

Iam non pauca ſuperſunt Pherecydis fragmenta, quae quia non a grammaticis allata ſunt ita, vt nume-rus librorum Pherecydis, e quibus deſumta ſint, addi-tus reperiatur, in his ordinandis putaui ſequendum eſſe ordinem *Apollodori*, nec niſi raro ab eo receden-dum.

XXXI.

Strabo 10, p. 472. D. *Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας. Φερεκύδης δ' ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δ' αὐτοὺς ἐν Σαμοθράκῃ· ἐκ δὲ Καβείρης τῆς Πρωτέως, καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς, καὶ Νύμφας τρεῖς Καβειρίδας· ἑκατέροις δ' ἱερὰ γενέσθαι· μάλιστα μὲν οὖν ἐν Λήμνῳ καὶ Ἴμβρῳ τοὺς Καβείρους τιμᾶσθαι συμβέβηκεν· ἀλλὰ καὶ ἐν Τροίᾳ κατὰ πόλεις· τὰ δ' ὀνόματα αὐτῶν ἐστὶ μυστικά.*

Saepiſſime hoc argumentum tractarunt viri docti, vt *Ioh. Ant. Aſtorius* diſſ. de diis Cabiris, Venet. 1703. 8. et in *Poleni* ſupplem. vtriusque theſauri antiquitatum T. II. p. 873. ſqq. *Frid. Adolf. Lampe* de cymbalis vete-rum, Trai. ad Rhen. 1703. 12. lib. 2. c. 8—17. pag. 180—242. *Tob. Guthberlet* diatr. de myſteriis deorum Cabirorum, Franequ. 1704. 8. et in *Poleno* T. II. p. 825. ſqq. *Hadr. Reland* diſſ. de diis Cabiris, in eius diſſertt. miſcell. P. I. (Trai. ad Rhen. 1706. 8.) n. V. p. 191—206. *Ioh. And. Cnoblach* de myſteriis Samo-

thracum, ad *Apollon. Rhod.* 1, 916. ſqq. Viteb. 1707. 4. *Ioh. Franc. Foy Vaillant* diſſ. de diis Cabiris, quam tamen ne extare quidem ſcirem, niſi eam laudari vidiſſem a *Bozio* (*de Boze*) in hiſt. de l' acad. des inſcriptt. et des belles lettres T. I. p. 371. *Ioh. Iackſon* chronolog. Alterthümer, inprimis p. 741—51. p. 755. ſq. ed. German. *Sam. Bochart.* geograph. ſacr. II, 1, 12. p. 426. ſqq. *Raph. Fabretti* ſyntagm. de columna Traiani p. 73—83. *Fréret* recherches pour ſervir à l' hiſt. des Cyclopes, des Dactyles, etc. in Hiſt. de l' acad. des I. et B. L. Tom. XXIII. p. 27—50. *Heynius* in commentatione ſic inſcripta: „Religionum et ſacrorum cum furore peractorum origines et cauſae, ad *Strabonis* librum X." quae inſerta eſt Voluminі VIII. Commentationum nouarum Societatis Reg. Scient. Gottingenſis; *Mart. Gottfr. Hermann* in *Handbuch der Mythologie*, Vol. III. (Berol. et Stettin. 1795. 8.) p. 162. ſqq. aliique in operibus ſuis paſſim. Quum igitur plane ſuperfluum foret de re ſaepius dicta late diſſerere, miſſis fere veterum locis pauca quaedam ex illis ſcriptis collecta proponere conſtitui. De nomine Cabirorum hactenus fere omnes conſentiunt, quod e lingua Phoenicia illud repetendum eſſe exiſtimant. Et vulgaris quidem ſententia eſt, ortum eſſe ex Hebraico כבירים, vt ſignificentur *dii potentes*, ſiue, vt in augurum libris ſcribebantur, *dii potes.* v. *Grot.* ad Matth. 4, 24. et *Scaligeri* Coniectanea in Varronem p. 128. Sed *Relandus*, quia viderat a veteribus nunc duo Cabiros, Dioſcororum nomine, commemorari, nunc quatuor, excogitauit duas etymologias, ita vt vtrique illi ſententiae aptum eſſe diceret nomen חבירים, *ſocii*, *iuncti.* Similia iam *Aſtorius* attulerat. Propter alteram vero traditionem, ſi forte haec ſola vera eſſet, de quatuor Cabiris, Cerere ſ. Terra Matre, Proſerpina, Plutone et Mercurio, quos conſtat fuiſſe *θεοὺς χθονίους*, coniecit nomen proprie fuiſſe קבירים *deos ſepultorum.* Si cui tamen haec diſplicerent, maluit ſaltem גבירים, quam כבירים, quan-

quam ſenſus idem exiſtere debet, quia כביר ſemper reddi poſſet *multus*, non *magnus*. Aliam etymologiam — omnes enim afferre nolui — propoſuit nuper *Theod. Iac. Ditmar* vom Zuſtande Canaans, Arabiens und Meſopotamiens in den älteſten Zeiten pag. 148. Repetit enim Cabiros e Chaldaea, a flumine כְּבָר; quod Iudaei Alexandrini *Χοβὰρ* vocant, v. c. Ezech. 1, 1. 3, 15. et quod nonnulli putarunt idem eſſe cum Aborrha ap. *Strabonem*, Chabora ap. *Ptolemaeum*, et Abora ap. *Ammianum* (v. *Caſaub.* ad *Strab.* p. 258. ſq. et *Fulleri* miſcell. ſacra 4, 2.), vbi prima fuerit litterarum doctorumque hominum ſedes. Primi Cabirorum cultores fuerunt haud dubie Aegyptii. Apud *Herodotum* enim (3, 37.) dicuntur filii Vulcani. Ex Vulcano autem, vt vtar verbis *Iablonskii* panth. Aegypt. proleg. p. 60. vel, vti eum Aegyptii appellabant, Phtha, Deos reliquos omnes, interque hos maiores praeſertim, prodiiſſe, dogma erat theologiae Aegyptiorum canae atque genuinae. Quod vero Pherecydes matrem eorum edidit Cabiram, id linguae Phoeniciae inſcitia factum eſſe putandum eſt. Ab Aegyptiis cultum Cabirorum accepere Phoenices, qui origine Aegyptii erant. Hi Cabiros dicebant patrem habuiſſe Sadycum, צַדִּיק. A Phoenicibus idem cultus peruenit ad Pelasgos, a quibus ille delatus eſt in varias regiones, vt in Imbrum, Lemnum, Cretam, Samothraciam, hinc per Dardanum ad Phrygas et Troianos, et inde per Aeneam in Italiam. Hinc explicari poſſunt multiplices illae diuerſitates in definiendis Cabirorum vel nominibus vel numero. Phoeniciam traditionem ſeruaſſe inprimis Samothraces videntur, apud quos, teſte *Mnaſea* ap. *Schol. Apollon.* 1, 917. haec ferebantur Cabirorum nomina: *Ἀξίερος*, *Ἀξιόκερσα*, *Ἀξιόκερσος*. quae *Dionyſodorus* ibid. explicat ſic: *Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἀίδης· ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος* (in loco ſupra poſito ab *Acuſilao* dicitur vocatus eſſe *Κάμιλος*, haud dubie cor-

rupte), ὁ Ἑρμῆς ἐστιν. *Mnaſeas* enim, vt *Scaliger* l. l. praeclare obſeruauit, fuit genere Phoenix. Etiam ipſius nomen *Manaſſes* Phoenicium eſt. Ad eum, niſi certiora edoctus fuero, referam verba *Man. Moſchopuli* in Opuſculis grammaticis, a *Franc. Nic. Titze* primum editis Lipſ. et Pragae 1822. 8. p. 83. παρέκβασίς ἐστι λόγος χάριν ἱστορίας ἢ γενεαλογίας παραλαμβανόμενος· ὥσπερ ἅ φησι Φοίνιξ περὶ Κουρήτων. Iam vero *Bochartus* egregie, et primus, ni fallor, docuit veram horum nominum explicationem, quum Axierum dicit deriuandum eſſe ex אחוז et אֶרֶץ, Axiocerſa et Axiocerſus ex אחוז et קֶרֶץ, Casmilus ſ. Cadmilus ex חָרָם et אֵל, vt Axierus ſit domina terrae, terram poſſidens, i. e. Ceres, Axiocerſa, et Axiocerſus, dominans morti, i. e. Proſerpina et Pluto; Cadmilus denique, miniſter Dei, qualem conſtat Mercurium fuiſſe fictum. Ex his iam iudicari poterit de verbis *Tzetzae* ad *Lycophr.* 162. Καδμῖλος, ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. cf. ad v. 219. vbi praeter alia dicit, Καδμίλον per ſyncopen etiam Κάδμον dici. v. *Potter.* ad locum priorem. Hanc eandem traditionem Phoeniciam fortaſſis Pherecydes quoque ſecutus eſt. Etſi enim tres tantum Cabiros commemorat, tamen etiam totidem habet Cabiradas. quarum fortaſſis duae, quas *Mnaſeas* non attulit, minus notae erant. Alii, vt *Nonnus* Dionyſ. 14, 21. ipſum Vulcanum videntur poſuiſſe in numero Cabirorum. quem errorem, ſi tamen error eſt, tribuere poſſumus Cabirorum figurae, quae formae Vulcani erat ſimilis. v. *Hyde* hiſt. relig. veterum Perſarum p. 360. *Guthberlet* c. 5. p. 39. Quia vero ad ferrum conflandum opus eſt igni, quidni Vulcano locus ſit inter Cabiros? *Varro* ap. *Auguſtin.* de ciu. Dei 7, 28. Iouem, Iunonem et Mineruam Deos Cabiros fuiſſe credebat. Ita fortaſſis apud Romanos ſtatuebatur. Certe hi dicuntur Cabiros in penatum numero habuiſſe. v. *Liu.* 3, 17. Sed ab aliis, vt a *Myrſilo Lesbio* ap. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 23. et *Schol. Theocr.* 2, 12. diſtinguuntur inter ſe Cabiri et

Iupiter. Alii, vt Athenienſes (v. *Gruter.* inſcriptt. p. 319, 2.), Pelasgis, vt videtur, auctoribus (v. *Herodot.* 2, 50.), non Cabiros vocabant, ſed Dioſcoros. quo nomine non Tyndaridas intelligere debemus, ſed antiquiores, Tritopatreum, Eubuleum, et Dionyſium, natos Athenis ex Ioue, rege antiquiſſimo, et Proſerpina. v. *Cic.* de N. D. 3, 21. qui eosdem ait etiam Anaces vocari. *Ἀνάκων* ſ. *Ἀνάκτων* nomen datum poſtea fuit Caſtori et Polluci. Ita omnia vehementer turbata et confuſa ſunt. Nam hoc nomen *Ἄνακες* non ſine magna probabilitate deriuatur et ipſum ex Hebraica ſ. Phoenicia lingua, vbi noti ſunt ענקים, homines magni et potentes. Fortaſſis hi erant Cabirorum poſteri, quorum quidam poſtea iis aſſociati ſunt.

Etiam ſacerdotes Cabirorum ab aliis gentibus appellantur aliter. Apud Phoenicios dicebantur Coës, haud dubie ex Hebr. כֹּהֵן; in Samothrace et Phrygia Corybantes, quos *Apollodorus* 1, 3, 4. et *Tzetzes* ad *Lycophr.* 78. faciunt Apollinis et Thaliae filios; quidam ap. *Diodor. Sic.* 3, 55. filios matris deorum, qui quo patre ſint vſi, tradi in myſteriis; in Creta Curetes, quorum haec nomina prodit *Pauſ.* 5, 7. p. 392: Herculem, Poeonaeum, Epimedem, Iaſium, Idam, et qui a *Tzetza* l. l. dicuntur *Δαναΐδος νύμφης Κρήσσης καὶ Ἀπόλλωνος παῖδες*; in Rhodo Telchines; in Lemno fortaſſis Sinties (v. *Hellanic.* fragm. CXXVIIII.); in monte Ida Dactyli Idaei; in Italia Salii. Corybantes, Curetes, Telchines et inprimis Dactyli Idaei, quod iam *Strabo* (10, p. 472. B.) et *Scholiaſtes Arati* (ad Phaenom. 33.) obſeruauit, a multis, quos etiam *Aſtorius* et *Weſſeling* ad *Diodor. Sic.* 3, 55. ſequuntur, pro iisdem cum Cabiris ipſis habiti ſunt. v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Iou. 52. Et videntur ſane, quamuis proprie a Cabiris differrent, poſterioribus temporibus ipſi affecti fuiſſe diuinis honoribus, ob myſteriorum, quibus praeerant, ſanctitatem. Confunduntur etiam ſaepe inter ſe, quum Iouis nutritores et

custodes dicuntur. Cuius confusionis caussam praecipuam puto, quod duo montes Idae fuerunt, alter in Phrygia, vbi Rheae cultus solemnis erat, alter in Creta, vbi Iupiter natus vel educatus ferebatur. Ex omnibus autem, quae iam dixi, facile intelligi poterit, ne horum quidem numerum ab omnibus scriptoribus potuisse tradi eundem. Sed haec quoque non opus est vt denuo repetamus. Nobis id agendum est, vt diligentius inspiciamus locum Pherecydis aliquem, qui seruatus est a *Schol. Apollon.* 1, 1129. et *Phauorino* in v. *Δάκτυλοι Ἰδαῖοι.*

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι· ἓξ καὶ πέντε φασὶν εἶναι. δεξιοὺς μὲν τοὺς ἄρσενας, ἀριστεροὺς δὲ τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν, καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. ἀριστεροὶ μὲν, ὥς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος.

Pro *λέγει* in Codice Paris. est *φησὶν εἶναι.*

Prima et simplicissima traditio docuisse videtur haec, fuisse decem eiusmodi sacerdotes Cabirorum, a numero digitorum sic dictos. Quod Pherecydes a dextro latere viginti ponit, id possit a digitis manuum et pedum simul sumtis deriuari. Sed cur a sinistra parte duo et triginta collocet, hoc ego quidem non dixerim. Illa ipsa autem verba *δεξιοὺς* et *ἀριστεροὺς* s. *εὐωνύμους* explicanda puto *a dextro et sinistro latere Idae.* Probabiliter enim primi incoluerunt montem Idam in Phrygia, in quo quum casu quodam felici artem ferri conflandi et cudendi inuenissent, non solum primi *μεταλλεῖς*, quod nomen *Schaeferus* recte contra *Schneiderum* defendit, sed etiam ob rei nouitatem *γόητες* putati sunt. Vnum ex his Dactylis a nonnullis Titiam et Iouis filium dictum fuisse narrat *Schol. Apollon.* 2, 782. Apud eundem 1, 1129. ex antiquo Phoronidis poemate afferuntur *Κέλμις*, *Δαμναμενεὺς*, et *Ἄκμων*, quibus Her-

culem et Salaminum addit *Strabo* p. 473. C. vbi *Κέλμιν* legendum docuit *Casaubonus*. cf. de Celmi *Zenob.* prouerbb. 4, 80. *Diomedes* Grammaticus lib. 3. perperam *Celmon* habet pro *Celmis*. Et in *Ouidii* metamm. 4, 282. vocatiuum faciendum esse *Celmi*, non *Celme*, post *Scaligerum* et *Nic. Heinsium* etiam alii iudicarunt.

Vltimorum verborum, *ἀριστεροὶ μὲν — Ἑλλάνικος*, hunc puto sensum esse: „Pherecydes et Hellanicus de negotiis et occupationibus Dactylorum eadem tradiderunt." Sensus hic futurus erat facilior, modo ante *Ἑλλάν.* insertum esset *καὶ*. Sed quod ad rem ipsam attinet, *οἱ γόητες* ad sinistram Idae partem videntur proprie ii fuisse, qui effoderent ferrum, sed *οἱ ἀναλύοντες*, qui illud igni tractarent, conflarent, cuderent.

Haec iam sufficiat ex meo consilio dixisse de Cabiris eorumque sacerdotibus. Qui plura nosse cupit de mysteriis eorum, de Corybantum saltationibus armatis, quibus tantum strepitum ediderunt, vt Saturnus non audire posset vocem vagientis paruuli Iouis, it. de certaminibus Cabiriis, aliisque huc pertinentibus rebus, is adeat scriptores iam supra nominatos. De mysteriis quum Cabirorum tum aliis certiora fortassis sciremus, si ad nostra tempora peruenisset *Icesii* liber *περὶ μυστηρίων*, cuius memoriam debemus *Clementi Alexandr.* protrept. p. 43. A.

XXXII.

Schol. Apollon. 3, 467. et ex eo *Phauorin.* in v. *Περσηΐδα:*

Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει (*Apollonius*), *ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. — Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν θυγατέρα. — Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός.* (cf. ad v. 1034.) *Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.*

Pherecydis sententiam, quantum mihi quidem constet, nemo secutus est. *Apollodorus* 1, 2, 2. Heca-

ten vocat filiam Perſis, qui Crium, Titanem, patrem habebat, et Aſteriae, filiae Coei, qui et ipſe erat vnus ex Titanibus. Sane vix concoqui poteſt, qui factum ſit, vt Hecate, quam tamen multi ne diſtinguendam quidem putabant a Diana et Proſerpina (v. *Schol. Theocrit.* 2, 12.), omnes certe pro Dea habebant, et quam *Proclus* in hymno nuper edito (Biblioth. der alten Litteratur und Kunſt, St. I. p. 46.) adeo matrem deorum vocat, fingeretur parente vſa mere mortali, tamque obſcuro et ignoto, vt etiam genus lateat plane, niſi quis velit ea explicatione, quam olim aliquando tentaui, eſſe contentus, vt *Ariſtaeus* Hecates pater plane dicatur idem eſſe cum Ariſtaeo illo nobiliſſimo, Apollinis et Nymphae Cyrenes filio*), Autonoes, quae Cadmi filia erat, marito, patre Actaeonis, qui poſt Libyas, primos Sardiniae colonos, in hanc inſulam migrauit (v. *Pauſ.* 10, 17. p. 837.), et qui, ipſe Nympharum diſciplina vſus, primus homines docuit *τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν* (v. *Diodor. Sic.* 4, 81.), ob quae et alia in homines merita tandem a Dionyſio Orgiis imbutus in Thracia disparuit, et vt Deus cultus fuit, inprimis in Cea, Sicilia et Arcadia. Iam *Schol. Apollon.* videri poteſt hic et 1, 230. *Παίονος* nomen pro nomine *Ἀπόλλωνος* poſuiſſe, vel quia in poeta aliquo Ariſtaeum vocatum repererat filium *Παίονος*, quod erat Apollinis cognomen, idem ſignificans quod *ἰατρὸς* et *οὔλιος* et *σωτὴρ* et *ἀκέστωρ* (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 40. et 46.), vel ſpeciatim quia Ariſtaeus etiam peſtem aliquando depuliſſe dicitur ap. *Diodor. Sic* 4, 82. Praeterea idem a Nymphis tripliciter appellatus eſt, *Νόμιος*, *Ἀρισταῖος*, *Ἀγρεύς*. v. *Diodor. Sic.* 4, 81. ibique *Weſſeling.* et Hecate fortaſſis hanc

---

*) de quo vid. *Ionſius* de ſcriptorib. hiſtoriae philoſoph. 1, 12. p. 77. ſq. et *Beckmann.* ad *Ariſtot.* de mirabilib. auſcultationib. c. 105. p. 212. ſq.

ipſam ob cauſſam, quia Dea non ex Deo prognata eſt, a *Tzetza* ad *Lycophr.* 77. vocatur ξενοφυής. At haec, quam dedi, explicatio mihi quidem vel propterea plane nunc displicet, quia omnes omnino chronologiae leges violat. Niſi diſerte additum eſſet τοῦ *Παίονος*, intelligerem illum Ariſtaeum, qui fingebatur Coeli ac Terrae filius. v. *Schol. Apollon.* 2, 500. Quia vero ſemel de Ariſtaeo eiusque matre Cyrene dictum fuit, ponam ſtatim aliquam Pherecydis de ea narrationem, ſeruatam a *Schol. Apollon.* l. l.

περὶ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις (9, 6. ſqq.), *ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι* (v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 91. ſq.) *ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης.* (*καλουμένην* adde ex Cod. Pariſ.) *καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄραιθος* (pro quo nomine idem Codex recte exhibet *Ἄρατος*), *ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι.*

Formulam *ἐπὶ κύκνων ὀχηθεῖσαν*, *curru cycnis iuncto vectam*, illuſtrat *Schaeferus* ad Scholia Pariſina.

Multas alias easque diuerſas traditiones refert Schol. in ſqq. vbi de parentibus quoque Cyrenes ita exponit, vt eam ab aliis Penei filiam vocari dicat, ab aliis Hypſei, regis Lapitharum, qui Penei filius erat, etiam ſecundum Pherecydem, vt video e *Schol. Pindar.* Pyth. 9, 29. *Ναΐδος καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης. Ἀκέσανδρος δὲ, Φιλλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα.* Iam ſi cum *Schol. Apollon.* l. l. alteram genealogiam Cyrenes, vt ſit Hypſei filia, praeferendam ducimus priori, ſequitur eam fuiſſe ſororem Themiſtus. v. fragm. XXXX. Cur autem Penei filia ficta fuerit, haec affertur ab eodem Schol. cauſſa, quia oues pauerit ad Peneum fluuium. Ceterum ab hac Nympha vrbem Cyrenaicae mediterraneae, Cyrenen,

de qua v. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Apoll. 65. ſqq. et 94. nomen accepiſſe, dicunt *Pindarus* et *Schol. Apollon.* ll. ll.

XXXIII.

Schol. Apollon. 2, 1235. et ex eo *Phauorin.* in v. *Φιλυρίδα νῆσον*·

Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων.

Pherecydem haec narraſſe, non tradit Codex Pariſinus.

Philyram, Chironis matrem (v. *Schol. Apollon.* 4, 813.), in Oceani filiabus non habet *Heſiodus.* Sic nec *Apollodorus* 1, 2, 4. vbi Saturno et Philyra natum dicit Chironem *διφυῆ Κένταυρον*, de matris parentibus affert aliquid. Ipſa Pherecydis narratio non admodum diuerſa eſt a vulgari traditione, quam etiam *Apollon.* l. l. exhibet, et ſecundum quam Saturnus in ipſo cum Philyra concubitu deprehenſus a Rhea vxore, pudore commotus ſe in equum mutauit. vnde petita eſt elegans comparatio ap. *Virgil.* Ge. 3, 93.

Alii deinde affinxerunt alia, v. c. de mutatione Philyrae in equam, deinde in tiliam, etc. Inſula autam Philyreis, vt hoc obiter addam, fuit haud dubie in Ponto Euxino. Philyres enim erant Ponti populus, Macronibus et Moſſynis finitimus. v. *Dionyſ. Perieg.* 766.

Chiron valde celebratus fuit ob rei medicae peritiam aeque atque ob inſtituendi alios dexteritatem. Achillis, qui a Peleo traditur alendus Chironi, erat ſimulacrum quoddam a *Pauſania* viſum, qui 3, 18. p. 255. haec addit de Chirone: *ὃς καὶ διδάξαι λέγεται*, np. ap. *Homer. Ιλ. λ*, 831. Et de Centauro, qui in arca Cypſeli conſpiciebatur, dicebant, *ὡς Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύν-*

οικος θεοῖς, ῥαστώνην τινὰ ἥκοι τοῦ πένθους Ἀχιλλεῖ παρασκευάζων. v. *Pauf.* 5, 19. p. 426. De Aefculapio vidimus fragm. IIII. Sic Iafon fratri Peliae traditus erat a patre tanquam tutori. Sed mater Alcimede, verita ne male tractaretur vel adeo interficeretur a Pelia, *δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ*. Scil. Iafon ab *Hefiodo* vocatur filius Aefonis, quem poft Neleum et Peliam Cretheo pepererat Tyro, Salmonei filia, e Polymila. Ita faltem *Schol. Homer.* Odyff. *μ*, 70.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλέα τε καὶ Πελίαν, ἔγημε Κρηθέα. καὶ ἴσχει παῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσονα, καὶ Φέρητα, καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσονος δὲ καὶ Πολυμίλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμέδης. τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν, ἵνα αὐξηθέντι τῷ υἱῷ παράσχῃ. ἡ δὲ τοῦ Ἰάσονος μήτηρ Ἀλκιμέδη δείσασα, δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ.

Alcimedam, Phylaci filiam, a Pherecyde putatam fuiffe matrem Iafonis, dicit etiam *Schol. Apollon.* 1, 45.

Φερεκύδης συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα. Sic et 1, 230.

Sed *Πολυμήλας* f. *Πολυμίλας* nomen, quod e *Schol. Hom.* paullo ante attuli, videtur ex *Apollod.* 1, 9, 16. fcribendum effe *Πολυμήδας*, vel *Πολυμήδης* e *Tzetza* ad *Lycophr.* 175. qui eam vocat Autolyci filiam.

XXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 761. et ex eo *Phauorin.* in v. *Ἐλάρη· Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς, ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν. καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός. διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται.*

Schol. Pindar. Pyth. 4, 160. *ὅτι ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἐτελεύτησε τοξευθεὶς (ὁ Τιτυὸς), Φερεκύδης φησίν. ἐπάγει δὲ καὶ αὐτὸς,* (nimirum *Pindarus*) *ὅτι τοξευθεὶς ὁ Τιτυὸς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ φονευθεὶς, παράδειγμα τοῖς μετὰ ταῦτα γέγονεν, ὅπως ἄν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται.*

In priore loco rectius Codex Parif. dat: *ὦσεν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν.* Et poft *ζηλοτυπίαν* habet: *ἐκείνης δὲ τεθνηκυίας, ἡ γῆ ἀνέδωκε Τιτυόν.* etc.

Fere eadem tradunt *Apollod.* 1, 4, 1. et *Euftath.* ad *Homer.* Odyff. *η*, p. 1581, 54. vbi tamen male edi *Ἐλάρας τῆς Μίνωος ἢ Ὀρχομενοῦ*, et *Μινύου* legendum effe, iam *Heyn.* ad *Apollod.* p. 44. animaduertit. Fuit hic Orchomenus non ille Lycaonis Arcadum regis filius (ap. *Apollod.* 3, 8, 1.), qui a *Paufan.* 8, 3. p. 602. dicitur *οἰκιστὴς Μεθυδρίου τε καλουμένης καὶ Ὀρχομενίων.* cf. init. c. 36. neque ille notiffimus filius Minyae in Boeotia, de quo *Pauf.* 9, 36. p. 783. exponit, fed Phocenfis, vt ex *Apollod.* 1, 4, 1. poteft intelligi. Non vero, quod hic idem *Apollodorus* tradit, folum Apollinem fuiffe Tityi interfectorem, fed etiam Dianam, et Latonam adeo, demonftrant ftatuae, quas commemorat *Pauf.* 3, 18. p. 256. et 10, 11. in. De gigantea Tityi ftatura tum notus ille locus *Homeri* (Odyff. *λ*, 576.) teftatur: *Τιτυὸν εἶδον — κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα,* tum etiam *Paufan.* 10, 4. p. 806. *ἐνταῦθα* (in agro Panopeae in Phocide) *ἐπὶ τῇ χαράδρᾳ Τιτυοῦ μνῆμά ἐστι, περίοδος μὲν τοῦ χώματος τρίτον μάλιστά που σταδίου.* Idem tamen locum *Homeri*, quem attuli, oftendit non ab omnibus proprie intelligi: *οὐκ ἐπὶ μεγέθει πεποιῆσθαι τοῦ Τιτυοῦ φασιν, ἀλλ' ἔνθα ὁ Τιτυὸς ἐτέθη, πλέθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ.* Cleonem Magnetem contra dixiffe, narrationem de Tityi proceritate non fibi miram videri, quia Gadibus quoque viderit cadauer hominis marini in littus eiectum, quinque iugera longum. Ceterum in *Schol. Pind.* poft *ὅπως ἂν* inferendam effe particulam *μὴ*, qui-

libet facile intelligit, et cauſſa interfecti Tityi fuit haec, quod Latonam ad ſtuprum ſolicitauit.

XXXV.

Apollod. 1, 4, 3. Ὠρίωνα Ἄρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ· τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα· Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει.

Eratoſthenes cataſter. 32. Euryalen vocat Minois filiam.

Quomodo Diana Orionem interfecerit, diſcimus ex *Schol. Homer.* Iliad. σ, 486.

συγκυνηγῶν δὲ οὗτος (Orion) Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι. ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμπαθήσας κατηστέρισεν αὐτόν. διὸ τοῦ Σκορπίου ἀνατέλλοντος, Ὠρίων δύνει. ἡ ἱστορία παρ' Εὐφορίωνι.

Locum huc retuli, quia pro his, παρ' Εὐφορίωνι, in Codice Leidenſi legitur παρὰ Φερεκύδῃ. v. *Valckenar.* diſſ. de Scholiis in Homerum p. 121. Vol. II. Opuſculorum, Lipſ. 1809. 8.

XXXVI.

Apollodor. 1, 5, 2. extr. de Triptolemo: Φερεκύδης φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

De magno circa Triptolemi parentes ſcriptorum veterum diſſenſu vid. quos laudat *Heyn.* p. 65. qui ipſe erudite ſenſit, quam incommode Triptolemi parentes dicantur Oceanus atque Terra. Vnde plane aſſentirer eius coniecturae, qua Οὐρανοῦ potius legendum exiſtimat, niſi et per ſe explicari ſic fabula quodammodo poſſet — aqua enim et terra inprimis opus eſt ad fruges edendas — et *Pauſanias* 1, 14. p. 34. e carminibus, quae ſub *Muſaei* nomine circumferebantur, eandem Triptolemi ex Oceano et Terra genealogiam attuliſſet.

XXXVII.

Schol. Apollon. 2, 1214. ὅτι ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος, καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσαν αὐτῷ περιῤῥιφῆναι (Cod. Parif. περιῤῥυῆναι) νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ θεογονίᾳ ἱστορεῖ.

Quod iam ex *Etymol. M.* conftat, nomen Τυφὼς non diuerfum effe a nomine Τυφὼν, cognofci quoque poteft e *Paufan.* 3, 18. p. 255. vbi iunguntur Ἔχιδνα καὶ Τυφὼς, coll. fragm. VIIII. De Caucafo quaedam dixi ad fragm. XXX. *Apollodorus* vero 1, 6, 3. non Caucafum commemorat, fed τὸ Κάσιον ὄρος. qua de re vid. *Heyn.* p. 83. qui Caucafum etiam ab *Apollodoro* fcriptum arbitratur. *Pithecufa* f. *Pithecufae* erat infula Italica, Cumas verfus fita, quae videtur eadem effe atque illa, quam Aenariae nomine quidam veterum vocant. v. *Appian.* ciuill. 5, p. 1130. ed. *Toll.* De Typhone vid. *Iablonski* panth. Aegypt. 5, 2. vbi §. 18—21. fatis probabiliter oftendit, Typhonis numen proprie fignificaffe ventum vrentem, exficcantem, et quouis modo noxium. Add. *Heyn.* l. l. p. 78. et quos laudaui ad *Hellanic.* p. 45. Quod vero h. l. Pherecydes de Typhone ἱστορῆσαι dicitur ἐν τῇ θεογονίᾳ, ex eo non puto colligi poffe, Syrium Pherecydem hic intelligi. Potuit enim Scholiaftes recte hoc nomine appellare primam operis Pherecydei, ἱστορίαι infcripti, partem, in qua non minus quam *Apollodorus* theogoniam tractauerat.

XXXVIII.

Schol. Apollon. 4, 57. et ex eo *Phauorin.* in v. Λάτμιον: τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι (*Phau.* μέλλοι) ὀλέσθαι. καὶ τὰ αὐτά φησιν Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης.

Aethlius erat filius Iouis e Protogenia, Deucalionis et Pyrrhae filia. v. *Apollod.* 1, 7, 2. et *Pausan.* 5, 1. p. 375. qui addit, eum primum Elidis regem putari. Videtur tamen non totam Elidem sibi potuisse subiicere. Nam quinquaginta fere annos post Deucalioneum diluuium Clymenus quidam, Cardis filius, e Creta venisse dicitur Olympiam, ibique certamina instituisse in honorem Herculis Idaei, a quo ipse genus ducebat. Hunc vero Clymenum Endymion demum regno spoliauit (ἔπαυσε τῆς ἀρχῆς). v. *Pauf.* 5, 8. post init. a quo etiam Amythaon, Crethei filius, de quo v. fragm. XXVI. dicitur Ἐνδυμίωνι ἀνεψιὸς πρὸς πατρός. εἶναι γάρ φασι καὶ Ἀέθλιον Αἰόλου, Διὸς δὲ ἐπίκλησιν. Certe in hoc fere conueniunt scriptores, Calicen, quae Calyce scribitur ab *Apollod.* 1, 7, 3. 5. et in Scholiis Apollon. Parisinis, fuisse filiam Aeoli. In iisdem Schol. Paris. legitur: ἐν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου etc. de qua lectione vid. *Schaefer.* ad h. l. et *Bast.* ad *Gregor. Corinth.* p. 84. sq. Sequens θέλοι in μέλλοι mutandum esse viderat etiam *Porsonus* in Aduersariis p. 262. edit. Lips. Endymionem a Luna adamatum fuisse, res est satis nota. v. *Apollod.* §. 5. *Pausan.* 5, 1. p. 375. qui etiam p. 376. in Latmo monte Cariae (v. *Cic.* Tusc. 1, 38.) dicit esse ἄδυτον Ἐνδυμίωνος, in quo fortassis Luna dormientem offendit iuuenem. Hinc videtur a nonnullis ficta esse fabula illa, quam *Apollodorus* l. l. aliique habent, eum a Ioue impetrasse hoc, vt semper dormiret, immortalis tamen maneret. Hanc enim fabulam esse recentioris aetatis, colligi ex eo potest, quod Elei, teste *Pausania* l. l. ostendebant eius monumentum, et quidem, vt idem narrat 6, 20. p. 503. in extremo stadio Olympico. Satis tamen vulgatam fuisse hanc fabulam, docet locus *Platonis* in Phaedone T. I. p. 72, B. et prouerbium a *Schol. Apollon.* l. l. commemoratum: *Ἐνδυμίωνος ὕπνος*, qui scholiastes omnino de diuersis, quae ferebantur de Endymione, narrationibus conferendus est. Nempe prouerbium illud dici solebat de iis, qui

multum dormirent, vel negligenter ſuam rem agerent. Laudat Scholiaſtes hanc in rem *Theocrit.* idyll. 3, 49. ſq. vbi cf. Schol. Eodem autem prouerbio *Ariſtotelem* quoque et *Ciceronem* vſos eſſe, iam *Eraſmus* annotauit Chiliadd. 1, 9, 63.

XXXVIIII.

Apollod. 1, 8, 5. *Τυδεὺς ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, — ὡς Φερεκύδης φησὶν, Ὠλενίαν ἀδελφὸν ἴδιον.*

De hoc Olenia non facile quicquam reperias. Sed de Tydei ad Adraſtum, Talai filium, fuga, nota res eſt. v. *Apollod.* l. l. et 3, 6, 1. quibus in locis etiam mentio fit matrimonii Deipylae cum Tydeo, de qua, vt de aliis ad Tydeum ſpectantibus rebus has reperimus Pherecydeae narrationis reliquias: *Schol. Homer.* Il. ξ, 120. *Τυδεὺς ὁ Οἰνέως, Αἰτωλὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀνδρειότατος δὲ τῶν κατ' αὐτὸν* (*Villoiſ.* *καθ' αὐτὸν*) *γενόμενος. Ἔτι νέος ὢν, ἐθεάσατο τὸν πατέρα, διὰ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων τῆς βασιλείας ἐκβαλλόμενον. Διόπερ ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως ἀδελφόν. Φεύγων δ'* (*Villoiſ.* *ἀκουσ. τὸν ἀνεψιόν. φυγὼν δὲ*) *εἰς Ἄργος, πρὸς Ἄδραστον, βασιλέα τῆς χώρας, καθαρσίων τε τυγχάνει πρὸς αὐτοῦ, καὶ γαμεῖ* (*Villoiſ.* *λαμβάνει*) *τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δηϊπύλην.* (*Villoiſ.* *Διϊπύλην.*) *Ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.* (*Villoiſ.* *Φερεκύδει.*)

Oeneum eſſe Tydei patrem, conſtans traditio eſt. Oeneus ipſe ap. *Homer.* Il. ξ, 115. dicitur Porthei, ap. *Apollod.* 1, 7, 10. (cf. *Pauſ.* 4, 35. p. 367. ibique *Sylburg.*) Porthaonis filius ex Euryta, filia Hippodamantis. Sed de matre Tydei diſſentiri oſtendit *Apollod.* 1, 8, 4—6. Ipſe eam Periboeam vocat, Hipponoi filiam, ſed *Piſander* Gorgen, quae fuerit ipſa Oenei filia, quacum pater concumbere a Ioue iuſſus ſit. *Agrius*, cuius filii regno eiecerunt Oeneum, fuit Oenei frater (v.

Homer. Il. ξ, 117.). *Pausanias* 2, 25. init. vt *Apollod.* 1, 8, 6. meminit loci alicuius in Argi vicinitate, qui *Οἰνόη* siue, vt *Steph. Byz.* habet, *Οἴνη* dicebatur nomine imposito ab Oeneo, vt quidem Argiuorum fama ferebat. Tum pergit: *Οἰνέα γὰρ τὸν βασιλεύσαντα ἐν Αἰτωλίᾳ λέγουσιν ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, παρὰ Διομήδην ἐς Ἄργος ἀφικέσθαι.* Hic Diomedes, Oenei nepos, et aliis modis auum coluit, et mortuum illo in loco sepeliuit. Ab *Apollodoro* 3, 6, 3. vt a *Pauf.* 10, 10. p. 821. vbi statua eius commemoratur, Tydeus ponitur in septem aduersus Thebas. Neque alia videtur Pherecydis fuisse sententia. Nam *Schol. Homer.* codicis Lipsiensis ad Il. ε, 126. fol. 53. b. *φασὶν*, inquit, *ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ Τυδέα τρωθέντα ὑπὸ Μενίππου τοῦ Ἀστακοῦ σφόδρα ἀγανακτῆσαι. Ἀμφιάρεων* (*Villoif.* *Ἀμφιάρεα*) *δὲ φονεύσαντα αὐτὸν δοῦναι τὴν κεφαλὴν Τυδεῖ. τὸν δὲ δίκην θηρὸς ἀναπτύξαντα ῥοφεῖν τὸν ἐγκέφαλον. κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ καιροῦ παρεῖναι Ἀθηνᾶν, ἀθανασίαν αὐτῷ ἐξ οὐρανοῦ φέρουσαν, καὶ διὰ τὸ μῦσος ἀπεστράφθαι. τὸν δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι, κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ* (*Villoif.* *αὐτὴν*) *χαρίσασθαι. οὕτως* (*Villoif.* *χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν. ἱστορεῖ Φερ.*) *ἱστορεῖ Φερεκύδης.*

Pro *Μενίππου* rescribendum cum *Villoisono* videtur *Μελανίππου*. Saltem ita vocatur homo in scholiis ad *Homer.* l. l. editis, ap. *Apollod.* 1, 8, 5. et 3, 6, 8. et ab aliis, quos *Heyn.* laudauit p. 630. sq. cf. *Sext. Empir.* Pyrrh. hypotyp. 3, 24. Librarius codicis Lipsiensis vsus est fortassis compendiaria scribendi ratione, vtpote in historia notissima.

In Agrii filiis praeter Melanippum valde nobilitatus est Thersites. Fuit enim valde deformis, et inimicissimus Achilli atque Vlyssi. Alia praeterea de eo tradiderat Pherecydes.

Schol. Homer. cod. Lipf. ad Il. β, 212. fol. 17. b. *Φερεκύδης δὲ* (*Villoif.* *καὶ*) *τοῦτον ἕνα τῶν περὶ* (*Villoif.* *ἐπὶ*) *τὸν Καλυδώνιον κάπρον στρατευσάντων φησὶ,*

ἐκκλίνοντα τὴν τοῦ συὸς μάχην, (*Villoiſ.* φησίν· ὑποδείσαντα δὲ, καὶ τὴν τοῦ συὸς ἐκκλίνοντα μάχην) ὑπὸ Μελεάγρου κατακρημνισθῆναι. διὸ καὶ λελωβῆσαι (*Villoiſ.* λελωβῆσθαι) τὸ σῶμα.

XXXX.

Schol. Pind. Pyth. 4, 288. ταύτην (matrem Phrixi) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις, Δημωτικήν φησιν· Ἱππίας δὲ, Γοργῶπιν· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι, Νεφέλην· Φερεκύδης, Θεμιστώ· ὅς καὶ φησὶ τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐκ ταυτομάτου, ἐθελούσιον δοῦναι ἑαυτὴν εἰς σφαγήν.

Cum Pherecyde conſentit *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1147. Sophoclem ſequitur *Apollodorus* 1, 9, 1. vbi pater Phrixi, Athamas, Aeoli filius, rex Orchomeni in Boeotia (cf. *Apollon. Rhod.* 3, 265.), poſt Nephelen etiam Ino dicitur vxorem duxiſſe, e qua genuerit Learchum ſ. Clearchum et Melicerten ſ. Palaemonem. Ino illa, libidinoſiſſima femina, quum Phrixum ſaepius de ſtupro ſolicitaſſet, nec tamen quae voluerat conſecuta eſſet, vltionis cupida perſuaſit feminis ruſticis, vt ſemina, antequam ſpargerentur, clam maritis torrerent. Hinc terra nullas ſegetes tulit. Athamas miſit, qui Delphicum oraculum conſulerent. Hos corrupit Ino et iuſſit nunciare, Apollinem ſterilitatis ceſſationem promiſiſſe hac lege, vt Phrixus Ioui immolaretur. Quod facinus quum a ruſticis coactus Athamas paraturus eſſet, mater pueri, ſiue Nephele ſiue Themiſto ſiue alio nomine vocanda ſit, filium cum filia Helle ſubtrahit, et arieti, cui vellus aureum eſſet, imponit, quo vecti per aerem ferebantur atque adeo maria quoque traiicere poterant. Et Phrixus quidem feliciter in Colchidem traiecit, quanquam pater, qui quid factum eſſet neſciret, Inus technis eum periiſſe credebat. (v. *Pauſ.* 1, 44. p. 108. 9, 34. p. 779.). Sed Helle inſolito vecturae genere territa, in Pontum delapſa eſt,

qui inde appellatus fuit Hellefpontus. Haec quidem eft vulgaris narratio, quam tradiderunt praeter alios *Apollodorus* l. l. et *Hyginus* fab. 3. vbi v. interpp. cf. *Hellanic.* fragm. CXXVII. Apud *Pauf.* 9, 34. p. 778. aries ille, *ἔχων τὸ ἔριον χρυσοῦν*, dicitur ab ipfo Ioue miffus effe Phrixo et Hellae. Ex his omnibus poteft intelligi, quod *Apollon.* 1, 257. fq. tradit, arietem illum etiam loqui potuiffe, id ingeniis poetarum deberi, nifi velis, per traditionem aliquid ad Graecos perueniffe ex hiftoria afini Bileami.

Minus mirum eft, eundem arietem in fiderum numero relatum reperiri.

Schol. Germanici ad Arietem v. 223. p. 110. *Aries, vt Hefiodus et Pherecydes dicunt, inter aftra collocatus eft propter Phrixum et Hellen, Athamantis et Nebulae filios.*

Eratofthenes catafter. 19. *οὗτος (κριὸς) ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην. ἄφθιτος δὲ ὤν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός. εἶχε δὲ χρυσῆν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι.* Ex iis, quae fupra dicta funt, patet vltima tantum huius loci verba: *εἶχε — δορὰν*, ad Pherecydem pertinere, a quo non *Νεφέλην* fed *Θεμιστὼ* matrem Phrixi appellatam vidimus. Idem etiam magis perfpici poteft ex loco *Hygini* poet. aftron. 2, 20.

aries, qui Phrixum transtuliffe et Hellen dictus eft per Hellefpontum: quem Hefiodus et Pherecydes ait habuiffe auream pellem.

Quum Athamas plures vxores habuerit, facile potuerunt illae a poetis aliisque fcriptoribus inter fe confundi. Hinc *Apollod.* 1, 9, 2. etiam Themifio, Hypfei filiam, ponit in eius vxoribus, quam tamen demum poft Inus interitum duxerit. cf. *Hygin.* fab. 1. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 22.

Poft crudele illud facinus videtur Athamas ex nefcio qua vxore filiam aliquam genuiffe, Aream, cuius memoriam vno tantum loco feruatam reperi.

Scholiastes in Platonem p. 86. edit. *Ruhnken.* postquam disputauit de aduerbio *τέως* in *Platonis* Hipparcho T. II. Opp. p. 229. D. haec addit: *παρὰ δὲ Φερεκύδῃ καὶ τοὔνομα τῆς Ἰωνικῆς πόλεως, λέγω δὲ τῆς Τέω, κείμενον εὗρον, ὅθεν ἦν Ἀνακρέων ὁ μελοποιὸς, ἀπὸ τοῦ τέως. ὁ γὰρ Ἀθάμας, φησὶν, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς χώρας, εὑρὼν Ἀρέαν τὴν θυγατέρα ἀθύρουσαν, καὶ λίθους συμφοροῦσαν*) τοὺς νῦν**) ὄντας ἐν Τέῳ, ἤρετο ταύτην, τί ποιεῖς; ἡ δὲ εἶπε· τέως σὺ ἐζήτεις, ἵνα πόλιν κτίσῃς, εὗρον. ἀφ' οὗ†) ἀνακινηθεὶς, τὴν πόλιν ὠνόμασε Τέω.*

Videntur veteres poetae atque adeo grammatici minus curasse filias Athamantis, quam filios. Vnde etiam *Εὐρύκλεια*, eius et Inus filia, vix a quoquam nisi a *Zenobio* 4, 38. memorata reperitur.

Vt autem ad Phrixum redeamus, statuam ei olim positam fuisse discimus e *Paus.* 1, 24. init. quo loco simul incertum esse dicit, cui deo arietem Phrixus immolauerit, probabiliter tamen eum immolatum fuisse *τῷ Λαφυστίῳ καλουμένῳ παρὰ Ὀρχομενίοις* (cf. *Schol. Apollon.* 2, 655.), h. e. Ioui *Φυξίῳ*, vt est ap. *Apollod.* 1, 9, 1. *deo tutelari fugientium.* v. *Schol. Apollon.* 4, 699. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 288. *Λαφύσσειν* enim etiam idem esse quod *σπεύδειν*, *Hesychius* docet. Et haec quidem Laphystii Iouis appellatio videtur Orchomeniis inprimis vsitata fuisse, quum Thessali magis vterentur nomine Phyxii, teste *Schol. Apollon.* 2, 1151.

E Phrixi filiis duo commemorantur in Pherecydeis reliquiis, Argus et Melas.

Schol. Apollon. 1, 4. et ex eo *Phau.* in v. *Ἀργώ· ὁ Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ, ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου* (*Phau.* *Φρύξου*) *υἱοῦ.*

---

*) In *Siebenkeesii* Anecdotis Graecis, vbi idem Scholion p. 29. extat, legitur *συμφέρουσαν*.

**) Particulam *νῦν* *Siebenkees* non habet.

†) Post *ἀφ' οὗ* in edit. *Ruhnken.* male additum est *τοῦ*.

Ille Argus, qui fabricauerat nauem Argo, videtur esse is, qui ab *Asclepiade* vocabatur filius Arestoris, a *Pherecyde* vero filius Inachi.

Apollod. 2, 1, 3. *Ἄργον τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ γηγενῆ αὐτὸν λέγει.*

Hic transponenda esse Asclepiadis et Pherecydis nomina, et alii iam obseruarunt, et patebit ex iis quae iam dicturus sum. Quantopere autem de Argi genealogia dissentiant scriptores, dici vix potest. *Apollodorus* ipse §. 2. vocat eum Agenoris filium, quod potest vitium scripturae putari pro *Arestoris*. Iam Pherecydem audiamus.

Schol. Eurip. Phoenn. 1123. *Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν (Ἄργον) ἔχειν ὀφθαλμὸν, ἅμα δηλῶν ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως·*

Ἄργος, ὁ Διὸς, γαμεῖ Πειθὼ, τὴν Ὠκεανοῦ θυγατέρα. τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων [ἀφ' οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει] καὶ Φόρβας. τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, καὶ ὑφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει.

Πειθὼ, Oceani et Thetyos filia, commemoratur etiam ab *Hesiodo* theog. 349. Sed an illa eadem sit cum Veneris comite, quae in numis reperitur, et quam *Hermesianax*, elegiacorum scriptor, ap. *Pauf.* 9, 35. p. 781. in Gratiarum numero habebat, non ego definiuerim. Ap. *Schol. Eurip.* Orest. 1247. etiam Phoronei vxor dicitur *Πειθώ*. *Apollodorus* contra (2, 1, 2.) plane non eam agnoscit, sed Euadnen pro ea nominat, Strymonis et Neaerae filiam. Argus, qui terrae Argiuae nomen dedit, a *Pausania* 2, 16. init. dicitur Phoronei e filia nepos. Sed eum putatum fuisse filium Iouis e Niobe, scimus ex eodem *Pauf.* 2, 25. p. 169. et c. 34. p. 191. Caussa vero, cur *Apollodorus* dixerit,

ab *Asclepiade* Argum vocari filium Inachi, videtur inde esse repetenda, quod Niobe illa Argiua ab aliis ferebatur Phoronei mater, vxor Inachi. v. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 243. De Criaso consentit *Apollodorus* 2, 1, 2. Diuersitatem aliquam attuli ad *Hellanic.* p. 48. vbi in *Schol. Eurip.* Orest. 930. manifestum est confundi Argum antiquiorem et recentiorem. De Ereuthalione et Ereuthalia nil mihi constat. Dubito enim, an sit ille Ereuthalion, de quo *Homer.* Il. η, 136. sqq. Phorbantem *Pausanias* 2, 16. p. 145. non, vt Noster, Criasi filium vocat, sed ipsius Argi. *Arestor* non Phorbantis, sed Ecbasi filius dicitur a *Charace* ap. *Steph. Byz.* in v. *Παῤῥασία*, Iasi filius a *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Possunt hae diuersitates tribui scribentium vel pronunciantium erroribus. Quo eodem refero, quod ap. *Apollod.* l. l. non Arestor, sed Agenor, appellatur Iasi filius. Ius historia vel ex *Apollodoro* (§. 3.) nota est. vbi Io, vt a *Pausania*, dicitur Iasi filia, quanquam hic quidem Iasum ipsum patre vsum dicit Triopa. Hunc vero Argum *πανόπτην*, quem *Ouidius* quoque (metamm. 1, 624.) Arestoridem vocat, *Tzetzes* ad *Lycophr.* 883. *Ἔστορος* (leg. *Ἀρέστορος*) ἢ *Ἀλέκτορος* filium, *Scaliger* ad *Catull.* epigr. LXV. distingui iubet ab Argo, filio Agenoris, et duo hos Argos male ab Ouidio confusos esse dicit, ita vt nauis fabricator pro Arestoris filio habendus sit, Ius vero custos pro Agenorida. Quae omnia quam infirmis argumentis nitantur, facile apparet cuique. Immo distinguendi videntur Argus *πανόπτης* et Argus filius Phrixi, quanquam id non fecit *Apollodorus* 1, 9, 16. Hunc Argum, si *Apollodorum* sequamur §. 1. peperit Phrixo Chalciope, Aeetae filia, de qua cf. fragm. XVII. Eodem nomine matrem Argi appellabat *Herodorus* ap. *Schol. Apollon.* 2, 1125. Sed *Acusilaus* et *Hesiodus* ἐν ταῖς μεγάλαις *Ἠοίαις* vocabant eam *Ἰοφῶσσαν*, ipsam quoque Aeetae filiam, teste eodem Schol. l. l. Quod nomen ego quidem verius puto quam nomen Chalciopes.

Hesych.: Ἰοφῶσσα· ἡ χάλκειος, ὥς φησι Φερεκύδης.

Fortaſſis enim Ἰοφῶσσα in Colchorum lingua idem erat quod χάλκειος, vnde Graeci deinde, quo forma nominis propius accederet ad nominis proprii formam, Χαλκιόπην eam vocarunt. Ipſe *Schol. Apollon.* 2, 390. ſequitur appellationem vulgarem. Conf. *Abreſch.* ad locum *Heſychii.*

Hunc igitur Argum quum diſerte Pherecydes a nauis exſtructore diſtinxerit, videtur tantum in numero Argonautarum poſuiſſe.

Alter Phrixi filius eſt Μέλας.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 220. Ὑπερεία δὲ κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς. — φασὶ δέ τινες, ἀπὸ Ὑπέρητος λαβεῖν αὐτὴν τοὔνομα, ὡς Φερεκύδης. φησὶ γὰρ οὕτω· Μέλας ὁ Φρίξου γαμεῖ Εὐρύκλειαν. τῶν δὲ γίνεται Ὑπέρης, ὃς ᾤκει ἐπὶ τῇ κρήνῃ τῇ ἀπ' αὐτοῦ κληθείσῃ Ὑπερείᾳ.

Pherae erat Theſſaliae oppidum in Pelasgiotidis finibus (v. *Strab.* 9, p. 436. A.), e quo Athenienſes, qui aeque ac Sicyonii Dianam Pheraeam colebant, ad ſe perlatum dicebant illius deae ſimulacrum. v. *Pauſ.* 2, 23. p. 164. In hoc igitur oppido erat illa κρήνη Ὑπερεία (v. *Strab.* p, 439. C.), quae diſtinguenda eſt ab Hyperia, Troezeniorum oppido, quod et ipſum ab Hyperete quodam nomen habere dicebatur, qui fuerit Neptuni et Alcyones Atlantidis filius. v. *Pauſ.* 2, 30. p. 182. Noſter Hyperes ferebatur Phrixi e Melane filio nepos, qui Melas etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 1. et *Hygino* fab. 14. vocatur filius Phrixi e Chalciope, ſed ab *Acuſilao* et *Heſiodo* ex Iophoſſa, vt paullo ante vidimus. Apud *Schol. Apollon.* 1, 922. Melas pontus ſ. ſinus in Thracia, ad petram Sarpedoniam (v. *Strab.* 2, p. 92. D.), ab hoc Phrixi filio dicitur nomen accepiſſe. Quae fortaſſis ipſius Pherecydis erat traditio. Nam idem *Schol. Apollon.* 1, 211. habet haec:

περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι

πρὸς τῷ *Αἵμῳ* ὄρει ἐστὶ, *Φερεκύδης* φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠριθυίας.

Orithyia erat Erechthei, qui Pandionem et Zeuxippen parentes habebat, e Praxithea filia. v. *Apollod.* 3, 14, 8. 3, 15, 1. Huius Orithyiae a Borea raptae valde crebra eſt mentio apud antiquos ſcriptores. *Simonides* v. c. ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἀπὸ Βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπεδονίαν πέτραν τῆς Θράκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. In his legendum eſſe Ἰλισσοῦ, multi aliorum veterum loci demonſtrant. Satis enim conſtat, Iliſſum fuiſſe Atticae fluuium, prope ipſam vrbem. Ap. *Pauſ.* tamen (1, 19. p. 45.), vbi haec ipſa hiſtoria narratur, ſcribitur Εἰλισσός. Ludentem Orithyiam raptam fuiſſe plerique dicunt. (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 854.) *Choerilus* tamen ap. *Schol. Apollon.* l. l. ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. vbi an fortaſſis reponendum ſit Ἰλισσοῦ, non definiam. Cephiſſus ſane fuit ipſe quoque Atticae fluuius, ſed Athenis ab Occidente, vt Iliſſus ab Oriente (v. *Strab.* 9, p. 400. A.), omninoque horum nominum iſta inter ſe confuſio videtur ſolemnis eſſe. v. *Brunck.* appendix notarum in *Apollon. Rhod.* 1, 215. Iliſſus et aliis diis ſacer putabatur, et in ripis habebat Muſarum Iliſſiadum aram, teſte *Pauſ.* l. l. Raptus ille ab artificibus quoque celebrabatur. In arca Cypſeli, teſte *Pauſ.* 5, 19. init. Βορέας ἐστὶν ἡρπακὼς Ὠρείθυιαν. οὐραὶ δὲ ὄφεων ἀντὶ ποδῶν εἰσὶν αὐτῷ. Nonnulli item explicatione ſtuduerunt probabiliorem efficere fabulam. *Hegeſagoras* ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ap. *Schol. Apollon.* l. l. non ventum fuiſſe putabat hunc Boream, ſed virum, Strymonis filium. E qua ratione melius certe ſibi conſtare videntur, quae de filiis Zete et Calai, e Borea et Orithyia natis, de quibus v. fragm. XX. narrantur. Socrates contra (ap. *Platon.* Phaedr. T. III. p. 229. C.), rogatus a Phaedro, num hoc μυθολόγημα verum eſſe crederet, reſpondet: ἀλλ᾽ εἰ ἀπιστοίην, ὥσπερ οἱ σοφοὶ, οὐκ

ἂν ἄτοπος εἴην· εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι· καὶ οὕτω δὴ τελευτήσασαν, λεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου. (qui erat locus editus. v. quos laudaui ad *Hellanic.* p. 56.) λέγεται γὰρ αὖ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη. ἐγὼ δὲ ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, — ἐμοὶ δὲ πρὸς ταῦτα οὐδαμῶς ἐστι σχολή. In praecedentibus etiam βωμὸς Βορέου commemoratur.

XXXXI.

Schol. Homer. Il. ζ, 153. Διὸς τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν ἀπὸ Φλιοῦντος εἰς Οἰνώνην διὰ τῆς Κορίνθου μεταβιβάσαντος, Σίσυφος ζητοῦντι τῷ Ἀσωπῷ τὴν ἁρπαγὴν ἐπιδεικνύει. (*Villoif.* edidit τὴν ἁρπ. ἐπιδείκνυται τέχνῃ) καὶ διὰ τοῦτο ἐπεσπάσατο εἰς ὀργὴν καθ' ἑαυτοῦ τὸν Δία. ἐπιπέμπει οὖν αὐτῷ τὸν Θάνατον. τοῦτον δὲ κρατεροῖς δεσμοῖς δήσαντος τοῦ Σισύφου, συνέβαινεν οὐδένα ἀποθνήσκειν, ἕως λύει τὸν Θάνατον ὁ Ἄρης, καὶ αὐτῷ τὸν Σίσυφον παραδίδωσιν. ὁ δὲ πρὶν ἢ ἀποθανεῖν (*Villoif.* Θάνατον. ὁ δὲ Σίσυφος αἰσθόμενος τὴν ἔφοδον, δεσμοῖς κρατεροῖς ἀποδεσμοῖ τὸν Θάνατον. διὰ τοῦτο οὖν συνέβ. οὐδ. τῶν ἀνθρώπων ἀποθν. ἕως ἂν αὐτὸν Ἅδης τῷ Θανάτῳ παρέδωκε, καὶ τὸν Θάνατον τῶν δεσμῶν ἀπέλυσε· πρινεὶ δὲ ἀποθανεῖν τὸν Σίσυφον, ἐντέλ.) ἐντέλλεται τῇ γυναικὶ Μερόπῃ, τὰ νενομισμένα αὐτῷ (*Villoif.* αὐτὴν) πέμπειν εἰς Ἅδου. καὶ μετὰ τὸν χρόνον (*Villoif.* μετὰ χρόνον) οὐκ ἀποδιδούσης τῷ Σισύφῳ τῆς γυναικὸς, ὁ Ἅδης πυθόμενος, μεθίησιν (*Villoif.* μεθίστησιν) αὐτὸν, ὡς τῇ γυναικὶ μεμψόμενον. (*Villoif.* male πεμψόμενον.) ὁ δὲ εἰς Κόρινθον ἀφικόμενος, οὐκ ἔτι ὀπίσω ἄγει. καὶ (*Villoif.* πρὶν ἢ) γηραιὸν αὐτὸν ἀποθανόντα κυλινδεῖν ἠνάγκασεν εἰς Ἅδου λίθον, πρὸς τὸ μὴ πάλιν ἀποδράναι. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. (*Villoif.* Φερεκύδει.)

De Afopo eiusque filia Aegina dixi ad *Hellanic.* p. 50. fq. vbi addere debebam, *Pythaenetum* ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. tradiDiffe haec: ἡ Αἴγινα (infula) πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης, τῆς Βουδίωνος θυγατρός. (*Villoif.* male edidit εἰς Βιώνην.) De Sifyphi nomine *Euftathius* ad Odyff. λ, p. 1702, 1. ita ftatuit: Δωρικὸν ἅμα καὶ Αἰολικὸν ὄνομα τὸ Σίσυφος. σιοὺς μὲν γὰρ οἱ Δωριεῖς (Lacedaemonii maxime) φασὶ τοὺς θεούς. — σύφος δὲ, ὁ σοφὸς παρὰ Αἰολεῦσιν. ὅθεν Σίσυφος, ὁ θεόσοφος. καὶ εἰκὸς Κορινθίων διαλέκτου εἶναι τὴν λέξιν, παρ' οἷς Δωρίζουσιν ἦρχεν ὁ Σίσυφος. Fuit enim Aeoli filius, et condidit Corinthum. (v. *Apollod.* 1, 9, 3.) *Eumelus* ap. *Pauf.* 2, 3, extr. tradit, Medeam Sifypho regnum tradidiffe. Sed haec fententia cum fententia Apollodori facile ita poteft conciliari, vt non prima Corinthi initia pofuiffe dicatur Sifyphus, fed eam magis amplificaffe et exornaffe. Saltem *Eumelo* videatur magis credi poffe ideo, quia ille in fuis carminibus diligentiffime tractauerat res Corinthiacas, quod colligo e *Pauf.* 2, 2. init. vbi etiam commemoratur fama, Sifyphum fepultum effe in Ifthmo, fed fepulcrum eius nec aequalibus eius multis notum fuiffe. Ex his intelligitur, cur Sifyphus potiffimum prodiderit raptum Aeginae. Ferebatur enim illa ab Ioue per Corinthum, cui Sifyphus imperabat. Sed videtur quoque inde explicari poffe origo fabulae de poena Sifyphi apud inferos. Quia enim paucis notum erat eius fepulcrum, facile fuit fingere, eum nunquam fepultum fed in Tartarum detrufum effe. Ceterum Sifyphum ab Afopo mercedem proditionis poftulaffe et impetraffe illum fontem, qui erat in ipfa Acrocorintho, e vulgari fama narrat *Pauf.* 2, 5. init. E quo facto non minus quam ex ante allatis cognofci quodammodo eius verfutia poteft, de qua vid. *Euftath.* l. l. p. 1701, 58. qui etiam fequentia huc trahit. De Merope vid. *Hellanic.* fragm. XXIIII. et *Apollod.* 3, 10, 1. τὰ νενομισμένα, quo participio

etiam *Scholiaſtes Sophoclis* Philoctet. 621. hanc eandem rem narrans vtitur, videntur eſſe inferiae, h. e. ſacrificia quae diis Manibus inferebant, *Feſto* interprete, quaeque maxime conſtabant aqua, vino, lacte, ſanguine, vnguento. *ἠνάγκασεν*, ſp. ὁ *Ἅδης* vel *Ζεύς*. *εἰς Ἅδου*, quod ſtatim ſequitur poſt *ἠναγκ.*, poſitum eſt pro *ἐν Ἅδου*, quod legitur in edit. *Villoiſ.* Poenam enim luebat apud inferos, (v. *Homer.* Odyſſ. λ, 592—99. *Ouid.* metamm. 4, 459.) etiam picturis celebratam poſthac, auctore *Pauſ.* 10, 31. p. 876. *εἰς* autem ſaepe poni pro *ἐν*, tralatitium eſt. v. *Sylburg* ad *Pauſan.* p. 932. et *Kuhn.* index ad Aelian. V. H. in v. *εἰς*. Ita in hac ipſa formula legitur infr. fragm. LXXIII. Ceterum Aegina illa Actori peperit Menoetium, patrem Patrocli, qui Patroclus *ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθεὶς* interfecit filium Amphidamantis. v. *Homer.* Il. ψ, 87. ſq. Nomen interfecti ab *Hellanico* p. 126. eſſertur *Κλησώνυμος*, ſed paullo aliter a Pherecyde.

Schol. Hom. ed. *Villoiſ.* ad l. l. *τοῦτον Κλεισώνυμον Φερεκύδης ἱστορεῖ.*

XXXXII.

Schol. Pindar. Pyth. 4, 133. *ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. ἔθυε τῷ Ποσειδῶνι, φησὶν, ὁ Πελίας, καὶ προεῖπε πᾶσι παρεῖναι. οἱ δὲ ἦσαν οἵ τε ἄλλοι πολῖται, καὶ ὁ Ἰάσων· ἔτυχε δὲ ἀροτρεύων ἐγγὺς τοῦ Ἀναύρου ποταμοῦ. ἀσάνδαλος δὲ διέβαινε τὸν ποταμόν· διαβὰς δὲ, τὸν μὲν δεξιὸν ὑποδεῖται πόδα· τὸν δὲ ἀριστερὸν, ἐπιλήθεται. καὶ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ δεῖπνον. ἰδὼν δὲ ὁ Πελίας, συμβάλλει τὸ μαντήϊον. καὶ τότε μὲν ἡσύχασε. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ μεταπεμψάμενος ἤρετο ὅ τι ποιοίη, εἰ αὐτῷ χρησθείη ὑπό του τῶν πολιτῶν ἀποθανεῖν. ὁ δὲ Ἰάσων, πέμψαι ἂν εἰς Αἶαν αὐτὸν, ἐπὶ τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον, ἄξοντα ἂν ἀπὸ Αἰήτου. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι Ἥρη ἐς νόον βάλλει, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ Ἀναύρου πο-*

γαμοῦ μόγις τὸ πέδιλον ἔσωσεν, ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλώνιος (1, 7.).

Scilicet Pelias a fratre Aeſone, Iolci rege, morituro regnum acceperat, ea quidem conditione, vt regnum Iaſoni, Aeſonis filio, donec adoleuiſſet, adminiſtraret. (v. *Schol. Hom.* Odyſſ. μ, 70. ſupra ad fragm. XXXIII.) Propoſitam Pherecydis narrationem fere plane ſecutus eſt *Apollodorus* 1, 9, 16. *Ἄναυρος* videtur eſſe nomen fluuii proprium, etſi *Schol. Apollon.* 1, 9. pro appellatiuo accepit, quod *χείμαῤῥον* ſignificet, quo ſenſu eſt apud *Lycophr.* 1424. vbi *Tzetzes*, *ἄναυρος*, inquit, *κυρίως ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός*. vid. omnino *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. 101. Cauſſa vel occaſio, qua factum ſit, vt in vadando fluuio alterutrum ſoccum perderet, ab aliis, vt ab *Hygino* fab. 13. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 175. traditur haec: voluiſſe eum ſacrificiis anniuerſariis intereſſe, quae Pelias in honorem Neptuni celebraret. Quumque iam in eo eſſet, vt per fluuium Euenum transiret, Iunonem, vetulae forma aſſumta, ab eo petiiſſe, vt ipſam traduceret. Iaſonem igitur humeris eam impoſitam transtuliſſe, ita vt crepidam in luto defixam extrahere non potuerit*). Sed quanquam hic traditur fluuii nomen proprium Euenus, tamen ex hac ipſa cauſſa recentiorem aetatem ſapere haec hiſtoriola mihi videtur. Euenus enim erat Aetoliae fluuius, quem Iolcum in Theſſalia ituris traiicere plane non neceſſarium erat. Oraculum illud, quod Peliae datum fuerat, iuſſerat eum *τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι*, vt verbis *Apollodori* vtar. Poſt verba: *ὁ δὲ Ἰάσων*, intelligi debet verbum *εἶπε*, vel ſimile. *Αἶα*, inquit *Schol. Apollon.* 2, 419. *πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ' ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως αἶαν καλεῖσθαι λέγουσιν.* np. quia

---

*) Statua, repraeſentans Iaſonem, dum alteram crepidam induit, depicta extat in *Viſconti* Muſeo Pio-Clementino. T. III. (Rom. 1790. fol.) nr. XLVIII.

αἶα apud poetas ponitur pro *γαῖα*. Pertinet huc locus *Eurip.* Med. 2. *Κόλχων ἐς αἶαν*, vbi v. Schol. Ex *Apollon. Rhod.* 2, 423. ſq. et 1096. ſq. colligi poteſt, hanc vrbem ad mare ſitam fuiſſe. Erant autem Colchi Aegyptiorum colonia, teſte *Herodoto* 2, 104. ſq. et *Scymno* ap. *Schol. Apollon.* 4, 277. *τὸ κῶας τὸ χρυσόμαλον* (leg. *χρυσόμαλλον*) ab *Apollonio* (1, 4. 4, 1142.) et *Theocrito* (idyll. 13, 16.) dicitur *χρύσειον κῶας*, ab *Euripide* Med. 5. *τὸ πάγχρυσον δέρας*, ab *Apollodoro* l. l. *τὸ χρυσόμαλλον δέρας*, ab *Apollonio* 4, 1319. etc. *χρύσεον δέρας*. Sed *Acuſilaus* ap. *Schol. Apollon.* 4, 1142. *πορφυρευθῆναι* dicit *ἀπὸ τῆς θαλάσσης. ταῦτα δὲ τῷ Ἰάσονι — βάλλει.* Haec dubitanter tantum dicit *Apollodorus*. Ceterum et haec et ſequentia verba: *ὡς ἔλθοι — κακὸν*, videri poſſunt ex aliquo poeta deſumpta. Sed fortaſſis pro ipſis verbis Pherecydis habenda ſunt, cuius ratio ſcribendi non longe abfuiſſe videtur a poetica ratione. Malum illud, quod Medea allatura erat Peliae, erat in eo, quod illa per Iaſonem e Colchide in Theſſaliam adducta Peliam mala fraude interfecit. v. *Apollod.* 1, 9, 27. et quos ibi laudat *Heyn.* p. 228. Add. *Schol. Eurip.* Med. 9.

XXXXIII.

Schol. Apollon. 1, 1290. *Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης.*

Apollod. 1, 9, 19. *Φερεκύδης αὐτὸν* (Herculem, qui erat in Argonautis) *ἐν Ἀφέταις τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος.*

Cum Pherecyde conſentientem *Antimachi* locum non praetermiſit *Schellenberg* in collectione reliquiarum Antimachi Colophonii (Hal. 1786. 8.) p. 84. ſq. qui etiam bene et apte nobis in mentem reuocat vulgarem

illam temporis antiquoris opinionem de deorum et heroum maiori pondere, laudatis eam in rem locis *Homer.* Il. ε, 838. ſq. et *Statii* Theb. 5, 401. De Aphetis dixi ad *Hellanic.* fragm. CXXII. Argo nauis etiam alia occaſione dicitur φθέγξασθαι. v. *Apollod.* 1, 9, 24.

Nauis illius gubernator fuiſſe ab eodem 1, 9, 16. dicitur *Τῖφυς*, Agnii filius, vt *Ἀγνιάδης* ab *Apollonio Rhod.* 1, 105. ad quem locum *Scholia Pariſina:*

ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Δίσχηλος (leg. *Αἰσχύλος*) *δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ.*

Conf. argumentum libri ſecundi *Apollonii.* De Tiphyos matre nihil mihi innotuit. Patria videtur Pontus fuiſſe a Pherecyde nominata, ſi quidem *Ποντέα* per *Ποντικὸν* explicare licet, neque vitium eſt in ſcriptura et lectione. Sic *Steph. Byz.* in v. *Δυσπόντιον* dicit: *οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται. ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον.* Sed *Aphrodiſio* ſ. *Euphemio* auctore, apud eundem in v. *Ἀφόρμιον*, patria Tiphyos fuit Aphormium, locus Theſpienſium. Similia narrat *Pauſanias* 9, 32. p. 774. Vix vero *Ποντέα* in *Θεσπιέα* mutare aliquis auſit, aut in *Σιφαέα*, vt *Apollonius* vocat. Scribe *Ἀφορμιέα.* De Iphye cum Tiphye confuſo et permutato dixit *Burmannus* in Catalogo Argonautarum.

XXXXIIII.

Schol. Apollon. 1, 139. *ὁ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοδόης, Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου.*

Idmon iſte, qui fuit in Argonautis et vates, etiam ab *Apollodoro* 1, 9, 23. dicitur occiſus ab apro. Sed in Pariſinis ad Apollonium Scholiis nihil de genere mortis, quo Idmon interierit, narratum eſt. De eius pa-

rentibus et arte vaticinandi vid. *Burmann.* catalog. Argonaut. Add. *Schol. Apollon.* 2, 817. vbi Abantis filius vocatur. Calchas — nam de Corono non admodum est quod post *Burmannum* dicatur, quanquam pauca quaedam ad fragm. IV. dixi — notus est eo, quod sine Achille Troiam negauit capi posse. v. *Apollod.* 3, 13, 8. Habitabat ille Megaris ante bellum Troianum (v. *Pauf.* 1, 43.). Sed Agamemnonis persuasione factum est, vt Graecos sequeretur in expeditionem illam Troianam, quos ipse rexit sua sapientia. v. *Homer.* Il. *α*, 69. sqq. vbi vocatur *Θεστορίδης*. Thestor autem vocatur Apollinis ex Aglaia filius ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 427. Exciso Ilio Calchas terrestri itinere in Graeciam rediit cum aliis multis, inprimis cum Pamphyliis, qui Erythris manserunt. v. *Pauf.* 7, 3. p. 529. In illo itinere prope Colophonem incidit in Mopsum, Apollinis et Mantus filium, vatem aeque clarum, de cuius fato v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 440. et cum eo certauit artis vaticinandi peritia, victusque mortuus est prae moerore.

Strabo 14, p. 643. A. *Φερεκύδης· φησὶν ὗν προβαλεῖν ἔγκυον τὸν Κάλχαντα, καὶ ἐρωτῆσαι πόσους ἔχει χοίρους· τὸν* (Mopsum) *δ' εἰπεῖν, ὅτι τρεῖς, ὧν ἕνα θῆλυν· ἀληθεύσαντος δ' ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης.*

Eadem leguntur in chrestomathia e Strabone ap. *Hudson.* in scriptorib. geographiae minorib. Vol. II. p. 186. Sed scribitur ibi *σῦν* pro *ὗν*, et verba *ὑπὸ λύπης* omissa sunt.

XXXXV.

Schol. Eurip. Med. argument. *Φερεκύδης καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*

Schol. Aristoph. equitt. 1318. *ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐ-*

τῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, — Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.

Aeſonem, patrem Iaſonis, qui vt Peliae inſidias effugeret, ipſe ſe interfecerat (v. *Apollod.* 1, 9, 27.), per Medeae artes iterum iuuenem factum eſſe, narrat etiam *Ouidius* metamm. 7, 162. ſqq. qui tamen morti tantum propinquum, ſed nondum mortuum fuiſſe auctor eſt. Eodem modo dii Pelopem, a patre ipſis epulandum appoſitum, *ἀφεψῶσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιῆ καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν*, quae ſunt verba *Tzetzis* ad *Lycophr.* 152. De Iaſone Medeam promiſiſſe tantum dicit *Apollodorus* l. l.

Ab Aeſone illo nomen accepiſſe legitur quoddam Theſſaliae oppidum.

Schol. Apollon. 1, 411. *Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης.*

Verba *καὶ Φερεκύδης* Codex Pariſ. non habet.

Paullo aliter *Steph. Byz.* *Αἴσων, πόλις Θεσσαλίας. — καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰσωνίαν φησί.*

De pluribus Magneſiis vid. ad *Hellanic.* p. 143.

XXXXVI.

Schol. Homer. Odyſſ. *φ*, 23. *Ἴφιτος, Εὐρύτου μὲν παῖς, Οἰχαλιεὺς δὲ τὸ γένος, ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων, περιῄει τὰς πέριξ ἐρευνῶν πόλεις, εἴ που φανεῖεν. Πολυΐδου δὲ τοῦ μάντεως εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι εἰς Τίρυνθα χάριν ζητήσεως· οὐ γὰρ εἶναι συμφέρον· λέγεται παρακούσαντα παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλέα μηχανῇ τινι καὶ στρατηγίᾳ συνεφελκυσάμενον αὐτὸν ἄγειν εἰς ἐπίκρημνον τεῖχος. καὶ καταστρέψαι διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα, καὶ τὸν πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν ἆθλον, τὴν Ἰόλην γαμεῖν οὐκ ἔδωκαν, ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται δὲ ὡς ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξενοκτονίᾳ, προσέταξεν Ἑρμῇ λαβόντα τὸν Ἡρακλέα πωλῆσαι δίκην*

τοῦ φόνου. τὸν δὲ εἰς Λυδίαν ἀγαγόντα τῇ τῶν τόπων βασιλευούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Conferenda omnino ſunt *Scholia Homer.* Iliad. ε, 392.

Eurytus, pater Iphiti, diſtinguendus eſt ab Euryto Actoris filio, de quo fragm. XXXXVII. et ab alio, de quo fragm. III. it. a gigante ap. *Apollod.* 1, 6, 2. Noſter fuit rex Oechaliae, non illius oppidi, quod in Meſſenia erat, et poſthac dictum eſt Carnaſium vel *Καρνάσιον ἄλσος.* v. *Pauſ.* 4. 2. p. 283. et c. 33. p. 362. Etſi enim, vt priori loco legitur, Pauſaniae aetate in illo loco, vbi olim Oechalia fuerat, ſupererat vicus quidam paene deſertus, Eurytion dictus: tamen haec appellatio non a noſtro Euryto deriuanda eſt, ſed ab alio, Melanei filio, a cuius vxore hoc oppidum antea Oechaliae nomen acceperat. v. *Pauſ.* 4, 3. extr. Porro neque Oechaliam Theſſaliae poſſumus intelligere cum *Euſtathio* ad *Homer.* l. l. p. 1899., 35. qui prouocat ad Il. β, 729. ſq. qui locus affertur a *Schol. Apollon.* 1, 87. ideo, vt oſtendat, Oechaliam poſitam fuiſſe ab Homero in Pelasgico Argo. cf. *Strab.* 8, p. 339.

Sed illa Oechalia intelligenda eſt, quam *Hecataeus Mileſius* ap. *Pauſ.* 4, 2, p. 183. dixerat eſſe partem Eretriae, h. e. Eretriae, vrbi Euboeae, vicinam. E quo patet, quomodo Eurytus a *Scholiaſta* ad Il. ε, 392. vocari potuerit ὁ Οἰχαλίας τῆς ἐν Βοιωτίᾳ βασιλεύς. Huius ſententiae veritas cognoſci poteſt e locis *Apollodori* 2, 6, 2. 2, 7, 7. et multo magis e *Tzetzae* loco ad *Lycophr.* 50. Eurytus, qui hic commemoratur, poteſt idem eſſe videri qui ille ap. *Homer.* Odyſſ. ϑ, 224. vbi eius peritia iaculandi laudatur; poteſtque hoc eo verius putari, quia cum Hercule ibi iungitur. Herculem autem in arte iaculandi magiſtro vſum eſſe Euryto aliquo, tradunt *Theocritus* idyll. 24, 105. ſq. et *Apollod.* 2, 4, 9. quanquam alii hoc tribuunt cuidam Goryto, filio Teutari, allii Rhadamantho. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.*

458. Sed tamen an Eurytus nofter non diuerfus fit ab Euryto Herculis praeceptore, valde dubito propterea, quoniam apud *Homerum* dicitur ab Apolline, quem ad certamen in iaculando prouocauerat, interfectus fuiffe. Qua fictione nil nifi repentinum genus mortis indicari putat *Euftathius* p. 1593, 26. qui fimul animaduertit, ab *Homero* tam caedem Euryti per Herculem factam ignorari, cuius praeter alios meminit *Scythinus Teius* ap. *Athenae.* 11, p. 461. extr. quam Iolem filiam. E quo ipfo videtur apparere horum Eurytorum diuerfitas. Pater noftri Euryti ignotus eft. Matrem et reliquos, praeter Iphitum, filios cognofcere licet e loco *Hefiodi* ap. *Schol. Sophocl.* Trachin. 266.

Ἡ δ᾽ ὑποκυσσαμένη καλλίζωνος Στρατονίκη
Εὔρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν.
Τοῦ δ᾽ υἱεῖς ἐγένοντο Δηΐων, Κλύτιός τε,
Τοξεύς τ᾽ ἀντίθεος ἠδ᾽ Ἴφιτος ὄζος Ἄρηος.
Τούσδε μεθ᾽ ὁπλοτάτην τέκετο ξανθὴν Ἰόλειαν.
Ἀντιόχη κρείουσα παλαιὸν γένος Ναυολίδαο.

In quo loco *Bentleius* epift. ad Mill. p. 503. ed. Lipf. pro *Ἀντιόχη* refcribi iubet *Ἀντιόπη*, propter locum *Schol. Apollon.* 1, 87. Verba *παλαιὸν γένος Hygini* auctoritate mutat in *Πύλωνος*, vt Antiopes pater fuerit Pylon. Denique pro *Ναυολίδαο* vel *Αὐβολίδαο* legit *Ναυβολίδαο*, laudato eam in rem *Apollonii* loco 1, 134. Recte. Poterat ipfum *Homerum* laudare Il. *β*, 518. cf. *Wefſeling.* ad *Diodor. Sic.* 4, 37. Iphitum equas duodecim amiffas quaefiuiffe, narrat *Hom.* Odyff. *φ*, 22. fq. Pro *περιήει* vulgo male legitur *περιῄ*. *Πολύϊδος* erat Coerani filius, vates fatis nobilis. v. *Homer.* Il. *ν*, 666. et *Apollod.* 3, 3, 1. quos tamen de diuerfis Polyidis agere ftatuit *Cafaub.* ad *Athenae.* 11, 1. p. 773, 34. cf. quos laudat *Heyn.* ad *Apollod.* p. 545. fq.

Coeranus autem fuit filius Abantis, nepos Melampodis, tefte *Pauf.* 1, 43. p. 104. Ad fequentia cf. *Apollod.* 2, 6, 2. fq. qui infaniae Herculis tribuit Iphiti

caedem. *Scythinus* vero l. l. hanc dicit eius cauſſam fuiſſe, quod Eurytus et Iphitus vectigalia exegiſſent ab Euboeenſibus. Certe ſic explicauit non ſolum *Athenaei* interpres, ſed etiam *Burmannus* in catal. argonaut. in v. Eurytus. Quid vero ſi verba: *Ἡρακλῆς λαβὼν Εὔρυτον καὶ τὸν υἱὸν* (np. non Iphitum, ſed alium. Fortaſſis enim *Scythinus* duo tantum filios Euryto tribuebat. Certe idem fecit *Creophylus* ap. *Schol. Sophocl.* l. l.) *ἔκτεινε φόρους πρήσσοντας παρ' Εὐβοέων*, ſi verba haec, inquam, non de cauſſa caedis, ſed de tempore accipiamus? Tum ſane nouum argumentum haberemus ſententiae illi, quae ſtatuit, Oechaliam Euboeae eſſe intelligendam. Ex hac ſimul explicari poteſt repugnantia, quae, ſi Theſſaliae tribueremus Oechaliam, neceſſario exiſteret inter hunc Pherecydis locum, a quo non admodum diſſentit *Homer.* Odyſſ. φ, 27. qui ipſe quoque Iphitum ab Hercule dicit occiſum eſſe ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, h. e. Tirynthe. cf. *Diod. Sic.* 4, 31. et inter alium, quem eodem Pherecyde affert *Schol. Sophocl.* Trach. 354.

Φερεκύδης φησὶν οὕτω· μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα Ἡρακλῆς ἀφικνεῖται πρὸς Εὔρυτον τὸν Μέλανος†) *τοῦ Ἀρκεσιλάου εἰς τὴν Οἰχαλίαν. ᾤκεῖτο δὲ αὕτη ἐν Θούλῃ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ᾔτει τὴν θυγατέρα Ὕλλῳ γυναῖκα. τοῦ δὲ μὴ διδόντος, Ἡρακλῆς εἷλε τὴν Οἰχαλίαν**), *καὶ τοὺς υἱοὺς ἀπέκτεινεν. Ἴφιτος δὲ ἔφυγεν εἰς Εὔβοιαν.*

Melas hic, ſi recte legeretur *Μέλανος*, alius eſſet, quam quem vidimus fragm. XXXX. alius etiam quam Licymnii filius, qui ap. *Apollod.* 2, 7, 7. dicitur Herculis ſocius fuiſſe in oppugnando Euryto, rege Oechaliae in Euboea, ſed in pugna cecidiſſe. Arceſilaus quis

---

†) *Μελανέως* legi iubet *Auguſtin. van Staveren*, in Miſcell. Obſſ. Vol. X. p. 306. quia *Pauſan.* 4, 33. p. 362. Eurytum vocat *τὸν Μελανέως*.

*) Huc referri poſſunt verba *Plutarchi* de defectu oracul. c. 14. p. 417. D. *Ἡρακλῆς Οἰχαλίαν ἐπολιόρκει διὰ παρθένον.*

fuerit, non facile dixerim. *Hyginus* fab. 97. in iis, qui ad Troiam expugnandam profecti sunt, habet Arcesilaum aliquem, Lyci et Theobulae filium, ex Boeotia. Ap. *Diod. Sic.* 4, 67. Arcesilaus est Archilyci filius, atque adeo nepos Itoni, Boeoti pronepos, qui idem est atque *Hygini* Arcesilaus. Alius Arcesilaus a Telegoniae scriptore ap. *Eustath.* ad Odyss. π, p. 1796, 49. dicebatur filius Vlyssis et Penelopes, atque adeo frater Telemachi. Illud vero recte mihi videor affirmare posse, Eurytum hunc diuersum fuisse ab Euryto paullo ante allato. Neque enim sibi, sed filio Hyllo, Hercules vxorem petit filiam Euryti. Iam etsi *Apollod.* l. l. dicit, Herculem capta Oechalia Iolen dedisse Hyllo, vix tamen dubito quin ille Euryti Euboici filiam, cuius nomen vidimus Iolen fuisse, confuderit cum huius Arcadici Euryti filia, quae quo nomine vsa sit, ignoramus. Hunc saltem Eurytum distinguendum esse ab Euboeensi, patet etiam ex eo, quod filium eius Iphitum Pherecydes non interfectum fuisse dicit ab Hercule, sed in Euboeam confugisse. Fortassis igitur cognati erant hi Euryti; quumque Arcadici Euryti filius fugiens exceptus fuisset ab Euryto Euboeensi, potuit haec caussa accedere, cur eius interitum Hercules accelararet, quem iam antea perdere constituisset ob negatam sibi Iolen. Ita quidem ego conciliandas existimaui diuersas de his Eurytis traditiones. Qui meliora nouit, is tradat quaeso. Ego haereo.

Pro ᾤκεῖτο haud dubie legendum est ᾤκει, et αὕτη pertinet ad Iolen.

De Θούλη in Arcadia sita nihil mihi constat. Nomen illud corruptum esse, paene certum habeo. Quid vero sit substituendum, minus certum videtur. In mentem mihi venit Φολόη, quo nomine mons Arcadiae notus est ex *Pausan.* 6, 21. p. 507. aliisque. Nec magis indicare possum, quisnam intelligatur ἀγών, quo finito haec fecerit Hercules: nisi quod suspicor, huius quoque obscuritatis caussam esse in Eurytorum confu-

ſione. Nam Oechaliam Euboeae petiit Hercules *μετὰ τοὺς ἄθλους*, atque adeo poſt raptum ex inferis Cerberum. v. *Apollod.* 2, 5, extr. 2, 6, 1. Quae deinde narrantur in loco Pherecydis priore, Herculem ob *ξενοκτονίαν* ab Ioue vendi iuſſum fuiſſe, ea pertinere arbitror ad Iphitum Euboeenſem, cuius patrem non ſimul interfecerat Hercules, quod poſtea demum factum videtur, quum contra alterum Eurytum plane non, ſed tantum filios eius praeter Iphitum, interemerit. Omphale, quod notum eſt, fuit regina Lydorum, et ab *Apollod.* 2, 6, 3. Iardani filia vocatur. Poſt ſeruitium Omphalae praeſtitum, de quo *Creuzerus* ad hiſtoricorum Graecor. antiquiſſimor. fragmenta p. 187. ſq. multos ſcriptores nominauit, Hercules expeditionem Troianam ſuſcepit, qua abſoluta quid acciderit Herculi, quidque ipſe egerit, narrauerat Pherecydes, auctore *Schol. Homer.* ed. *Villoiſ.* Il. ξ, 255. Verba ſunt: *Ἡρακλῆς ἀνακομιζόμενος μετὰ τὸ πορθῆσαι Τροίαν, γενόμενος κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, βουλήσει Ἥρας σφοδρῷ συνεσχέθη χειμῶνι· κατασυρεὶς δὲ εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα, ἐκωλύθη ἐπιβῆναι τῆς νήσου ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεύοντος αὐτῆς. βιασάμενος δὲ, καὶ ὡς λῃστὴς ἐπιβὰς, ἀνεῖλε τὸν Εὐρύπυλον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ. μιγεὶς δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ Χαλκιόπῃ, Θεσσαλὸν ἐγέννησε. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει.*

Haec omnia legebantur iam in Scholiis ante Villoiſonum editis, ſed omiſſis verbis poſtremis: *ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδει*, et praeterea aliis paullulum mutatis. Nam poſt *γενόμενος* vulgo additur *τε*, deinde legitur *συνεσχέθη ἀνέμῳ. κατασυρθεὶς τε εἰς Κῶν*, denique ante *Εὐρύπυλον* inſertum extat *τε*. Eademque hiſtoria traditur ab *Apollod.* 2, 7, 1. *Schol. Hom.* Il. α, 590. aliisque. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 448. Eurypylus Cous non confundendus eſt cum aliis Eurypylis, v. c. Euaemonis filio ap. *Homer.* Il. η, 167. Herculem e Chalciope, Eurypyli Coi filia, Theſſalum genuiſſe, confirmat ipſe *Homerus* Il. β, 679. cf. *Apollod.* 2, 7, 8.

Haec ipſa autem Chalciope diuerſa eſt ab illa Chalciope, quae Medeae ſoror fuit, Aeetae filia, de qua v. fragm. XVII. et XXXX. Omnino vid. *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Del. 161.

XXXXVII.

Schol. Homer. Il. λ, 708. *Κτέατος καὶ Εὔρυτος παῖδες μὲν ἦσαν Ποσειδῶνος καὶ Μολιόνης τοῦ Μόλου, ἐπίκλησιν δὲ Ἄκτορος. οὗτοι παρηλλαγμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων. διφυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἑκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας* (Pro his verbis *Villoiſ.* mutile edidit tantum *καὶ*), *πόδας τοὺς ἴσους, ἓν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς* (*Villoiſ.* *πολεμίους*) *καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. Ἡρακλῆς δὲ πολεμῶν, καὶ μὴ δυνάμενος κατὰ τοὐμφανὲς αὐτῶν περιγενέσθαι, συμμαχοῦντος Αὐγέου,* (Haec duo verba poſtrema non ſunt in edit. *Villoiſ.*) *λοχήσας ἀνεῖλεν αὐτοὺς, καὶ οὕτως ἐπόρθησε τὴν Ἦλιν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ* (*Villoiſ.* *Φερεκύδει.*)

Cteatum et Eurytum putatos fuiſſe Actoris filios, cum conſenſu tradunt ſcriptores, v. c. *Apollodorus* 2, 7, 2. cui etiam de eo conuenit cum noſtro, quod reuera pater eorum Neptunus fuerit. vnde Cteatus a *Pindaro* Ol. 10, 32. dicitur *Ποσειδάνιος*. v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 450. ſq. Actor hic a *Pauſ.* 5, 1. extr. vocatur filius Phorbantis, qui Lapitham patrem habebat, et Hyrmines, filiae Epei. Eodem *Pauſania* auctore Actor de matris nomine oppidum Hyrminam condidit in Elea. Confundi non debet cum illo Actore, de quo expoſitum eſt fragm. III. Ab *Apollodoro* l. l. frater augeae appellatur. Sed videtur hic error eſſe ortus ex eo, quod Augeae matri et ipſi nomen fuit Hyrmine, quanquam non Epei, ſed vel Nelei, vel Nyctei, vel Epochi filiae. v. *Schol. Apollon.* 1, 172. Molione, a qua Cteatum et Eurytum appellari ſolere Molionidas, quum *Heynius* obſeruauit, tum *Pauſanias* innuit (8, 14. p. 629.),

quibus parentibus ipſa ſit nata, non ſatis conſtat. Quodſi in noſtro loco legamus *τῆς Μόλου*, fuerit illa filia Moli, ſiue illius, qui *Μῶλος* ſcribitur et Martis filius dicitur ap. *Apollod.* 1, 7, 7. ſiue eius, qui Deucalione natus eſſe legitur ap. eund. 3, 3, 1. quem ſaltem alii ſcribunt *Μόλον*, et filium habuiſſe Merionen dicunt. Sic *Plutarchus* de defectu oraculor. c. 14. p. 417. E. *Μόλος ὁ Μηριόνου πατὴρ, νύμφῃ δὲ πρὸς βίαν συγγενόμενος.* Fabula de Cteati et Euryti corporibus concretis*), qua concretione factum ſit, vt a nemine facile vinci poſſent, videtur mihi illuſtrari poſſe e *Plat.* ſympoſ. T. III. p. 189. ſq. vbi *Ariſtophanes* inducitur ſic: *ἡ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὕτη ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλὰ ἀλλοία. πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων· οὐχ, ὥσπερ νῦν, δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν ἀμφοτέρων τούτων· οὗ νῦν ὄνομα λοιπὸν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται. ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεος· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. ἔπειτα ὅλον ἦν ἑκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. χεῖρας δὲ τέτταρας εἶχε, καὶ σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσί· καὶ πρόσωπα δύο ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ, ὅμοια πάντῃ· κεφαλὴν δ' ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις μίαν, καὶ ὦτα τέτταρα, καὶ αἰδοῖα δύο· καὶ τἄλλα πάντα ὡς ἀπὸ τούτων ἄν τις εἰκάσειεν. — ἦν οὖν τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην, καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον.* Etſi enim ibi de androgynis proprie agitur, quod in noſtram fabulam non cadit et vulgo putatur matrimonii ſymbolum: tamen nec Otus et Ephialtes, quos eodem loco Ariſtophanes ex hoc hominum genere fuiſſe dicit, finguntur, quan-

*) *Plutarchus* de fraterno amore c. 1. p. 478. C. *τοὺς Μολιονίδας ἐκείνους, συμφυεῖς τοῖς σώμασι γεγονέναι δοκοῦντας.* Omnino de Molionidis vid. *Tzetz.* chill. 5, 69—99. et quos *Creuzerus* laudauit Meletematum P. I. p. 83.

tum mihi quidem conſtat, in vnum concreti. Saltem in vtraque fictione puto latere hanc ſententiam: neminem ſolum rebus magnis et periculoſis gerendis ſatis parem eſſe; omnia melius procedere, ſi iunctus cum aliis agas. Sic *Tzetzes* ad *Lycophr.* 17. *Λέοντα* et *Δράκοντα*, quos proprie dicit Chimaerae fratres fuiſſe, propter eorum cum ſorore concordiam putat occaſionem dediſſe fabulae de tricipiti beſtia. Itaque noſtra fabula oriri ſaltem potuit ex inſigni fratrum illorum inter ſe amore. Cauſſam, cur Hercules hos Actoris filios interfecerit, ex iis, quae *Mnaſeas* apud *Schol. Apollon.* 2, 1054. affert, colligere etiam hanc poſſumus, quod Stymphalides, Stymphali herois et Ornithos filiae, non ipſum, ſed Molionidas, hoſpitio excepiſſent, quam ipſam ob cauſam Stymphalidas illas interemerit. Idem vero *Scholiaſtes* ſtatim haec addit:

Φερεκύδης δέ φησιν, οὐ γυναῖκας, ἀλλ᾽ ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀναιρεθῆναι πρὸς Ἡρακλέους, πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς.

In Codice Pariſ. legitur: *ἃς ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους πλαταγῇ χρησαμένου ὀργάνῳ ψοφοποιῷ.* Conf. quae ad *Hellanic.* fragm. LXXXVIII. monui, vbi hunc Pherecydis locum iam tetigeram.

Aliam cauſam cognoſcimus e *Pindaro* (Olymp. 10, 39. ſq.), quoniam olim, quum Hercules primum ex vrbe Tiryuthe exercitum in Elidem duxiſſet, hunc profligauerant, magna ſtrage edita (v. *Pauſ.* 8, 14. p. 629. c. 15. p. 631. 6, 19. p. 504.), aliam tradit *Pauſanias* 5, 2. init. quia Hercules in bello contra Augeam, quum ab Actoris filiis ſemper copiae eius auxiliares in fugam verterentur, nihil ſplendide gerere poterat. Itaque quum Actoridae ad ſpectandos ludos Iſthmicos Corinthum veniſſent, *ἀπέκτεινε σφᾶς λοχήσας Ἡρακλῆς ἐν Κλεωναῖς* (*Pindar.* Ol. 10, 37. *ὑπὸ Κλεωνᾶν*), quod erat oppidum Argolidis non magnum, inter Corinthum et Argos ſitum. v. *Pauſ.* 2, 15. in. Fere eadem leguntur in *Scholiis in Platonem* p. 11. edit. *Ruhnken.*

πρὸς δύο οὐδ᾽ ὁ Ἡρακλῆς] ταύτης (scil. τῆς παροιμίας, qua *Plato* vtitur in Phaedone T. I. Opp. p. 89. C.) τὴν αἰτίαν ὁ Δοῦρις οὕτως ἀφηγεῖται. Ἡρακλέα φησὶ βωμὸν δειμάμενον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ, πυγμῆς ἀγῶνα καταθεῖναι, καὶ νικήσαντα τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, πάλιν ἀγωνιζόμενον, ὑπὸ Ἐλάτου καὶ Φεράνδρου πάλῃ ληφθῆναι, καὶ ἐξ ἐκείνου τὸ, Πρὸς δύο οὐδ᾽ ὁ Ἡρακλῆς, παροιμιασθῆναι. Ἐχεφυλλίδας δὲ, αὐτὸν ὑπὸ Κτεάτου καὶ Εὐρύτου, τῶν Μολιονιδῶν, ἡττηθῆναι κατὰ τὴν ἐπ᾽ Αὐγείᾳ στρατείαν· διωχθέντα δὲ ἄχρι τῆς Βουπράσιδος, καὶ περιβλεψάμενον, ὡς οὐδεὶς ἐξίκετο τῶν πολεμίων, ἀναψύξαι τε, καὶ ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πιόντα, προσαγορεῦσαι τοῦτο ἡδὺ ὕδωρ· ὃ νῦν δείκνυται ἰόντων ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων βαδὺ ὕδωρ. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης, καὶ Κώμαρχος, καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἠλιακοῖς ἱστοροῦσι. καὶ διὰ τοῦτο θεωροὺς τοὺς Μολιονίδας ἰόντας εἰς Κόρινθον λοχήσαντα τὸν Ἡρακλῆ περὶ Κλεωνὰς ἀποκτεῖναι· ὅθεν Ἠλείοις ἀπώμοτον εἶναι τὰ Ἴσθμια ἀγωνίζεσθαι, ὅτι θεωροὺς πεμφθέντας εἰς τὸν Ἰσθμὸν τοὺς Μολιονίδας ἑλὼν Ἡρακλῆς ὑπὸ Κορινθίων ἐδέχθη.

Paucis mutatis haec ipsa leguntur in *Scholiis in Platonem*, quae *Siebenkeesius* in Anecdotis Graecis (Norimb. 1798. 8.) edidit, p. 11. Quum autem, vt *Pausan.* 5, 2. narrat, caedis Actoridarum auctor ignoraretur, Molione operam omnem dedit, vt ille detegeretur. Percussore reperto, Elei ab Argiuis, vt ille puniretur, petierunt. Hi id negarunt. Tum Elei Corinthios adierunt, et postularunt, vt Argolica ciuitas omnis ludorum Isthmicorum solemnitate excluderetur. Sed nec Corinthii fecere postulata. Ibi tum Molione dicitur diris execrata esse ciues, qui non ab Isthmicis ludis abstinere voluerint. Tantas turbas excitauit illa Actoridarum caedes.

XXXXVIII.

Schol. Homer. Il. λ, 671. **Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος,**

ἱππικώτατος τῶν καθ᾽ αὑτὸν γενόμενος, ἔπεμψεν εἰς Ἦλιν ἵππους ἐς τὸν ὑπὸ Αὐγέου συντελούμενον (*Villoiſ. ἵππους εἰς τὸν ὑπ᾽ Αὐγείου κεῖσε συντελ.*) *ἀγῶνα. νικησάντων δὲ τούτων, φθονήσας Αὐγέας* (*Villoiſ. Αὐγείας*) *ἀπέσπασε τούτους, καὶ τοὺς ἡνιόχους ἀφῆκεν ἀπράκτους. Νηλεὺς δὲ γ.ιοὺς, ἡσυχίαν ἦγε. Νέστωρ δὲ, ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ νεώτατος, στρατὸν* (*Villoiſ. στρατείαν*) *ἀθροίσας ἐπῆλθεν Ἤλιδι. καὶ πολλοὺς ἀποκτείνας, ἀπέλαβε τοὺς ἵππους. καὶ οὐκ ὀλίγην τῶν πολεμίων ἀπέσυραν λείαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.* (*Villoiſ. Φερεκύδει.*)

Non habet hanc hiſtoriam *Apollodorus.* Sed eam hoc potiſſimum loco ponere volui, quia paullo ante Augeae facta erat mentio, quem non minus quam Neleum et Neſtorem aetate Herculis vixiſſe vel ex *Apollodoro* 2, 7, 2. ſq. cognoſci poteſt. De Neleo v. fragm. XXVI.

XXXXVIIII.

Schol. Sophocl. argument. Trachin: *Ἀμαλθεία ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ· ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥςτε βρωτὸν ἢ ποτὸν ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονόν τε καὶ ἄπονον.*

Apollod. 2, 7, 5. *Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου. τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.*

De diuerſis fabulam de Amalthea tradendi modis, et de probabili ipſius fabulae origine v. *Heyn.* p. 463. ſq. Cornu illud ab Acheloo datum fuiſſe Herculi, quum Deianiram vxorem duceret, narrat *Apollod.* l. l. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 50. vbi pater eius, qui quis fuerit non conſtat, editur *Ἁρμόνιος*, quanquam in codd. MSS. habetur *Αἱμόνιος* vel *Αἱμόνιος.* Traditio Pherecydis, *δύναμιν εἶχε τοιαύτην — ἄπονον*, illuſtrari poteſt ver-

bis *Scholiastae* ad *Callimach.* h. in Iov. 49. *λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ.* Capram fuisse hanc Amaltheam, quae Iouem nutriuerit, putarunt multi. v. *Verheyk* ad *Antonin. Lib.* 36. p. 242. sq. et *Spanhem.* ad *Callim.* h. in Iou. 49. vbi numus excusus extat, in quo infans Iupiter capra illa vehitur, *Αἰγίοχος* inde dictus, etsi proprie hoc nomen inde videtur accepisse, quia gestabat pellem caprinam, vt Hercules leoninam. v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 355. Amaltheae cornu deinde dictum fuit poculi genus aliquod, vt discimus ex *Athenaei* fragm. ap. *Casaub.* in animaduu. ad 11, 4. p. 783, 37. (in *Schweighäuseri* editione T. IV. p. 220.) et idem per prouerbium dici consueuisse de summa rerum omnium abundantia, res nota est vel ex *Erasmi* chill. 1, 6, 2. Idem denique pro symbolo concordiae habet *Werenberg* in peculiari de hoc argumento dissertatione, Leucopetr. 1683. 4. Nondum vero a viris doctis videtur idonea ratio allata fuisse, cur factum sit, vt nomen *Ἀμαλθαίας κέρας* in versionem V. T. Alexandrinam migraret Iob. 42, 14. vbi pro nomine proprio tertiae Iobi filiae קֶרֶן הַפּוּךְ positum legitur. *Fr. Spanhemio* quidem (de antiquit. et obscuris historiae Iobi c. 15. §. 13—15.) videntur interpretes Alexandrini putasse, ex illa filiae Iobi historia et nomine ortam esse fabulam de Amalthea. Mihi vero simplicissime statui videtur, prouerbium illud, *κέρας Ἀμαλθείας*, interpretibus Alexandrinis ita notum fuisse, vt eo partim propter similitudinem illam, quae inest in parte nominis puellae priore, quum קֶרֶן et *κέρας* idem significent, partim boni ominis caussa, quia *cornu Amaltheae* iis solebat tribui, qui in omnium rerum abundantia viuerent, remque suam agerent prospere atque feliciter, aptissime se interpretari nomen Hebraicum existimarent. Omnino vid. *Dieterici* antiquitt. bibl. ad h. l. cf. *Lamb. Bos* prolegom. ad Iob. 9, 9.

L.

Antonin. Liberal. c. 33. Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

Μετὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμόν προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν. οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται, Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ παραταξάμενος αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος, ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς ἀποθανόντος Εὐρυσθέως κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι. ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας, ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει. λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον, καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπέρ ἐστιν τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

Pro *αὐτοὺς τῆς π.* quod ſane non habet, quo referatur, *Muncker* legere volebat *τοὺς ἀπογόνους* ſ. *τοὺς παῖδας αὐτοῦ*, *Verheyk ἀστοὺς*, niſi quis vellet *αὐτοὺς* accipere pro *πολίτας* ſ. *ἄνδρας*, vt ap. *Thucyd.* 5, 82. Sic *Tzetz.* ad verba *Lycophr.* 81. *τοὶ δὲ*, adſcripſit haec: *ἐλλιπῶς, ἀντὶ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι.* cf. *Hom.* Il. *α*, 51. Sic Ioſ. 11, 14. in Cod. Alexandr. pro *ἀνθρώπους* legitur *αὐτούς*. Ego vero nil mutandum arbitror. Potuit enim Pherecydes in praecedentibus mentionem feciſſe Heraclidarum. Quae tamen ratio ſi cui non placeat, legat ille: *αὐτοῦ τοὺς*

παῖδας, deleat quoque per me verba: *αὐτοὺς τῆς πατρίδος*, quae ex illis nafci potuerunt. Probauit hanc meam coniecturam *Baſtius* Epiſt. crit. p. 187. ſq.

De Euryſthei genere vid. *Verheyk.* ad h. l. Erat ille, quod notum eſt, rex Mycenarum. vid. *Apollod.* 2, 4, 5. cuius narratio 2, 8. et *Pauſ.* 1, 32. p. 79. ſq. omnino cum noſtra conferenda eſt. Scilicet Hercules ipſe, Euryſtheum metuens, Tirynthe fugerat ad Ceycem, regem Trachiniorum. Hercule autem mortuo, quum Euryſtheus liberos eius quaereret, qui vel cum patre viuo, vel poſt eius mortem ſoli, ad Ceycem confugerant, et vt traderentur a Ceyce poſtularet, hic, qui ſe non parem ſentiret bello cum Euryſtheo gerendo, miſit eos Athenas ad Theſeum, pro quo Pherecydes Demophontem nominauit. Tetrapolis Attica quae fuerit, e *Strabone* (8, p. 383. B.) expoſuit *Verheyk.* *Ἀθηναῖοι — ἀπολέγονται.* *Pauſanias* p. 80. dicit, hoc fuiſſe primum Peloponneſiorum contra Athenienſes bellum. De Euryſthei interitu et percuſſore vid. *Muncker* ad h. l. et *Heyn.* ad *Apollod.* p. 497. ſq. Hyllus eſt notus Herculis e Deianira filius. (v. fragm. XXXXVI. et *Apollod.* 2, 7, 8.) Meliten tamen, Aegaei fluuii filiam, matrem eius facit *Schol. Apollon.* 4, 1149. Nutrix eius a *Pauſ.* 4, 30. vocatur Abia. Pro *καὶ σὺν αὐτοῖς* legendum eſt cum *Munckero σὺν αὐτῷ*, omiſſo *καὶ*, vel potius *οἱ* poſt *καὶ* inſerendum. Verba *κατοικίζονται πόλιν ἐν Θήβαις* videntur hunc ſenſum habere: *oppidum aliquod incoluerunt in agro Thebano, ab illa Thebarum parte ſitum, vbi erant portae Electrae.* Sed haud dubie praeferenda eſt *Baſtii* in Epiſt. crit. p. 188. emendatio: *κατοικίζονται πάλιν ἐν Θ. redeunt Thebas.* De his portis v. *Hellanic.* fragm. LXXI. quicum conſentit *Pauſ.* 9, 8. p. 727. Conf. *Eurip.* Phoenn. v. 1145. et 1586. De Alcmena dixi ſupra ad fragm. XII. *Pauſanias* 1, 41. tradit, non conſenſiſſe Heraclidas, vtrum Argos eſſet Alcmenae cadauer reportandum, an Thebis ſepeliendum, vbi etiam Herculis e Megara filii et Am-

phitryon, maritus Alcmenes, fepulti iacerent. Confultum igitur Apollinem Delphicum iuffiffe Alcmenen in agro Megarico fepeliri. Quod h. l. Rhadamanthus apud inferos dicitur vxorem accepiffe Alcmenen, id haud dubie inde effictum eft, quia iam tum, quum Cretae rex effet, poft Amphitryonis mortem eam duxerat. v. *Apollod.* 2, 4, 11. 3, 1, 2. Per hanc autem fictionem, de Rhadamantho in fortunatis infulis verfante*), nihil videtur fignificari, nifi eum mortuum quoque virum probum et quauis felicitate dignum iudicatum fuiffe. Sic etiam a *Pindaro* Ol. 2, 128—43. praeter Rhadamanthum illuc translati dicuntur Peleus, Cadmus, Achilles, qui ipfe quoque ap. *Apollon. Rhod.* 4, 811—15. et *Tzetz.* ad *Lycophr.* 174. Medeam dicitur vxorem duxiffe *ἐν Μακάρων νήσοις.* Add. de Lyco *Apollod.* 3, 10, 1. Nempe, vt hoc obiter obferuem, Medea potuit fingi in beatorum infulis verfans, propter beneficia Iafoni et argonautis praeftita. Dicuntur autem hae infulae in extremo Oceano fitae (v. *Hefiod.* ἐργ. 168. fqq.), vbi etiam *Homerus* Odyff. δ, 563. fqq. campos Elyfios collocat, vt indicetur, locum illum effe remotiffimum, h. e. neminem illuc poffe peruenire, nifi quem dii voluiffent. Neque enim impii eo peruenire credebantur. Hanc ipfam autem ob cauffam, quia putabantur remotiffimae effe, facile erat poetis, multa inaudita et mira de iis fingere. Ceterum ex hac Pherecydis hiftoria poffunt intelligi verba *Paufaniae* 9, 16. extr. *Ἀλκμήνης δὲ οὐ μνῆμα. γενέσθαι δὲ αὐτὴν ὡς ἀπέθανε λίθον φασὶν* (np. Thebani) *ἐξ ἀνθρώπου. καὶ Μεγαρεῦσι τὰ ἐς αὐτὴν* (quae paullo ante ex 1, 41. narraui) *οὐχ ὁμολογοῦσι.*

---

*) De Rhadamantho apud inferos Alcmenes marito vid. *Enn. Quirin. Vifconti* ad Infcriptiones Graecas Triopeas f. Borghefianas, (Romae 1794. fol.) p. 102. fq. Conf. quos *Creuzerus* Meletematum P. I. p. 89. laudanit.

LI.

Schol. Apollon. 3, 1086. ἔστι καὶ ἄλλος Δευκαλίων, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης.

De pluribus Deucalionibus vid. ad *Hellanic.* p. 69. Huius Deucalionis, quem Minos e Pasiphae vel e Creta genuit, meminit etiam *Apollodorus* 3, 1, 2. et 3, 3, 1. cf. *Homer.* Od. τ, 180.

LII.

Schol. Eurip. Phoenn. 53. Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος, καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ.

Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ, Ἰοκάστην. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν καὶ Ἐργίνου. ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος. ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου. τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης, τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

Ex his ea tantum, quae minus nota sunt, attingenda videntur. Phrastorem et Laonytum non habet in Oedipi filiis *Apollodorus* 3, 5, 8. cuius locum si cum *Pisandri* loco contuleris ap. *Schol. Eurip.* ad Phoenn. 1748. videtur nec Pisander eos agnouisse. Minyas hic Boeoticos intelligendos esse docet nomen adiectum *Ἐργίνου.* Hic enim Clymeni filius, Phrixi pronepos, patre a Thebanis occiso, in Orchomeni regno successit, et mox cum fratribus collecto exercitu Thebas aggressus proelio vicit Thebanos. (v. *Pauſ.* 9, 37.) In hoc proelio necesse esset filios illos Oedipi cecidisse, quia paullo post Minyarum potentia per Herculem valde fuit debi-

litata. Sed omnino Oedipum e matre Iocaſta nullos filios genuiſſe, iam *Pauſ.* 9, 5. p. 721. pro certo habuit ob locum *Homer.* Odyſſ. λ, 270—73.

Εὐρυγάνειαν filiam Hyperphantis vocant *Apollod.* et *Pauſanias.* Iocaſta non eſt in filiarum Oedipi numero ap. *Apollodorum*, neque *Piſander* et *Pauſanias* in vniuerſum plures quam quatuor liberos norunt. De Tydeo v. fragm. XXXVIIII. Aſtymeduſa non aliunde nota eſt. Fortaſſis eſt eadem, quae Meduſa, quam Sthenelo, Perſei filio, e Nicippe, filia Pelopis, filiam fuiſſe *Apollodorus* (2, 4, 5.) auctor eſt. De Polynice et Eteocle diuerſa tradiderunt Pherecydes et Hellanicus. Huius locus eſt fragm. CIII. Pherecydis narrationem tradit *Schol. Eurip.* Phoenn. 71.

δεῖ εἰδέναι ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. — Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου.

Rurſus alia exhibet *Pauſ.* l. l. p. 722. Neque enim vi eiectum Polynicen narrat, ſed viuente adhuc Oedipo Thebis exceſſiſſe, veritum ne obnoxius eſſet diris, quibus pater filios deuouerat. Veniſſe igitur Argos, et Adraſti filia vxore accepta poſt mortem patris ab Eteocle accerſitum rediiſſe Thebas. Tum vero diſſenſione de regno inter fratres orta, iterum confugiſſe ad Adraſtum, et cum exercitu ſoceri Eteoclem fratrem oppugnaſſe, quumque exercitum perdidiſſet, fratrem ad ſingulare certamen prouocaſſe, in quo ambo perierint. Tum Adraſtum bellum intuliſſe Laodamanti, Eteoclis filio, de quo v. *Hellanic.* fragm. CII.

LIII.

Apollod. 3, 6, 7. de Tireſia: *Φερεκύδης (φησὶν) ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ . . . . γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν·*

τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ (τοὺς ὀφθαλμοὺς) αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι· Χαρικλοῦς δὲ δεομένης, ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν πᾶσαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι, καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων ὁμοίως τοῖς βλέπουσιν ἐβάδιζεν.

Scil. Argiui, qui Polynicis filiis ducibus Thebas ceperunt, Delphico deo cum reliqua praeda etiam Tiresiam vatem duxerunt. (v. *Pauſ.* 9, 33.) Erat enim vir Thebanus, Eueris et nymphae Chariclus filius, genus ducens ab Vdaeo Sparto (de quo v. fragm. XVI.), teſte *Apollod.* l. l. cf. *Spanhem.* ad *Callim.* h. in lau. Pall. 81. *Soſtratus* ſcripſerat carmen elegiacum de Tireſia, cuius argumentum nobis ſeruauit *Euſtathius* ad Odyſſ. κ, p. 1665, 47. Chariclo alia, quanquam ipſa quoque Nympha, eſt ap. *Schol. Apollon.* 4, 813. vxor Chironis. Cauſſa, cur excoecatus fuerit Tireſias, ab aliis affertur, quod omnia, quae dii celare homines voluiſſent, effutierit. Sed Pherecydem ſecutus eſt *Callimachus* h. in Pall. 57. ſqq. ad cuius ſingulos verſus vid. *Spanhem.* qui ad v. 82. noſtrum locum vertit: *Siquidem cum Chariclo Mineruae cariſſima eſſet, illum nudam per omnia deam vidiſſe contigit; eamque manibus ſuis erutis illi oculis, eundem obcoecaſſe. Heynius* vero ad *Apollod.* p. 620. haud dubie rectius haec ita putabat eſſe reſingenda: *οὖσαν γὰρ τῇ Χαρικλοῖ προσφιλῆ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν γυμνὴν ἰδεῖν.* Idem p. 621. recte eiicit verba *τοὺς ὀφθαλμούς*. Per verba: *τὰς ἀκοὰς* (i. e. *aures*, vt antea *ὁράσεις* pro *ὀφθαλμοὺς*, vnde fortáſſis gloſſema illud, quod *Heynius* exulare iuſſit, ortum et in contextum tandem male illatum eſt) *διακαθάρασαν — συνιέναι*, vix aliud quid indicatur, niſi ſcientia auguralis. cf. ad fragm. XXV. *οἰωνοσκοπεῖον* Thebis fuiſſe narrat *Pauſ.* 9, 16. *σκῆπτρον* ſimpliciter eſt *ſcipio*, quo nixus ire Tireſias tuto poterat. *Callimachus* l. l. v. 127. habet *βάκτρον*. cf. *Eurip.* Hecub. 281. *Pindar.* Olymp. 2, 146. Color *κυάνεος* ſ. *κυανοῦς* deſcribitur

ſic a *Platone* Timae. T. III. p. 68. C. λαμπρὸν, λευκῷ ξυνελθὸν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσὸν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Ceterum ab *Eurip.* Phoenn. 842. filiam Manto oculum Tireſiae dici, atque adeo illi tribui, quod h. l. baculo, iam alii obſeruarunt, in his *Spanhem.* ad l. l.

LIIII.

Dionyſ. Halicarnaſſ. archaeol. 1, p. 10, 44. edit. Sylb. 1, 13. p. 35. ed. *Reisk.* φέρε δὴ καὶ τὸ γένος ὅσον ἦν τὸ τῶν Οἰνώτρων ἀποδείξωμεν, ἕτερον ἄνδρα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων παρασχόμενοι μάρτυρα, Φερεκύδην τῶν Ἀθηναίων (*Caſaub.* malebat τὸν Ἀθηναῖον) γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον. πεποίηται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος·

Πελασγοῦ καὶ Δηϊανείρας (Cod. Vatic. Δηϊανείρης) γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην, νηΐδα νύμφην, ἀφ᾽ ἧς τὸ ὄρος ἡ Κυλλήνη καλεῖται.

ἔπειτα τοὺς ἐκ τούτων γεννηθέντας διεξιὼν, καὶ τίνας τόπους ἕκαστοι τούτων ᾤκησαν, Οἰνώτρου καὶ Πευκετίου μιμνήσκεται, λέγων ὧδε·

καὶ Οἴνωτρος, ἀφ᾽ οὗ Οἴνωτροι καλέονται, οἱ [ἐν Ἰταλίῃ οἰκέοντες· καὶ Πευκέτιος, ἀφ᾽ οὗ Πευκέτιοι καλέονται, οἱ] ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.

Verba vncinis incluſa deſunt in Cod. Venet. et Vatic. ſed male haud dubie et librarii peccato. Omnino cum hoc loco cf. *Pauſ.* 8, 1. ſqq. a quo, ſecundum Arcadum quidem opinionem, quam ap. *Apollod.* 3, 8, 1. *Heſiodus* ſequitur, Pelasgus traditur primus fuiſſe in Arcadia. quod tamen ipſe ita explicat, vt eum proceritate, robore, pulchritudine, conſilio praeſtitiſſe ſtatuat reliquis, qui cum eo fuerint, et a quibus ei regnum delatum ſit. *Acuſilai* ſententiam, ab *Apollod.* l. l. commemoratam, ſequitur *Tzetzes* ad *Lycophr.* 481. Scil. Acuſilaus Pelasgum vocabat filium Iouis et Niobes, illius quidem, quae Phoronei fuit filia (cf. *Dionyſ. Halic.*

1, 11.), et Argum peperisse dicitur ap. *Pauſ.* 2, 22. p. 161. A Phoroneo *Hellanicus* quoque fr. LXXVI. deduxisse videtur Pelasgum. Pro Deianira, quae distinguenda est ab illa notissima coniuge Herculis, *Apollodorus* et *Tzetzes* habent Meliboeam, filiam Oceani. Lycaon a *Pauſania* etiam sapientius patre instituisse quaedam, de rebus diuinis tamen non aeque recte sensisse dicitur ac Cecrops, rex Atheniensium, cuius aetate ille in Arcadia regnauit. Lycaon enim humano quoque sanguine polluit Iouis aram. Vnde fabula nata est, eum in bestiam mutatum fuisse. Cyllene a nonnullis ap. *Apollod.* et *Tzetz.* vxor tribuitur Pelasgo, vt sit Lycaonis mater. Ab hac Cyllene montis Cyllenes in Arcadia nomen deriuare etiam videtur *Schol. Eurip.* Orest. 1646. Sed *Pauſ.* 8, 4. p. 605. et c. 17. illud non dubitat quin repetendum sit a Cyllene, filio Elati, nepote Arcadis, qui matrem habuit Callisto, quam Lycaonis filiam vocat *Pauſ.* 8, 3. p. 603. et *Charon Lampſacenus* ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 480. ita *Eumelus*, qui cum aliis nonnullis ap. *Apollod.* 3, 8, 2. in Lycaonis progenie posuit filiam Callisto, quae Ioui pepererit Arcadem. Sed *Heſiodus* eam dicebat vnam e Nymphis fuisse, *Aſius* filiam Nyctei, *Φερεκύδης δὲ Κητέως.* Ceteus iste, quod narrat *Schol. Eurip.* Orest. 1646. iam ab *Heynio* p. 667. laudatus, fuit filius Parthinis et Archiloches, et Callisto suscepit e Stilbe. Parthin fuit filius Doriei et Argiae. Dorieus parentes habuit Icadium et Coroneam, et post Nyctimum regnauit. Quodsi Icadius fuit e filiis vel posteris Lycaonis, Callisto quoque ad Lycaonis genus referenda erit. Et sane hanc fuisse Scholiastae mentem, colligi ex eo potest, quod ex illa Iouem narrat Arcadem genuisse. A Ceteo denominati videntur *Κήτειοι* ap. *Homer.* Odyss. λ, 520. quos *οὕστινας δέξασθαι δεῖ,* ignorabat *Strabo* 13, p. 616. A. (v. *Heyn.* l. l.) *Schol. Homer.* l. l. *τινὲς ἀπέδοσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τοὺς Κητείους. — Ἀλκαῖος φησὶ τὸν Κήτειον,*

ἀντὶ τοῦ Μυσόν. Haec ſententia magis placebat *Spanhemio*, qui *τοὺς Κητείους* pro Pergamenis habebat. v. eius epiſt. 2. ad Andr. Morellium §. 11. p. 512. ſq. ad calcem Gothae numariae a *Liebio* editae. Oenotrus in Lycaonis filiorum numero etiam a *Pauſ.* ponitur 8, 3. p. 603. vbi vocatur filius natu minimus, et acceptis a Nyctimo, filio Lycaonis natu maximo, militibus atque pecunia, nauibus in Italiam traiecit, cuius regio illa, in qua conſedit, Oenotria inde dicta eſt. *οὗτος*, addit ille, *ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη.* Peucetium, expeditionis huius ſocium, *Pauſanias* non habet, ſed 10, 13. p. 830. populum Peucetiorum barbarum vocat.

LV.

Schol. Hom. Il. *η*, 9. *Ἀρηΐθοος ὁ Βοιωτὸς, ἄριστος τῶν κατ᾽ αὐτὸν ἀνθρώπων, ἦν διαβὰς εἰς Ἀρκαδίαν. ἦν γὰρ ἀμφιμαχία τις ἐκεῖ Ἀρκάσι τε καὶ Βοιωτοῖς τοῖς αὐτοῦ πολίταις περὶ ὅρων γῆς. πλείστην ἐντεῦθεν κατεσύρατο λείαν. καταφρόνησιν δὲ αὐτοῦ μεγάλην ἐμβαλόντος τοῖς Ἀρκάσιν, Λυκοῦργος, ὁ τῶν ἐνταῦθα κράτιστος ἀνὴρ, λόχον καθίσας, αὐτόν τε ἀνεῖλε καὶ τὴν παντευχίαν αὐτοῦ μετὰ τῆς κορύνης ἔλαβε, καὶ τὴν λείαν ἐπανεσώσατο. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Ἀρηΐθοος ſ. *Ἄρηθος*, quem *Ἐρευθαλίωνα* vocat *Schol. Apollon.* 1, 164. confundens eum cum famulo Arethi armigero, non iuſte, ſed dolo a Lycurgo interfectus dicitur ap. *Pauſ.* 8, 4. p. 606. vbi hoc ſolo facto innoteſcere coepiſſe ait Lycurgum, et Arethum vocat *ἄνδρα πολεμικόν.* cf. *Hom.* Il. *η*, 142. Corynetem eum cognominatum fuiſſe non ſolum ex *Homer.* (Il. *η*, 138.) conſtat, ſed etiam e *Pauſ.* 8, 11. p. 621. Vterque hanc affert cauſſam, quia claua tantum in pugnando vſus ſit. Idem cognomen etiam Periphetes habuit, Vulcani et Anticleae filius. v. *Apollod.* 3, 16, 1. Arethi monu-

mentum commemorat *Pauſ.* l. l. Pro ἐμβαλόντος legendum videatur ἐμβαλὼν, vt pertineat ad Lycurgum, de quo vid. ad fragment. XXVII. Sed verba καταφρόνησιν — Ἀρκάσιν recte poſſunt ita explicari: *quum ille ſe ſummo Arcadum contemtu dignum praeſtitiſſet.*

LVI.

Schol. Homer. Odyſſ. ο, 16. *Ἰκάριος ὁ Οἰβάλου γαμεῖ Δωροδόχην τὴν Ὀρτιλόχου, ἢ κατὰ Φερεκύδην, Ἀστερωδίαν τὴν Εὐρυπύλου τοῦ Τελέστορος. πυθόμενος δὲ Λαέρτης περὶ τῆς Πηνελόπης, ὅτι καὶ τῷ κάλλει καὶ ταῖς φρεσὶ διαφέρει πασῶν τῶν καθ᾽ ἑαυτὴν γυναικῶν, ἄγεται αὐτὴν τῷ παιδὶ Ὀδυσσεῖ πρὸς γάμον, ἣ τοσαύτην εἶχεν ἀρετὴν, ὥστε καὶ τὴν Ἑλένην τὴν ἐκ Διὸς οὖσαν τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φιλοστεφάνῳ καὶ Φερεκύδῃ.*

Icarius, qui vulgo dicitur Oebali filius, *Steſichoro* auctore ap. *Apollod.* 3, 10, 3. fuit filius Perieris, qui Cynorten, Amyclae filium, Lacedaemonis nepotem, patrem habuerat, e Gorgophona, filia Perſei, ita vt ad Atlantis ſtirpem hic Icarius referendus eſſet. Alii ibid. §. 4. Cynortam vocabant patrem Perieris, et hunc patrem Oebali, qui e nympha Batia genuerit Icarium ſ. Icarionem. v. *Heyn.* p. 710. ſqq. Hic Icarius, de cuius filiis et filiabus *Scholia Buttmanniana* ad Odyſſ. δ, 797. legenda ſunt, conferenda cum iis, quae *Creuzerus* Meletematum e diſciplina antiquitatis Parte I. p. 49. e Codice Palatino edidit ad eundem locum, ab *Apollodoro* §. 6. neque e Dorodocha neque ex Aſterodia genuiſſe dicitur filiam Penelopen, ſed e Periboea, nympha Naïde. Scilicet non ſatis illuſtre viſum eſt poetis genus Penelopes. Nam Ortilochus, ſi quidem eſt idem nec diuerſus, ap. *Homerum* (Odyſſ. φ, 16. γ, 488. ſq. coll. *Pauſ.* 4, 1.) legitur paruum tantum in Meſſenia oppidum, Pheras, tenuiſſe, et quum ipſe eſſet Alphei filius, filium habu-

ipse Dioclem, qui rursus genuit Ortilochum. v. *Hom.* Il. ε, 541. sq. Poetae igitur ad magis illustrandum Penelopes genus etiam Nymphas aduocare potuerunt. Sed fortassis tamen haec magna confusio orta est ex Icarii vxorum multitudine. Certe *Eustathius* ad Odyss. α, p. 1417, 27. rursus alio modo Icarium, quum in Acarnania regnaret, genuisse narrat Penelopen e Polycasta. Hanc igitur Penelopen Laertes filio Vlyssi ἄγεται πρὸς γάμον, h. e. *vxorem ducendam curauit, duci a filio iussit.* Haec est medii vis, non obseruata a *Kustero.* Sic *Homer.* Odyss. δ, 10. υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην. et *Herodot.* 1, 34. ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα. Antea vero Vlyssi cum reliquis procis certamen cursus subeundum fuisse, in quo ille vicerit, tradit *Pauſ.* 3, 12. Helenam hic potissimum commemorari puto, quia erat vel saltem putabatur filia Tyndarei, cuius frater erat Icarius. v. *Apollod.* 3, 10, 4. 7. Pro ὑπερβάλλει scripsi ὑπερβάλλειν. Praesens locum non habet. τῷ τῆς ἀρετῆς videtur dictum esse pro τῇ ἀρετῇ, vt ap. *Theophrast.* charr. 1, 4. τὰ τῶν ἠθῶν pro τὰ ἤθη. cf. 8, 3. τὸ τῆς τύχης. Eadem formula τὸ τῆς ἀρετῆς legitur sic in *Luciani* encomio Demosthenis. Ita *Plat.* Polit. T. II. p. 273. E. τὸ τῆς ἡλικίας. p. 274. D. τὸ τοῦ μύθου. Quatuor alia e *Thucydide* exempla habet *Bauerus* in Philologia Thucydideo-Paullina, (Hal. 1773. 8.) p. 213. Alia rursus collegit *Marklandus* ad *Lysiam* p. 445. edit. *Reisk.* Sed plenius *Plato* ibidem p. 281. A. τὸ τῆς τέχνης ἔργον. *Bultmannus* etiam nostro loco sine ellipsi: τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν κάλλει. Ceterum *Philostephanus* quo tempore vixerit, scimus ex *Athenae.* 8, p. 331. D. vbi Callimachi familiaris vocatur.

LVII.

Etymol. M. Παλλάδια ἐκάλουν, ὥς λέγει Φερεκύδης, τὰ βαλλόμενα εἰς γῆν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀγάλματα· πάλλειν γὰρ τὸ βάλλειν.

Tzetz. ad *Lycophr.* 355. et ex eo *Phauorin.* in v. Παλλάς· Φερεκύδης παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα (*Phau.* male χειροποίητα) μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν παλλόμενον (*Phau.* minus bene βαλλόμενον.)

Scilicet non a Minerua f. Pallade hoc nomen deriuauit Pherecydes, quae eſt communis poetarum et vulgaris deriuandi ratio, (v. quos laudauit *Heyn.* ad *Apollod.* p. 744.) ſed a verbo πάλλειν, h. e. βάλλειν. quae ſane videtur eſſe non contemnenda ſententia. Sic enim v. c. ὅτι ἐκ τοῦ θέλγειν οἱ τελγῖνες, δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, teſte *Euſtathio* ad Odyſſ. α, p. 1391, 11. Alia talia collegi in libro de dialecto Macedon. et Alexandr. p. 27. not. 4. Quum vero duo maxime eiusmodi palladia a veteribus celebrentur, alterum Athenienſibus datum (v. *Pauſ.* 1, 26. p. 63.), alterum Troianis (v. *Apollod.* 3, 12, 3.), quod poſt euerſam Troiam Argiui ad ſe translatum eſſe dicebant, ſed *Pauſanias* (2, 23. p. 164.) ab Aenea in Italiam portatum pro certo ſtatuit (cf. 1, 28. p. 69. et *Herodian.* 1, 14.): apparet, non definiri poſſe locum, in quo hanc nominis etymologiam Pherecydes attulerit. Tota autem fabula de ſimulacris ἀχειροποιήτοις et coelitus delapſis, ſi coniecturam addere licet, videtur mihi inde nata eſſe, quod antiquiſſimis temporibus a Graecis (vt ab aliis gentibus antiquis, v. *Sched.* de diis Germanis, p. 501. ſqq.) rudes lapides loco ſimulacrorum vt dii colebantur, τιμὰς θεῶν ἀντὶ ἀγαλμάτων εἶχον ἀργοὶ λίθοι, inquit *Pauſ.* 7, 22. p. 579. Iam quum Minerua f. Pallas diceretur Athenas condidiſſe (vid. vel *Eurip.* Hecub. 466.), atque adeo ab Athenienſibus ſtatim ab initio culta putari deberet: intelligitur, cur huic potiſſimum deae tribuantur palladia, ad quorum exemplum deinde ſimiles fabulae videntur effictae eſſe, quo maiorem opifex operi ſuo admirationem conciliaret. Sic Epheſii Dianam ſuam iactabant διοπετῆ (Act. 19, 35.). Sic Romani ſua ancilia, et ſimulacrum matris deum, de quo v. *Herodian.* 1, 11.

N 2

Παλλάδια ἀχειροποίητα optime explicat *de Sainte-Croix* in praefatione ad Tomum II. des Notices et Extraits des Manuſcrits de la biblioth. du roi, Pariſ. 1789. 4.

LVII. b.

Euſtath. ad *Homer.* Il. ω, p. 1348, 18. *οἱ μὲν, τὸ Δῖος φασὶν κύριον· οἱ δὲ, τὸ ἀγαυός. νικᾷ δὲ εἶναι Δίου ἐπίθετον τὸ ἀγαυός. ἦν δὲ, φασὶν, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος.*

Apollodorus 3, 12, 5. inter reliquos Priami filios neque Dium habet, neque Agauum. Sed alius ſpurius eius filius Il. λ, 101. memoratur: *αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσον* etc. vbi quum *Zenodotus* eiecto *ῥ'* legi voluerit *βῆ Ἶσον*, poterat eodem iure *βῆ Δῖον* ſcribi.

LVIII.

Schol. Sophocl. Oedip. Colon. 463. *περὶ οὗ (Δαιδάλου) Φερεκύδης φησὶν οὕτω·*

Μητίνῳ δὲ τῷ Ἐρεχθέως καὶ Ἰφινόῃ γίγνεται Δαίδαλος, ἀφ' οὗ ὁ δῆμος καλεῖται Δαιδαλίδαι Ἀθήνησι.

Daedalum fuiſſe nepotem Erechthei, regis Atheniensium, apparet e *Pauſ.* 7, 4. p. 531. *Δαιδάλῳ γένους τε Ἀθήνησιν ὑπῆρχεν εἶναι τοῦ βασιλικοῦ τῶν καλουμένων Μητιονιδῶν, καὶ ὁμοῦ τῇ τέχνῃ τῆς πλάνης τε εἵνεκα καὶ ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἐπιφανέστερος ἐγένετο ἐς ἅπαντας ἀνθρώπους.* Metionem enim — quod nomen etiam in noſtro loco reponendum eſt, *Μυτίωνι* vel *Μητίονι* (v. *Heyn.* ad *Apollod.* p. 890.) pro *Μητίνῳ* — Erechthei filium vocat *Pauſanias* quoque 2, 5. p. 125. Fortaſſis tamen Metion rectius dicatur Erechthei nepos, atque adeo auus Daedali. Certe hunc *Apollodorus* 3, 15, 8. dicit filium Eupalami, et Eupalamum filium Metionis ex Alcippe (de qua v. *Hellanic.* fragm. XVI.),

ita vt Alcippe fuerit auia Daedali, Iphinoe vero non Metionis, sed Eupalami, vxor fuisse videatur, male deinde confusa cum Eupalami matre. Ceterum Daedalus satis nobilitatus est exstructo in Creta labyrintho, de quo mox plura.

LVIIII.

Schol. Homer. Odyss. λ, 320. *Θησεὺς ὁ Αἰγέως λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊθέων εἰς Κρήτην πλεῖ, τῷ Μινωταύρῳ παρατεθεισόμενος (Buttmann.* edidit *παρατεθησόμενος) πρὸς ἀναίρεσιν. ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὸν διατεθεῖσα ἡ τοῦ Μίνωος θυγάτηρ Ἀριάδνη, δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου, λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτὸν, ἐπειδὰν εἰσέλθῃ, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγαθίδος ἐκδῆσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς ἄνω θύρας καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι, μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. καὶ ἐὰν αὐτὸν καθεύδοντα μάρψῃ, κρατήσαντα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τῷ Ποσειδῶνι θῦσαι, καὶ ἀπιέναι ὀπίσω ἀνελίσσοντα τὴν ἀγαθίδα. ὁ δὲ Θησεὺς λαβὼν τὴν Ἀριάδνην εἰς τὴν ναῦν ἐμβάλλεται, καὶ τοὺς ἠϊθέους καὶ παρθένους οὐ δήπω φθάσαντας τῷ Μινωταύρῳ παρατεθῆναι. καὶ ταῦτα ποιήσας, νυκτὸς μέσης ἀποπλεῖ. προσορμίσας δὲ τῇ Δίᾳ νήσῳ, ἐκβὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μετακοιμᾶται. καὶ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ παραστᾶσα, κελεύει τὴν Ἀριάδνην ἐᾷν, καὶ ἀφικνεῖσθαι εἰς Ἀθήνας. συντόμως δὲ διαναστὰς ποιεῖ τοῦτο. κατολοφυρομένης δὲ τῆς Ἀριάδνης ἡ Ἀφροδίτη ἐπιφανεῖσα θαῤῥεῖν αὐτῇ παραινεῖ. Διονύσου γὰρ ἔσεσθαι γυναῖκα, καὶ εὔκλεῆ γενέσθαι. ὅθεν ὁ θεὸς ἐπιφανεὶς μίσγεται αὐτῇ. καὶ δωρεῖται στέφανον αὐτῇ χρυσοῦν, ὃν αὖθις οἱ θεοὶ κατηστέρισαν τῇ τοῦ Διονύσου χάριτι. ἀναιρεθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπ' Ἀρτέμιδος, προεμένην τὴν παρθενίαν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Haec multis illustrare, plane foret superfluum. Androgeos, Minois e Pasiphaë filius (v. *Apollod.* 3, 1, 2.), e Creta venit Athenas tempore Panathenaeorum,

et in certaminibus Athenienſes omnes vincit. Cuius rei hi inuidia ducti eum interfecerunt. Minos, comperta filii caede, iratus claſſe infeſtat Athenienſes, qui oraculo conſulto tulerunt hoc reſponſum, debere ipſos Minoi poenas dare, quos poſtulaturus eſſet. Minos autem poſtulat, vt quotannis in Cretam inermes mitterent ſeptem adoleſcentes totidemque virgines, a Minotauro deuorandas, quem Paſiphaë tauro mixta pepererat (v. *Apollod.* l. l. §. 4.), et qui degebat in labyrintho, h. e. aedificio ſubterraneo et valde flexuoſo, quod tectis et lacunaribus omnibus caruiſſe, primus ni fallor obſeruauit *Valckenarius* ad *Theocrit.* Adoniaz. p. 233. ſq. Theſeus igitur ipſe quoque per ſortem ad hoc iter Cretenſe deſtinatus, quanquam *Hellanicus* fr. LXXXVIIII. rem aliter narrauit, ab Ariadne Minois filia adiutus Minotaurum interfecit. v. *Euſtath.* ad Odyſſ. λ, p. 1688, 31. Neque tamen a Theſeo pietatem in deos neglectam fuiſſe, docuit Pherecydes, teſte *Macrobio* Saturnn. I, 17.

Pherecydes refert, Theſea cum in Cretam ad Minotaurum duceretur, vouiſſe pro ſalute atque reditu ſuo Ἀπόλλωνι Οὐλίῳ καὶ Ἀρτέμιδι Οὐλίᾳ.

Haec ex eo Pherecydis opere eſſe, quod *Αὐτόχθονες* inſcriptum fuiſſe ſupra vidimus, putabat *Meurſius* ad *Heſychium Mileſium* Vol. VII. Opp. p. 297. Recte. Nam opere illo expoſitum fuit de originibus Atticis. Vid. ſupra §. 11.

Οὔλιος ap. eundem *Macrobium* paullo ante explicatur *ſanitatis auctor.* Nam *οὐλεῖν* eſt *ὑγιαίνειν.* v. omnino *Spanhem.* ad *Callimach.* h. in Apoll. 40. et 46.

In loco priori poſt *ἐρωτικῶς* inſerendum eſſe *πρὸς*, iam olim monueram, nunc inſerui, praeeunte *Buttm.* Sub finem loci pro *γενέσθαι* poſt *εὐκλεῆ* legendum eſt *γενήσεσθαι.* *ἀγαθὶς μίλτου* eſt *glomus, quem minio tinctum adhibent fabri lignarii ad ducendas lineas, quas in aequandis lignis ſequantur.* *Buttmanni* coniectura, *μίτου*, valde placet. *ζυγὸς* et h. l. et ap.

Eustath. l. l. est *limen superum*, quod alias ὑπέρθυρον vocatur. Vnde ἄνω vel ante ζυγὸν ponendum esse, vel plane omittendum puto. Certe non habet *Eustathius*. Post ὁ δὲ Θησεὺς ante λαβὼν intelligenda sunt ex *Eustathio* verba: πράξας πάντα κατὰ νοῦν· ἀποπλεῖ. Quomodo Theseus impediuerit, quo minus ipsum fugientem persequerentur Cretenses, Pherecydes etiam narrauerat.

Plutarch. in Theseo T. I. opp. p. 8. A. ἐπεὶ κατέπλευσεν εἰς Κρήτην, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ γράφουσι καὶ ᾄδουσι, παρὰ τῆς Ἀριάδνης ἐρασθείσης τὸ λίνον λαβὼν, καὶ διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν, ἀπέκτεινε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἀπέπλευσε τὴν Ἀριάδνην ἀναλαβὼν καὶ τοὺς ἠϊθέους. Φερεκύδης δὲ καὶ τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησιν ἐκκόψαι τὸν Θησέα, τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον.

Dia erat insula ante Cretam, Baccho sacra, quae alio nomine Naxos dicebatur. v. *Eustath.* l. l. it. *Callimach.* ap. *Schol. Apollon.* 4, 426. et interpp. *Hygin.* fab. 43. προσορμίσας et ἐπιφανεὶς, pro προσορμήσας et ἐπιφανὴς, cum *Buttmanno* edidi. συντόμως est *statim.* Sic *Machon* ap. *Athenae.* 8, p. 349. A.

— κυάθους πολλοὺς λαβὼν
τῷ δ' ἡλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως
πιὼν ἐκάθευδε.

Coronam Ariadnes in sidera relatam memorant multi, v. c. *Diodor. Sic.* 4, 61. *Ouid.* fast. 5, 345. sq. *Hygin.* Poet. astron. 2, 5. etc. Quid vero de talibus fictionibus statuendum sit, *Achillis Tatii* verbis iam supra declaraui ad fragm. XXX.

LX.

Schol. Pindar. Nem. 5, 89. Φερεκύδης ἡνίοχον τὸν Φόρβαντα, φησὶ, Θησέως, σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἁρπάζει.

Alii Phorbantem dixerant Thesei magistrum. v. *Schol.* l. l. Quis vero fuerit hic Phorbas, non constat. Ap. *Paus.* 6, 19. p. 500. est Phorbas quidam archon Atheniensium perpetuus. Sed hunc nullo modo intelligi posse, facile quemque docet temporum ratio. Quae autem fuerit illa Amazon ex mente Pherecydis, discimus e *Plutarcho* l. l. p. 12. A. de quo loco iam dictum est in *Hellanico* p. 7. et 117. nempe Antiope.

LXI.

De vxoribus Thesei locus classicus est ap. *Athenaeum* 13, p. 557. A. Ἴστρος ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν, καταλέγων τὰς τοῦ Θησέως γενομένας γυναῖκας, φησὶ τὰς μὲν αὐτῶν ἐξ ἔρωτος γεγενῆσθαι, τὰς δ᾽ ἐξ ἁρπαγῆς, ἄλλας δ᾽ ἐκ νομίμων γάμων. ἐξ ἁρπαγῆς μὲν Ἑλένην, Ἀριάδνην, Ἱππολύτην. καὶ τὰς Κερκύονος, καὶ Σίνιδος θυγατέρας. νομίμως δ᾽ αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν, τὴν Αἴαντος μητέρα, γυναῖκα· Ἡσίοδος δέ φησιν καὶ Ἵππην καὶ Αἴγλην, δι᾽ ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδνην ὅρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκωψ. Φερεκύδης δὲ προστίθησι καὶ Φερέβοιαν.

De hac Phereboea nihil mihi constat.

Iam ponam eas Pherecydeae historiae reliquias, quarum nihil simile habet Apollodorus.

LXII.

Schol. Apollon. 1, 831. et ex eo *Phauorin.* in v. Αἰγαῖον πέλαγος· Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς (Neptunus) προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης.

Quidam ap. *Cellar.* notit. orb. antiq. T. I. p. 829. πέλαγος Αἰγαῖον interpretantur *mare vndosum*, quia, auctore *Hesychio*, a Doribus αἶγες vocantur fluctus.

Tzetz. ad *Lycophr.* 135. *Αἰγαῖον τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλμάτων κυματοῦται.* cf. ad v. 402. Ac hac ſententia fortaſſis non alienus fuit Pherecydes. Neptunus enim *Αἰγαῖος* poteſt eſſe fluctuum ſ. vndarum auctor ac dominus. In praecedentibus vero haec ſcripſit *Schol. Apollon. τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐκλήθη ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος* (Il. *ϑ*, 203.)· *οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.* v. *Plin.* H. N. 4, 11. Manifeſtum eſt, hic Aegas Achaiae eſſe intelligendas. Et ſane haec ratio non videtur ſpernenda. Certe *Pauſ.* 7, 25. p. 590. eundem *Homeri* locum affert, his verbis adiectis: *δῆλον ὡς γέρα τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίσης ἔν τε Ἑλίκῃ καὶ ἐν ταῖς Αἰγαῖς ἔχοντος.* Sed *Strabo* 8, p. 386. C. laudauit alium poetae locum ex Il. *ν*, 21. vbi *Αἰγὰς* in Euboea ſitas accipere mauult, *ἀφ᾽ ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον κληθῆναι.*

LXIII.

Euſtath. ad *Hom.* Il. *ζ*, p. 648, 36. *Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφὴν, καὶ ἔοικε φησὶν οὕτως ἔχειν. ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν. διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι. ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια. καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον.*

Daira recte potuit a Pherecyde ſoror Stygis vocari. Vt enim Styx ap. *Heſiodum* (theog. 361.), ita Daira ap. *Pauſ.* 1, 38. p. 93. eſt filia Oceani, quo loco eadem e quorundam ſententia dicitur Mercurio peperiſſe Eleuſinem heroem, a quo vrbs nomen traxit. Pro *φησὶν* fortaſſis legi poſſit *φύσιν*, vt ſenſus ſit: *et videtur ſane hoc cum rei natura conſentire. Valeſius* ad *Harpocrat.* p. 17. legit ſimpliciter: *καὶ ἔοικεν οὕτ. ἔχ.* Idem vir doctus oſtendit, Dairae nomine ab aliis appellari Proſerpinam, ab aliis Iunonem.

LXIIII.

Hesych. et ex eo *Phau.* Εὐρύμας, Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δέ· ὅθεν ἀνῃρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Nihil mihi conſtat de hoc Euryma. Videtur idem eſſe qui Eurymnus, de quo in ſtromateo verſuum prouerbialium, quem *Andr. Schottus* collectioni adagiorum ab ipſo editae addidit, v. 255. haec leguntur:

Εὔρυμνος· μοχθηρὸς ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολόν ἐστι. Scilicet, vt recte explicaſſe videtur *Eraſmus* chill. 4, 2, 6., Eurymnus dictus eſt prouerbio, qui per calumniam conaretur fidos amicos inter ſeſe committere. Nam hic quum moliretur ſerere diſſidium inter Caſtorem et Pollucem, alterum apud alterum inſimulans, poſt deprehenſus, vtrique grauiſſimas poenas dedit. *Plutarchus* de fraterno amore cap. 11. p. 483. C. μυθολογοῦσι — ὅτι ὁ Πολυδεύκης τὸν καταψιθυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτὸν, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν.

LXV.

Phau. Ἄρυπες, Φερεκύδης· λέγονται δὲ οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ, Ἄρυπες.

Plenius rem tradit *Etymol. M.* Ἄρυπες, Φερεκύδης, ἀντὶ τοῦ Ῥύπες. πρόδηλον τὸ εἰρημένον. Ῥύπες γὰρ λέγονται οἱ Ἀχαιοί. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ, Ἄρυπες.

Scil. Ῥύπαι, quae eadem Ῥύπες vocabatur (v. *Steph. Byz.* in h. v. et *Strab.* 9, p. 385. D. Ap. *Pauſ.* 7, 6. init. male ſcriptum eſt Ῥίπες), erat vnum ex illis duodecim oppidis, quae poſt Ionum migrationem Achaei ſorte inter ſe diuiſerunt et incoluerunt. cf. *Herodot.* 1, 145. Vrbis huius rudera memorat *Pauſ.* 7, 23. p. 582. Imperator enim Auguſtus Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκ Ῥυπῶν, καταβαλὼν ἐς ἔδαφος Ῥύπας, in oppido Patris habitare iuſſerat. vid. c. 18. p. 569. Rhypes

igitur f. Rhypenfes erant populus Achaiae, neque fic, nifi forte a poetis, appellati putandi funt omnes Achaei. Pleonafmum illum litterae ᾱ etiam in aliis vocabulis videmus. Sic *Athenaeus* 2, p. 47. A. τὸ ἄνηστις, inquit, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ὡς στάχυς, ἄσταχυς.

LXVI.

Steph. Byz. Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἀλόπης τῆς Κερκύονος, ὡς Φερεκύδης. — ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου.

De Cercyone, Alopes patre, dixi ad *Hellanic.* fragm. XVII. vbi addere debebam, *Choerili* locum a *Paufania* 1, 14. p. 34. defumtum fuiffe e dramate, quod Alopes nomine infcripferat. E quo patet, quam celebris olim illa fuerit. Dicitur pater ipfe filiam interfeciffe, poftquam peperiffet Hippothoontem in agro Eleufinio. v. *Pauf.* 1, 39. Vix igitur intelligi poteft, quomodo ab hac Attica femina denominari potuerit oppidum Theffaliae, cuius etiam *Strabo* meminit 9, p. 427. B. et p. 432. D. vbi illud fuis quidem temporibus ad Phthiotidem referri ait, fed olim ad Locridem pertinuiffe. cf. *Apollon.* 1, 51. vbi *Schol.* Magnefiae tribuit.

LXVII.

Steph. Byz. Διόπη, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύδης.

LXVIII.

Steph. Byz. Φρίξα, πόλις. ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ΄. Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει.

Phrixa nec a *Pauf.* 6, 21. p. 507. vbi ruderum eius mentionem facit, ponitur in Arcadia, fed in Elide.

LXVIIII.

Schol. Apollon. 3, 62. *Φερεκύδης· Αἴτωνος (υἱὸς Ἰξίων). φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα* (Cod. Parif. *ἔδνα*). *ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. λίσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται.*

De parentibus Ixionis quanta fit fententiarum diuerfitas, oftendit locus *Schol. Pindar.* Pyth. 2, 40. *τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Φερεκύδης δὲ, Πεισίωνος. ἔνιοι δὲ, Ἄρεος. οἱ δὲ, Φλεγύα. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν τραγῳδουμένων οὕτω γράφει. προσιστοροῦσι δὲ ἔνιοι, ὡς καὶ μανείη ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Φερεκύδης. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δὲ κόλασιν αὐτῷ παρεγκεχειρήκασιν. ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα φθαρῆναί φασιν.* in quo quidem loco illud maxime mirum eft, quod Ixionem Pherecydes dicitur feciffe Pifionis filium, non, vt ap. *Schol. Apollon.* eft, Aetonis. Non potuit ipfius Pherecydis hic error effe, fed eft haud dubie alteriusutrius Scholiaftae, qui patrem Ixionis cum auo confuderit. Poffis etiam librariorum negligentiam accufare, faltem de nomine *Αἴτωνος* ipfo. Et mihi quidem videtur lacuna effe in *Schol. Apollon.* cuius librarius fcribere debebat: *οἱ δὲ Ἀντίωνος γενεαλογοῦσιν, Φερεκύδης δὲ Πεισίωνος. Weffelingio* ad *Diodor. Sicul.* 4, 69. probabilius videtur fic reponi: *Φερεκύδης δὲ, Πείσωνος· Αἰσχύλος, Ἀντίωνος.* Phlegyae, Lapitharum regis, filius dicebatur ab *Euripide*, in fabula Ixione, vt videtur. Verba funt ap. *Schol. Apollon.* Quae de Dia,

Eionei vel potius Deionei (quanquam illud nomen vel ex *Homer.* Il. η, 11. nótum eſt. vid. ad fragm. XVIII.) filia narrauit Pherecydes, ea *Hyginus* quoque habet fab. 155. vbi v. interpp. Pro *βέρεθρον* in Codice Pariſ. eſt *βάραθρον.*

πυρακτοῦν nil poteſt eſſe niſi *igni* vel *candentibus carbonibus implere.* *Tzetz.* ad *Lycophr.* 63. habet *πεπυρακτωμένας δρῦς,* et 272. *τὸ πεπυρακτωμένον σίδηρον.* Proprie eſt *in igni verſare, amburere,* vt in priori *Tzetzae* loco et ap. *Arrian.* Ind. 4, 14. Sic *Plutarch.* de garrulitate c. 8. p. 506. B. *τὸ πεπυρακτωμένον ἐκεῖνο καὶ παρεσκευασμένον ὄργανον ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν* Cyclopis apud *Homerum* Odyſſ. ι, 328. vbi legitur *ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.* Quod *Callimachus* h. in Dian. 49. *μύδρον* dixit, *Scholiaſtes* explicat *σίδηρον πεπυρακτωμένον.* Amoris Ixionis in Iunonem, et mutatae in Iunonem nubis, e qua Ixion Centauros genuerit, meminere multi, v. c. *Pindarus* Pyth. 2, 49. ſqq. *Palaephatus* c. 1. De rota itidem conſentit *Pindarus* v. 73. ſqq. eiusque *Schol.* ad Olymp. α, 97. Fabulam de hac poena magis deinde exornarunt poetae, dum Ixionem rotae huic anguibus illigatum finxere. v. *Virgil.* Ge. 3, 38. vbi tamen pro *angues* alii legunt *orbes.* Aliter item Aen. 6, 601. ſqq.

LXX.

Schol. Pindar. Iſthm. 1, 79. *τὸν Μινύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσιν, ὡς Φερεκύδης, ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν, Μινύου. ἔνιοι δὲ ἀμφοτέρους Ἐτεοκλέους γενεαλογοῦσι.*

Praeter has diuerſitates poſſent aliae multae afferri, natae e confuſis inter ſe Minyis Boeoticis et Theſſalicis, quorum hi ab illis orti erant. Nam *Schol. Apollon.* 3, 1093. Minyam, Orchomeni conditorem, dicit fuiſſe filium Neptuni e Chryſogone, quam *Pauſ.* 9, 36. p. 783. Chryſogeniam vocat, quae patrem habuit Almum,

Sisyphi filium, nepotem Aeoli. Sed idem alio loco (1, 230.) tradit genealogiam hanc: Orchomenus, a quo oppidum Orchomenus nomen habet, natus est Ioue et Hesione, Danai filia. Hic Orchomenus vxorem habuit Hermippen, Boeoti filiam. Cum hac rem habuit Neptunus. Ergo Minyas, quem Hermippe peperit, potuit recte et Neptuni et Orchomeni filius putari. Minyas duas habuit vxores, alteram Clytodoram, e qua suscepit Presbonem, Periclymenen et Eteoclymenen, alteram Phanosyram, Paeonis filiam, quae peperit Orchomenum, Diochthondem et Athamantem. Itaque in priori huius Scholiastae loco de Boeotico Minya agi puto, in altero de Thessalico. cf. ad *Hellanic.* fragm. XLVIII. et *Pauſ.* l. l. qui in eo discedit a *Schol. Apollon.* et a Pherecyde, quod Minyam vocat Chrysis filium, Chrysen autem filium Neptuni e Chrysogenia, filia Almi, qui patre vsus est Sisypho. Sciremus fortassis plura et certiora de rebus Orchomeniorum, si superesset *Callippi Corinthii* *συγγραφὴ ἐς Ὀρχομενίους*, quam *Pauſ.* laudat 9, 29.

LXXI.

Schol. Sophocl. Oedip. Tyr. 785. *Φερεκύδης φησὶ Μέδουσαν εἶναι τὴν Πολύβου γυναῖκα, θυγατέρα δὲ Ὀρσιλόχου τοῦ ἀδελφειοῦ.*

Polybas erat rex Corinthiorum (v. *Apollod.* 3, 5, 7.). Mercurii filius e Chthonophyle, Sicyonis filia, dicitur a *Pauſan.* 2, 6. p. 125. Vxorem eius *Apollodorus* l. l. vocat Periboeam, *Sophocles* l. l. et *Seneca* Oedip. 802. Meropen. Quae tradendi diuersitas vel ex eo videtur nata esse, quod Polybus plures fortassis vxores habuit, vel inde, quod hoc argumentum valde celebratum est a poetis, qui suam quisque, quam acceperant, famam, suumque ingenium secuti videntur. In eo tamen omnes conueniunt, ad Polybi vxorem perlatum fuisse a bubulcis et ab illa educatum Oedipum

infantem, quem Laius pater, rex Thebarum in Boeotia, certior factus ab oraculo, fore vt filius, qui ipsi nasceretur, patrem aliquando occideret, exponi iusserat in monte Cithaerone. Orsilochus fuit frater Polybi, si recte habet lectio ἀδελφειοῦ, nec ἀδελφιδοῦ legendum est.

LXXII.

Schol. Homer. Odyss. λ, 325. *Μαῖρα, ἡ Προίτου τοῦ Θερσάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάνακτος, ἐγένετο κάλλει διαπρεπεστάτη. ἡγουμένη δὲ περὶ πλείονος τὴν παρθενίαν, εἵπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγέσια. ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν, καὶ λανθάνων διαφθείρει. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη τίκτει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, ὃς Θήβας μετ' Ἀμφίονος καὶ Ζήθου οἰκίζει. τὴν δὲ Μαῖραν λέγεται τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ μηκέτι παραγίνεσθαι εἰς τὰ κυνηγέσια. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.*

Etsi *Apollod.* 2. 2, 1. hunc Proetum dicit non dicit non diuersum esse ab Abantis filio, Lyncei nepote, de quo v. fragm. XXVI. qui e quorundam sententia Iobatae, secundum alios Amphianactis filiam vxorem duxerit, quae ab *Homero* (Il. ζ, 160.) Antea, a tragicis Stheneboea vocetur (cf. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 17.): tamen ex hac ipsa narrationis diuersitate intelligitur, hos duo Proetos distinguendos esse et a tragicis atque *Apollodoro* male confusos. *Pauſ.* 10, 30. p. 872. clarum facit discrimen. Vbi enim pictum aliquod Maerae simulacrum commemorauit, addit haec: *περὶ δὲ αὐτῆς πεποιημένα ἐστὶν ἐν Νόστοις, ἀπελθεῖν μὲν παρθένον ἔτι ἐξ ἀνθρώπων* (*Eustath.* ad Odyss. λ, p. 1688. 64. *ἕτεροι παρθένον φασὶ τὴν Μαῖραν ἀποθανεῖν*) *θυγατέρα δὲ αὐτὴν εἶναι Προίτου τοῦ Θερσάνδρου, τὸν δὲ εἶναι Σισύφου.* cf. 9, 34. p. 779. it. 2, 4. p. 120. vbi Thersander diserte dicitur frater Glauci, qui genuit Bellerophontem. Hic vero Anteae fraude a Proeto pulsus fuit

Argis. v. *Hom.* Il. ζ, 155. ſqq. *Horat.* 3, od. 7, 13. ſqq. De iis, quae deinde ſequuntur, nil compertum habebam.

LXXIII.

Schol. Apollon. 1, 645. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτι δῶρον*) εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ**) τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου***), ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι.*

Valde celebratus fuit hic Aethalides per narrationem illam, quae traditur a ſcriptoribus, inprimis Pythagoricis, ita vt nec *Heraclides Ponticus* ap. *Diog. Laert.* 8, 4. eam reddere dubitaret. Taceo poetas, *Horat.* 1, od. 28, 10. *Ouid.* met. 15, 160. ſqq. et alios. Nempe Pythagoras, vtpote metempſychoſeos dogma amplexus, iam ſaepe ſe in hac terra vixiſſe, et quum aliorum, tum huius quoque Aethalidis perſonam geſſiſſe iactauit. Aethalides autem, vt ex ipſo *Apollonio* videmus, fuit filius Apollinis et praeco, inſigni memoria praeditus, et comes Argonautarum, quos vt Hypſipyle, Thoantis filia, regina Lemni, exciperet, ille inprimis blanda ſua facundia effecit. (v. *Ouid.* heroidd. 6.) *Hyginus* fab. 14. vocat eum filium Mercurii ex Eupolemia, Myrmidonis filia. Tempore belli Troiani reuiuiſcens Aethalides, fiebat Euphorbus, Panthi filius, (v. *Hom.* Il. ρ, 9. ſqq.) a Menelao deinde occiſus. v. Il. ρ, 46. ſqq. Vnde *Tatianus* orat. contr. Graec. p. 265. B. *Πυθαγόρας*, inquit, *Εὔφορβος γεγενῆσθαι φησίν.* Sed *Heraclide* auctore l. l. Pythagoras dicebat, poſt mortem Aethalidis ſe factum fuiſſe Hermotimum, tum

*) Cod. Pariſ. *χάριν.*

**) Cod. Pariſ. *ὥστε.*

***) Cod. Pariſ. habet *κατιοῦσαν εἰς ᾅδου διατρίβειν ἐκεῖ, ποτὲ δὲ ἐπανιοῦσαν εἰς τὸ σῶμα μετὰ τῶν ἀνθρώπων διάγειν.*

Pyrrhum, piſcatorem Delium, tandemque Pythagoram. Alii aliter.

LXXIII. b.

Tzetzes in Exegeſi in Iliadem p. 38, 11. *Πρίαμος ὁ Λαομέδοντος καὶ Λευκίππης υἱὸς, κατὰ Φερεκύδη τὸν Σύρον ἱστορικὸν, γήμας Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, τοῦ Ἠϊονέως, πολλοὺς μὲν υἱοὺς, πολλὰς δὲ θυγατέρας ἐσχήκει.*

Pro *τὸν Σύρον* etiam hoc loco legendum eſt *τὸν Λέριον*. Cf. §. 10. not. ee). Quod Pherecydes Hecubam fecit Dymantis filiam, *Homerum* ſecutus eſt Il. *π*, 718. Cf. ad *Hellanici* fragm. CXXXX.

LXXIIII.

Tzetz. ad *Lycophr.* 570. *Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Ἄνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὴν Ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ἐδόθη, Τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι.*

Phauorin. in v. *Ῥοιώ· Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἴνιος ἔπεισε τοὺς Ἕλληνας παραγενομένους εἰς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη, δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει πορθῆσαι τὴν Ἴλιον.*

In *Tzetza* verum nomen eſt, *Ἄνιος*. Nam *Ἴνιος* ap. *Phau.* deſcriptoris incuriae debet tribui. Anius, rex inſulae Deli, fuit filius Apollinis ex Rhoeo, Staphyli et Chryſothemidis filia, quae tamen ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 18. dicitur filia Scamandri, mater Tithoni, et in *Tzetzae* chiliadd. 7. 980. vxor Aeſonis, mater Iaſonis. De Anio vid. *Dionyſ. Halic.* archaeol. 1, 50. p. 125. ed. *Reisk. Diodor. Sic.* 5, 62. it. *Virg.* Aen. 3, 80. *Ouid.* metamm. 13, 632. ſqq.

LXXV.

Schol. Pindar. Pyth. 11, 25. de Oreſtis nutrice: *Φερεκύδης Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι, τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα, εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ.*

Pindarus Oreſtis nutricem vocat Arſinoen. *Sophocles* Electr. 12. videtur Electrae, Oreſtis ſorori, tribuere conſeruationem fraterculi. *Seneca* certe id manifeſte facit, Agam. 929. ſqq. Sed haec omnia quam parum inter ſe differant, facile cuique patet. Genus vtriusque nutricis ignoratur.

LXXVI.

Schol. Eurip. Oreſt. 1645. *Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, ὑπὸ ὄφεως αὐτὸν* (Oreſtem) *δηχθέντα ἐν Παῤῥασίῳ τελευτῆσαι. ὁ δὲ Φερεκύδης, ὅτι καὶ ἔπειτα τὸν Ὀρέστην αἱ Ἐριννύες διώκουσιν. ὁ δὲ καταφεύγει εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἵζει ἱκέτης πρὸς τῷ βωμῷ. αἱ δὲ Ἐῤῥιννύες ἔρχονται ἐπ' αὐτὸν, θέλουσαι ἀποκτεῖναι, καὶ ἐρύκει αὐτὰς ἡ Ἄρτεμις. ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις αὔτη Ὀρέστειον καλεῖται, ἀπὸ Ὀρέστου.*

Oreſtem poſt interfectam matrem a furiis vexatum, h. e. inſanientem, in Arcadia commoratum eſſe, et quidem antequam in Areopago iudicaretur, ſi ſequaris ſententiam ſcriptorum Peloponneſiacorum et Euripidis, tradit etiam *Pauſ.* 8, 34. quanquam multis admixtis, quae ſeriori aetate ad rem ornandam videntur excogitata. Oppidi Oreſtei in Arcadia inde nominati meminit idem 8, 3. In quodnam vero Dianae templum Oreſtes confugerit, non annotatum inueni. Ab Arcadibus inprimis quidem Mineruam cultam fuiſſe, inde veriſimile fit, quod eam apud ſe natam et educatam putarunt, teſte *Pauſ.* 8, 26. p. 652. Sed nec Dianam neglexerunt, vt recte colligi poteſt e ſupra allato

exemplo de Diana Ἡμέρη f. Ἡμερησία. v. ad fr. XXVI. In huius Dianae templum fortaffis Oreftes quoque infanus conceffit. In vniuerfum de Oreftis vltimis legendi funt, quos *Creuzerus* Meletemm. P. I. p. 82. laudauit.

LXXVII.

Schol. Homer. Odyff. ο, 223. Πολυφείδης ὁ Μαντίου (*Buttm.* ὁ Μαντείου. Mediol. ὁ μάντις) Σαριοῦσαν γήμας, γίνονται αὐτῷ παῖδες Ἁρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος· ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα, φεύγει εἰς τὴν Πύλον. συντυχὼν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ, δεῖται αὐτοῦ σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆ μαντεῖα, πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρονούμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσέα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ.

Hiftoria vberius defcripta legi poteft in ipfo *Homeri* loco. Nempe Mantius fuit Melampodis filius, frater Antiphatis, cuius filius erat Oicles, nepos Amphiaraus, vates fatis nobilis, quo mortuo Mantii filius Polyphides ab Apolline accepit vaticinandi facultatem. Huius filius Theoclymenus, qui ad Telemachum confugit, ipfe quoque fcientia res futuras praedicendi polluit. Paullo aliter rem tradit *Pauf.* 6, 17. p. 494. quem locum, quum corruptus effet, bene ex *Homero* emendarunt interpretes. De Sariufa, Theoclymeni et Harmonidis matre, nihil me legere memini, vt nec de his ipfis eius filiis. Alius enim Harmonides ille eft, quem nonnulli ap. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 93. dicebant nauem fabricaffe, qua Paris vectus eft Lacedaemonem. Et alius Theoclymenus, Protei et Pfamathes filius, eft ap. *Eurip.* Helen. 4—9.

LXXVIII.

Schol. Eurip. Oreft. 1654. Φερεκύδης φησὶ,

περὶ παίδων χρησμὸν αἰτοῦντα τὸν Νεοπτόλεμον ἀναιρεθῆναι. ἐπεὶ Νεοπτόλεμος Ἑρμιόνην γαμεῖ τὴν Μενελάου, καὶ ἔρχεται εἰς Δελφοὺς περὶ παίδων χρησόμενος. οὐ γὰρ αὐτῷ ἐγένοντο ἐξ Ἑρμιόνης. καὶ ὁρᾷ κατὰ τὸ χρηστήριον κρέα διαρπάζοντας τοὺς Δελφοὺς, ἀφαιρεῖται τὰ κρέα αὐτοὺς, ἑαυτὸν δὲ κτείνει μαχαίρᾳ. ὁ δὲ τούτων ἱερεὺς κατορύσσει αὐτὸν ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ.

Neoptolemus, Achillis filius, de cuius matre v. *Tzetz.* ad *Lycophr.* 183. ab *Homero*, vt conftat femper Neoptolemus vocatur. Sed auctor carminum Cypriorum ap. *Pauf.* 10, 26. p. 863. dicebat, eum a Lycomede Pyrrhum, a Phoenice Neoptolemum dictum fuiffe, quoniam Achilles adhuc iuuenis bellare coeperit. Pro ὁρᾷ melius erat ὁρῶν. Sequentia verba: ἑαυτὸν δὲ — κατορύσσει, *Leopardus* iam (emendatt. 20, 9.) praeclare ita conftituit: αὐτὸν δὲ κτείνει Μαχαιρεὺς, ὁ τούτων ἱερεὺς, καὶ κατορ. Praeter *Strabonem* enim *Paufanias* quoque 10, 24. p. 858. vbi de Delphis agit, commemorat illum focum (ἑστίαν), ad quem (ἐφ' ᾗ) Neoptolemum occidit facerdos Apollinis. Et Pherecydes in loco Scholiaftae non diffentire ab aliis dicitur de mortis genere, fed tantum de cauffa, ob quam Delphos venerit. Alii enim, in his *Euripides* l. l. et Androm. 49. fqq. factum id effe dicebant, vt poenas ab Apolline repeteret de interfecto Achille. Quomodo intelligenda fint verba ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, docet *Pauf.* l. l. ἐξελθόντι τοῦ ναοῦ, καὶ τραπέντι ἐς ἀριστερὰ, περίβολός ἐστι, καὶ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐν αὐτῷ τάφος.

LXXVIIII.

Schol. Homer. Villoifon. Il. β, 585. (Catal. nau. 92.) Οἴτυλον, ὡς δάκτυλον· ἄρχεται γὰρ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς οι διφθόγγου. κακῶς δὲ Τυραννίων, οἰόμενος ἄρθρον εἶναι τὸ οἱ, καὶ παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ποιη-

τοῦ ἁμαρτάνων, καὶ παρὰ τὴν ἱστορίαν· εἴ γε οὕτως φησὶ καὶ Φερεκύδης·

τοῦ δὲ γίνεται Ἀμφάναξ· τοῦ δ' Οἴτυλος, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ ἐν Σπάρτῃ καλεῖται.

Hic ἐν Σπάρτῃ poſitum eſſe pro ἐν τῇ Λακωνικῇ, vix opus eſt vt moneatur.

LXXX.

Schol. Homer. Villoiſ. Il. β, 592. (Catal. nau. 99.) Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος τὸ μὲν ἐΰκτιτον, κύριον ὄνομα παρέλαβεν, τὸ δὲ αἶπυ, ἐπίθετον.

Plerique contra ſentiunt.

LXXXI.

Schol. Hom. Villoiſ. Il. η, 135. Φεὰ δὲ πόλις τῆς Ἤλιδος. οἱ δὲ, τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιος ἐστί· καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν ὡς Δίδυμος· Φηρᾷ, Σπάρτῃ, καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα· οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ.

Pro Δαρδάνου legendum eſſe Ἰαρδάνου, facile docent reliqua verba.

ACVSILAI FRAGMENTA.

De Acusilai aetate et vita pauca sunt, quae veteres nobis tradiderunt. Apposui singulos locos.

I.

Suidas: Ἀκουσίλαος, Κάβα υἱὸς, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κερκάδος πόλεως, οὔσης Αὐλίδος πλησίον· Ἱστορικὸς πρεσβύτατος. ἔγραψε δὲ Γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὑρεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὀρύξαντά τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

Eadem habet *Eudocia* in Violario p. 49. nisi quod Κεκάδος pro Κερκάδος dedit. *Diogenes Laert.* 1, 41. Acusilaum fuisse dicit filium Κάβα ἢ Σκάβρα, Ἀργεῖον.

II.

Dionys. Halic. περὶ τῶν Θουκυδ. ἰδιωμ. p. 138, 31. ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἐν οἷς ἐστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηΐοχος ὁ Προικοννήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος.

III.

Ioſeph. contra Apion. 1, p. 1034. et ex eo *Euſeb.* praep. euang. 10, 7. p. 478. A. B. οἱ τὰς ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Ἕλλησι), λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τε τὸν Μιλήσιον, καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τούτων εἴ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα διαστρατείας τῷ χρόνῳ προὔλαβον.

Simſonus eum ponit anno mundi 3485. ante Chriſtum 518. V. C. 234. Darii Hyſtaſpis 2. Olymp. 65. Acocha archonte.

IIII.

Clem. Alex. ſtromm. 1, p. 299. D. nonnulli Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκατέλεξαν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς.

Eadem narrat *Diog. Laert.* 1, 41. et 42.

V.

Tatian. orat. contra Graecos c. 24. ἐῤῥέτω καὶ τὰ Ἀκουσιλάου μυθολογήματα.

Vulgo legitur Ἡγησιλάου. Sed illam lectionem, quam ſupra poſui, dudum reſtituendam eſſe vidit *Ionſius* de ſcriptorib. philoſoph. 1, 3.

VI.

Clem. Alex. ſtromm. 6, p. 629. A. τὰ Ἡσιόδου μετήλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὔμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι.

VII.

Ioſeph. et *Euſeb.* ll. ll. περίεργος δ᾽ ἂν εἴην ἐγὼ, τοὺς ἐμοῦ μᾶλλον ἐπισταμένους διδάσκων, ὅσα μὲν Ἑλλάνικος Ἀκουσιλάῳ περὶ τῶν γενεαλογιῶν διαπεφώνηκεν· ὅσα δὲ διορθοῦται τὸν Ἡσίοδον Ἀκουσίλαος.

VIII.

Suidas: Ἑκαταῖος Μιλήσιος — πρῶτος ἱστορίαν

πεζῶς ἐξήνεγκε· συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης· τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.

Eadem repetit lexicographus in v. ἱστορῆσαι et συγγράφω. In omnibus autem his locis antiquiores *Suidae* editiones habent Ἀγησιλάου, quod in Ἀκουσιλάου mutandum esse primus vidit *Vossius* de historicis Graecis 1, 2. p. 13. Eodem modo in *Eudociae* Violario p. 163. corrigendum est Ἀγεσιλάου.

Adriani tamen aetate, hoc est, secundo post Christum natum saeculo, nondum a doctis hominibus Acusilai scripta putata fuisse spuria, recte colligere videmur ex iis, quae *Suidas* in Σαβῖνος, et *Eudocia* in Violario p. 381. retulere. Verba sunt:

Σαβῖνος, σοφιστὴς (*Eudocia* ῥήτωρ) γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν εἰς Θουκυδίδην, καὶ Ἀκουσίλαον, καὶ ἄλλους, ὑπομνήματα· καὶ ἕτερά τινα ἐξηγητικά.

VIIII.

Iam ipsas operis ab Acusilao scripti reliquias ita dispositas afferam, vt primo collocentur illi loci, qui diserte dicuntur depromti esse ex opere γενεαλογιῶν, deinde reliqui ponantur secundum chronologiam, praeter eos, quibus postremum locum destinaui, in quibus vel consentit cum *Hesiodo* vel ab eo dissentit.

Schol. Apollon. 4, 1147. vellus illud aureum, de quo v. *Pherecyd.* fragm. XLII. Ἀκουσίλαος ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναι φησὶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

X.

Schol. Apollon. 4, 992. Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας. οἱ δὲ, τοὺς γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ Ἀκουσιλάῳ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ.

XI.

Harpocratio: Ὁμηρίδαι· γένος ἐν Χίῳ, ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ.

v. *Hellanic.* fragm. XXVIII.

XII.

Strabo 10, p. 472. D. Ἀκουσίλαος ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Κάμιλον λέγει. τῶν δὲ, τρεῖς Καβείρους, ὧν Νύμφας Καβειράδας.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXI.

XIII.

Etymol. M. Κοῖος· ὁ πατὴρ Λητοῦς· παρὰ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν καὶ συνιέναι, ὅ ἐστι συνετός. Κοῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε: (Eſt locus *Heſiodi* theog. 134.) — οἱ Αἰολεῖς τὸ κ ἀντὶ τοῦ π (leg. ν) κέχρηνται. οὗτοι δὲ Τιτᾶνες καὶ Τιτανίδες καλοῦνται, ὡς Ἀκουσίλαος.

XIIII.

Tzetzes ad *Lycophr.* 177. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, Ἴναχος· Ἰνάχου καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς, καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ Αἰγιάλεια ἡ χώρα. Φορωνεὺς δυναστεύων Πελοποννήσου, ἐκ Τηλοδίκης νύμφης γεννᾷ Ἄπιν καὶ Νιόβην. Ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀπία, ἡ τῆς Πελοποννήσου. Νιόβης, τῆς Ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ Διὸς, Ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ Ἀκουσίλαον, καὶ Πελασγὸς σὺν Ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ Πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ Ἀπία λεγομένη, μέχρι Φαρσαλίας καὶ Λαρίσσης, Πελασγία ἐκλήθη.

Cf. fragm. XXXVII.

XV.

Ge. Syncellus chronograph. p. 64. B. C. οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον Ἕλλησιν ἱστορεῖται πρὸ Ὠγύγου, πλὴν

τοῦ Φορωνέως τοῦ συγχρονίσαντος αὐτῷ, καὶ Ἰνάχου τοῦ Φορωνέως πατρὸς, ὃς πρῶτος Ἄργους ἐβασίλευσεν, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ.

Conf. *Pauſan.* II. 15. p. 144. ſq.

XVI.

Clemens Alexandr. ſtromm. 1, p. 321. A. et ex eo *Euſeb.* praep. euang. 10, 12. p. 497. D. *Ἀκουσίλαος Φορωνέα πρῶτον ἄνθρωπον* (*Euſeb. ἀνθρώπων*) *γενέσθαι λέγει. — ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ* (T. III. p. 22. A.) *κατακολουθήσας Ἀκουσιλάῳ, γράφει· καί ποτε προαγαγεῖν βουληθεὶς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους τῶν τῆδε, τὰ ἀρχαιότατα λέγειν ἐπιχειρεῖν, περὶ Φορωνέως τε τοῦ πρώτου λεχθέντος καὶ Νιόβης.*

cf. ad *Hellanic.* p. 103. Addendus eſt alius eiusd. *Euſeb.* locus praep. eu. 10, 10. p. 489. A. *ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ παρ' ἐκείνοις* (*Ἀττικοῖς*) *αὐτόχθονος πιστευθέντος, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ μέγας καὶ πρῶτος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατακλυσμὸς, Φορωνέως Ἀργείων βασιλεύοντος, ὡς Ἀκουσίλαος ἱστορεῖ, μέχρι πρώτης Ὀλυμπιάδος — ἔτη συνάγεται χίλια εἴκοσιν.* qui locus petitus eſt ex *Iulio Africano.*

XVII.

Pauſan. 2, 16. p. 146. de Mycene: *ταύτην εἶναι θυγατέρα Ἰνάχου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος, τὰ ἔπη λέγει, ἃ δὴ Ἕλληνες καλοῦσιν Ἠοίας μεγάλας· ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει. ὃν δὲ φασὶ προσποιούμενοι ἀκοῦσαι λόγον, Μυκηνέα υἱὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, οὐκ ἂν ἔγωγε ἀποδεξαίμην, διότι μηδὲ αὐτοὶ Λακεδαιμόνιοι.*

Quum *Facius* in Codd. MSS. inueniſſet ſic ſcriptum: *ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ προσποιοῦσι ἀκοῦσι λόγον, Porſonus* inde hanc lectionem effinxit: *τῇ πόλει φασίν· ὃν δὲ*

προσποιοῦσιν Ἀκουσιλάῳ λόγον, quae mihi adeo probata fuit, vt eam ex *Musei Critici* Vol. I. p. 220. recipere non dubitauerim. Acusilai enim nomen non raro in libris deprauatum et cum aliis male permutatum esse, apparet e fragm. V. et XVIII. non minus quam ex loco *Tertulliani* lib. 2. ad Nationes c. 2. vbi viri docti sine idonea causa *Arcesilaus* volunt pro *Acusilaus.*

XVIII.

Schol. Pindar. Pyth. 3, 25. διὰ τί δὲ προετίμησε Coronis τὸν Ἴσχυν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀγησίλαός φησιν, ὡς κατὰ δέος ὑπεροψίας θνητῷ βουληθεῖσα συνεῖναι.

Pro Ἀγησίλαος haud dubie legendum est Ἀκουσίλαος. Conf. supra ad fragm. VIII. De re vid. quae ad *Pherecyd.* fragm. IV. dixi.

XVIIII.

Apollod. 2, 1, 3. Ἄργον τὸν πανόπτην — Ἀκουσίλαος γηγενῆ λέγει.

XX.

Schol. Homer. Odyss. ξ, 533. Ἐρεχθεὺς ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοὔνομα Ὠρίθυιαν κάλλει διαπρεπεστάτην. κοσμήσας ταύτην ποτὲ, πέμπει κανηφόρον θύσουσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῇ Πολιάδι Ἀθηνᾷ. ταύτης δὲ ὁ Βορέας ἄνεμος ἐρασθεὶς, λαθὼν τοὺς βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρην ἥρπασεν. καὶ διακομίσας (Ita lego pro διακομήσας) εἰς Θρᾴκην, ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῷ παῖδες ἐξ αὐτῆς Ζήτης καὶ Κάλαϊς. οἳ καὶ δι' ἀρετὴν μετὰ τῶν ἡμιθέων (leg. ἠϊθέων. *Buttmannus* tamen praeferre h. l. videtur ἡμιθέων) εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ νάκος ἔπλευσαν ἐν τῇ Ἀργοῖ. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXI.

Apollodor. 3, 15, 2. de Zete et Calai: ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.

XXII.

Apollod. 3. 12, 6. ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς — ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς καὶ Ποσειδῶνος.

XXIII.

Apollod. 3, 4, 4. Ἀκταίων τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον (np. a canibns laceratus), ὡς Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς, ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην.

XXIIII.

Schol. Homer. Odyſſ. ρ, 207. Περελάου παῖδες Ἴθακος καὶ Νήριτος, ἀπὸ Διὸς ἔχοντες τὸ γένος, ᾤκουν τὴν Κεφαληνίαν. ἀρέσαν δὲ αὐτοῖς τοῦτο, καταλιπόντες τὰ σφέτερα ἤθη, παραγίνονται (εἰς τὴν Ἰθάκην. καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἰς συνοικισμὸν, διὰ τὸ τῶν παρατεθειμένων ὑψηλότερον εἶναι, [καὶ] κατοικήσαντες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκου ἡ νῆσος ἐπωνομάσθη Ἰθάκη· τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριτον. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXV.

Apollod. 2, 5, 7. taurum Creteuſem, Herculis hiſtoria nobilitatum, Ἀκουσίλαος εἶναι φησὶ τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ.

XXVI.

Schol. Hom. Odyſſ. λ, 519. Εὐρύπυλος ὁ Ἀστυόχης καὶ Τηλέφου τοῦ Ἡρακλέους παῖς, λαχὼν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τῆς Μυσίας ἀρχῆς προΐσταται. *Buttmannus* edidit τῆς Μυσίας προΐστατο. et mox Πρίαμος περὶ τῆς) πυθόμενος δὲ Πρίαμος τῆς περὶ τούτου δυνάμεως, ἔπεμψεν ὡς (*Buttmann.* εἰς) αὐτὸν, ἵνα παραγένηται

σύμμαχος. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ ὡς οὐκ ἐξὸν (*Bultmann.* ἐξῆν) αὐτῷ διὰ τὴν μητέρα, ἔπεμψεν ὁ Πρίαμος τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἀστυόχῃ δῶρον χρυσῆν ἄμπελον. ἡ δὲ λαβοῦσα τὴν ἄμπελον, ἔπεμψεν τὸν υἱὸν ἐπὶ στρατείαν. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ Ἀχιλλέως παῖς τοῦτον ἀναιρεῖ. (*Buttmannus* edidit: ὁ Πρίαμος τῇ μητέρι αὐτοῦ δῶρα. ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ἐπὶ στρατείαν. ὃν Νεοπτόλεμος ὁ τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸς ἀναιρεῖ.) ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἀκουσιλάῳ.

XXVII.

Apollod. 3, 11, 1. Μενέλαος ἐγέννησεν — ἐκ δούλης Πιερίδος, γένος Αἰτωλίδος, ἢ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη.

XXVIII.

Schol. Homer. Il. υ, 307. Ἀφροδίτη χρησμοῦ ἐκπεσόντος, ὅτι τῆς Πριαμιδῶν (*Villoif.* ἐμπεσόντος ὅτι τῆς τῶν Πριαμ.) ἀρχῆς καταλυθείσης, οἱ ἀπ' Ἀγχίσου Τρώων βασιλεύσουσιν, Ἀγχίσῃ ἤδη παρηκμακότι συνῆλθεν. τεκοῦσα δ' Αἰνείαν, καὶ βουλομένη πρόφασιν κατασκευάσαι τῆς τῶν Πριαμιδῶν καταλύσεως, Ἀλεξάνδρῳ πόθον Ἑλένης ἐνέβαλε, καὶ μετὰ τὴν ἁρπαγὴν τῷ μὲν δοκεῖν συνεμάχει τοῖς Τρωσί· ταῖς δὲ ἀληθείαις παρηγόρει τὴν ἧτταν αὐτῶν, ἵνα μὴ παντελῶς ἀπελπίσαντες ἀποδῶσι τὴν Ἑλένην. ἱστορεῖ Ἀκουσίλαος.

XXVIIII.

Plato ſympoſ. T. III. p. 178. B. quem locum *Stobaeus* excerpſit in eclog. phyſ. 1, p. 22. Ἡσίοδος πρῶτον μὲν Χάος γενέσθαι φησὶν (*Stob.* φησὶ γίγνεσθαι) — μετὰ τὸ Χάος δύω τούτω γενέσθαι, Γῆν τε καὶ Ἔρωτα. — Ἡσιόδῳ δὲ καὶ Ἀκουσίλεως ὁμολογεῖ. οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογεῖται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβυ-

τάτοις εἶναι. (*Stob.* Ἀκουσ. ξύμφησιν, ἐν τοῖς πρεσβ. εἶναι,) πρεσβύτατος δὲ (*Stob.* τε) ὤν, μεγίστων ἀγαθῶν ἡμῖν αἴτιος ἐστί.

In *Heerenii* eclogarum phyſ. editione P. I. p. 276. prima tantum et vltima loci Platonici verba allata ſunt, nulla lectionis varietate notata. Aliter ſententias *Heſiodi* et *Acuſilai* retulit *Scholiaſtes Theocriti* (apud *Valckenarium*) in argumento Idyllii XIII. Ἡσίοδος Χάους καὶ Γῆς (Ἔρωτα υἱὸν λέγει) — Ἀκουσίλαος Νυκτὸς καὶ Αἰθέρος. Similiter *Damaſcius* περὶ ἀρχῶν c. 14. p. 257. in *Wolffii* Anecdot. Graec. T. III. Ἀκουσίλαος Χάος μὲν ὑποτίθεσθαί μοι δοκεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν, ὡς πάντη ἄγνωστον. τὰς δὲ δύο μετὰ τὴν μίαν· Ἔρεβος μὲν, τὴν ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν, Νύκτα· ταύτην μὲν ἀντὶ ἀπειρίας, ἐκείνην δὲ ἀντὶ πέρατος. Ἐκ δὲ τούτων φημὶ μιχθέντων Αἰθέρα γενέσθαι, καὶ Ἔρωτα, καὶ Μῆτιν, τὰς τρεῖς ταύτας νοητὰς ὑποστάσεις. Cetera, quae ſequuntur, adſcribere dubitaui.

XXX.

Schol. Heſiod. theog. 870. p. 269. a. Ἀκουσίλαος τρεῖς ἀνέμους εἶναι φησὶ κατὰ Ἡσίοδον, βορᾶν, ζέφυρον, καὶ νότον. τοῦ γὰρ ζεφύρου ἐπίθετον τὸ ἀργέστην φησίν.

XXXI.

Schol. Apollon. 2, 1125. Ἀκουσίλαος καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου Phrixum genuiſſe Argum.

v. *Pherecyd.* fragm. XXXX.

XXXII.

Schol. Apollon. 4, 57. τὸν Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλίκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε

θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτά φησι, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης (fragm. XXXVIII.)

XXXIII.

Apollod. 2, 1, 3. Ἡσίοδος καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος τὴν Ἰώ φασιν εἶναι.

XXXIIII.

Ioseph. archaeol. 1, 4. extr. Ἡσίοδός τε καὶ — Ἀκουσίλαος — ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἔτη χίλια.

v. *Hellanic.* p. 101. et 141. cf. *Fothergill* über das ungewöhnlich hohe Alter der Menſchen, ad calcem libri *Withehurſtii* über den urſprüngl. Zuſtand und die Bildung der Erde, Lipſ. 1788. 8.

XXXV.

Schol. Nicandri theriac. v. 11. p. 6. περὶ τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν· Ἀκουσίλαος δέ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι.

XXXVI.

Schol. Apollon. 4, 828. Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. — ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα.

XXXVII.

Apollod. 2, 1, 1. Νιόβης καὶ Διὸς — παῖς Ἄργος ἐγένετο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγός, ἀφ' οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας

Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι.

Idem 3, 8, 1. *τὸν Πελασγὸν Ἀκουσίλαος Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, — Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα.*

cf. fragm. XIIII.

XXXVIII.

Apollod. 2, 2, 2. Proeti filii *ἐμάνησαν· ὡς μὲν Ἡσίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ἥρας ξόανον ἐξηυτέλισαν.*

XXXVIIII.

Scholia Homer. ad Odyſſ. *κ*, 2. a *Buttmanno* ex Codd. MSS. edita: *Δευκαλίων, ἐφ᾽ οὗ ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, Προμηθέως μὲν ἦν υἱὸς, μητρὸς δὲ ὡς πλεῖστοι λέγουσι Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος Πρυνείης, ὡς δὲ Ἀκουσίλαος Ἡσιόνης τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως.*

Deucalionem etiam *Tzetzes* ad *Lycophr.* 1283. Promethei et Heſiones filium fuiſſe tradit. Qui vero Heſiones patrem faceret Oceanum, aut huius patrem Prometheum, nondum reperi. Quare pro *Ἡσιόνης* reponendum arbitror *Ἀσίας* ſ. *Ἀσίης*, quae ab *Apollod.* 1, 2, 3. et *Tzetza* ad *Heſiod.* p. 92. a. Oceani filia, atque vt a *Schol. Apollon.* 1, 444. Promethei mater, vocatur. Sed pro corrupto nomine *Πρυνείης* legendum videtur *Πανδώρας.* Nam *Schol. Apollon.* 3, 1086. dicit: *ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί.* Ceterum pro *τῆς Ὠκεανοῦ τοῦ Προμηθέως* ſcribendum puto *τῆς Ὠκ., καὶ τοῦ Προμ.* vel *καὶ Προμ.* Ita ex Acuſilai mente Deucalion fuerit Aſiae et Promethei filius. Certe Aſiam *Herodotus* quoque (4, 45.) facit Promethei vxorem, non matrem.

INDEX

RERVM ET VERBORVM.

A

P

I.

INDEX SCRIPTORVM

IN NOTIS EMENDATORVM.

EMENDANDA.

pag. 12. lin. 7. *Isidorns* leg. *Isidorus*
— 15. — 30. dici — dicit
— 18. — 18. Gr. L. — Gr. T. — —
— 21. — 17. cognoscrere leg. cognoscere
— 22. — penult. δ) et quae addita sunt, ponantur ante not.*)
vlt. ε) V. H. 5, 2. ponantur ante not.**)
— 23. — 26. *Pausannias* leg. *Pausanias*
— 30. — 16. tragoedi. — tragoedi,
— 31. — 3. not — not.
— 32. — 35. *Φερεκύδης.* — *Φερεκύδης:*
— 34. — 26. not. c. — §. 5. not. c.
— 36. — 2. שֻׁלְחָן — שֻׁלְחָן
— 38. — 33. gestit — gesfit
— 49. — 5. *ἀλλῶν* — *ἄλλων*
— 52. — 4. censerit — censeri
— 53. — antepen. *θεία* — *θείᾳ*
— 64. — 28. largiatur. — largietur.
vlt. Panegyr. — Panegyr. pluribus locis.
— 75. — vlt. *οὒκ* — *ὀὺκ*
— 76. — 19. *῾Αόρτης* — *᾿Αόρτης*
— 76. — 1. ab *Strab.* — ap. *Strab.*
— 78. — 1. *παὶ* — *καὶ*
— 83. — 16. gentiles — gentilis
— 24. *Pheredis* — *Pheretis*
— 93. — 11. Aeolis — Aeolius
— 96. — 25. *Buttmaniana* leg. *Buttmanniana*
— 100. — 4. *charchesium* — *carchesium*
— 104. — penult. probaui *Heynii* emendationem *ἵνα ἀνίσχει.* Nunc malim *ἦνίκ' ἀνίσχει.*

pag. 108.	lin. 31.	*μὶν*	leg.	*μὲν*
— 111.	— penult.	dedit	—	dedit,
— 122.	— 29. et 30.	*διάξας* et *διᾶξαι*	—	*διώξας* et *διῶξαι*
— 123.	— 4.	*αὐτᾷ*	—	*αὐτῷ,*
	— 23.	Antiochum, Antiochus leg. Antilochus, Antilochum		
— 130.	— 19.	*Ἴτυλον*	—	*Ἴτυλον.*
— 131.	— 12.	Plegyarum	—	Phlegyarum
— 143.	— 23.	צַרִּיק	—	צַדִּיק
— 144.	— 12.	קֶרָץ	—	קֶרֶץ
— 150.	— 8.	*εἰμίγη*	—	*ἐμίγη*
— 157.	— 19.	*παρεῖνα*	—	*παρεῖναι*
— 164.	— 8.	*Σαρπεδονίαν*	—	*Σαρπηδονίαν*
— 165.	— 1.	*ἄτοπες*	—	*ἄτοπος*
	— 9.	*βωμῶς*	—	*βωμὸς*
	— 26.	*τῶν*	—	*τὸν*
— 170.	— 1.	antiquoris	—	antiquioris
— 171.	— 20.	*Φερεκύδης*:	—	*Φερεκύδης*
— 173.	— vlt.	allii	—	alii
— 174.	— 9.	Iolem	—	Iolen
— 175.	— 19.	eodem	—	ex eodem
— 178.	— 29.	augeae	—	Augeae
— 196.	— 12.	*ῥ Ἶσον*	—	*ῥ᾽ Ἶσον*
	— 13.	*ῥ* et *Ἶσον*	—	*ῥ᾽* et *Ἶσον*
	— 22.	*Ἀθήνησιν*	—	*Ἀθήνησιν*
	— 26.	*Μυτίωνι*	—	*Μητίωνι*
— 198.	— 5.	quos	—	quas
— 200.	— 11.	*τεσσαρεσκαιδεκάτη*	—	*τεσσαρεσκαιδεκάτη*
— 201.	— 3.	Ac	—	Ab
— 204.	— antepen.	*Αἰσχύλος*	—	*Αἰσχύλος*
— 206.	— 25.	Polybas	—	Polybus
— 207.	— 18.	dicit non dicit	—	dicit
— 209.	— 7.	*Ἡϊονεως*	—	*Ἠϊονέως*
— 212.	— 10.	conſtat	—	conſtat,
— 222.	— 17.	*τρνῖς*	—	*τρεῖς*

Quae minoris momenti ſunt, beneuolus lector ipſe emendabit.

LITTERIS

FRIDERICI CHRISTIANI DÜRR.